บทที่ 5.

การวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถาม

แนวทางการศึกษา

การศึกษาหาข้อมูลรูปแบบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เกี่ยวกับองค์ประกอบและส่วนประณีตสถาปัตยกรรม จากการทำสำรวจเบื้องต้น เพื่อหาอาคารตัวอย่างที่แสดงออกถึงลักษณะไทย โดยการอ้างอิงรูปแบบสถาปัตยกรรมไทยในอดีตและทำการศึกษาข้อมูลจากเอกสาร โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ลักษณะดั้งเดิมขององค์ประกอบและส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยในอดีต เพื่อใช้เป็นแนวทางในการพิจารณาลักษณะไทยและในการสร้างภาพจำลองด้วยการใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ สำหรับใช้ประกอบในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากแบบสอบถามจากกลุ่มสถาปนิกและกลุ่มบุคคลทั่วไป กลุ่มตัวอย่างละ 150 คน เพื่อศึกษาหาค่าความเป็นลักษณะไทยและค่าความเหมาะสม จากการใช้องค์ประกอบและส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ที่สถาปนิกได้สร้างสรรค์ขึ้นเปรียบเทียบกับการสร้างภาพจำลอง

การกำหนดตัวแปร

การกำหนดตัวแปรในการศึกษารูปแบบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เกี่ยวกับองค์ประกอบและส่วนประณีตสถาปัตยกรรม โดยแบ่งออกเป็น 2 ประเภท ดังนี้

1. ตัวแปรด้านรูปแบบกายภาพ ได้แก่
   - ตัวแปรควบคุม ได้แก่ รูปแบบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ (อาคารตัวอย่างที่เลือกศึกษา) ที่ควบคุมสภาพแวดล้อมนอกเหนือจากตัวแปรด้านรูปแบบที่ทำการศึกษา
   - ตัวแปรอิสระ ได้แก่ ตัวแปรด้านรูปแบบที่ทำการศึกษา เช่น กาแล ปั้นลม ยอดจั่ว ฯลฯ
   - ตัวแปรตาม ได้แก่ ค่าความเป็นลักษณะไทยและค่าความเหมาะสม จากการใช้องค์ประกอบและส่วนประณีตสถาปัตยกรรมในงานสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่
2. ตัวแปรด้านสังคมของกลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่
   - ตัวแปรควบคุม ได้แก่ อายุ เพศ ระดับการศึกษา และอาชีพ (หน่วยงานราชการและเอกชน) ของผู้ตอบแบบสอบถาม
   - ตัวแปรอิสระ ได้แก่ ลักษณะอาชีพของผู้ตอบแบบสอบถาม อันได้แก่ กลุ่มสถาปนิกและกลุ่มบุคคลทั่วไป

- ตัวแปรตาม ได้แก่ การรับรู้และการยอมรับลักษณะไทย จากการใช้องค์ประกอบและส่วนประณีตสถาปัตยกรรมในงานสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่

การกำหนดตัวแปรด้านรูปแบบที่ทำการศึกษาจากอาคารตัวอย่าง ดังนี้

องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่

องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ หมายถึง ส่วนประกอบต่าง ๆ ทางกายภาพของอาคาร สำหรับการศึกษานี้ได้กำหนดตัวแปรด้านองค์ประกอบกายภาพที่ศึกษา ดังต่อไปนี้

1. กาแล
2. ปั้นลม
3. ยอดจั่ว
4. หัวแป
5. ค้ำยัน
6. การเจาะช่องหน้าต่าง

ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่

ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ หมายถึง รายละเอียดที่เกี่ยวข้องกับการประดับประดาที่เป็นส่วนประกอบต่าง ๆ ของอาคาร สำหรับการศึกษานี้ได้กำหนดตัวแปรด้านส่วนประณีตสถาปัตยกรรมที่ศึกษา ดังต่อไปนี้

7. รายละเอียดหน้าจั่ว
8. รายละเอียดหัวเสา
9. รายละเอียดการย่อมุมเสา

การหาค่าประเด็นที่ศึกษา

แบบสอบถามที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล รูปแบบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เกี่ยวกับองค์ประกอบและส่วนประณีตสถาปัตยกรรม จากกลุ่มสถาปนิกและกลุ่มบุคคลทั่วไป แบ่งออกเป็น 3 ประเด็น คือ

1. การศึกษาหา**ค่าความเป็นลักษณะไทย** จากการใช้องค์ประกอบและส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ที่สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้นเปรียบเทียบกับการสร้างภาพจำลอง ซึ่งแบบสอบถามมีการกำหนดค่าระดับในการประเมิน โดยแบ่งออกเป็น 5 ระดับ ดังนี้

1 แทนค่า ระดับความเป็นลักษณะไทยน้อยที่สุด

2 แทนค่า ระดับความเป็นลักษณะไทยน้อย

3 แทนค่า ระดับความเป็นลักษณะไทยปานกลาง

4 แทนค่า ระดับความเป็นลักษณะไทยมาก

5 แทนค่า ระดับความเป็นลักษณะไทยมากที่สุด

2. การศึกษาหา**ค่าความเหมาะสม** จากการใช้องค์ประกอบและส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ที่สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้นเปรียบเทียบกับการสร้างภาพจำลอง ซึ่งแบบสอบถามมีการกำหนดค่าระดับในการประเมิน โดยแบ่งออกเป็น 5 ระดับ ดังนี้

1 แทนค่า ระดับความเหมาะสมน้อยที่สุด

2 แทนค่า ระดับความเหมาะสมน้อย

3 แทนค่า ระดับความเหมาะสมปานกลาง

4 แทนค่า ระดับความเหมาะสมมาก

5 แทนค่า ระดับความเหมาะสมมากที่สุด

3. การศึกษา**ความคิดเห็นทั่วไป**เกี่ยวกับรูปแบบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ ในด้านองค์ประกอบและส่วนประณีตสถาปัตยกรรม

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลจากแบบสอบถาม โดยการสุ่มตัวอย่างจากหน่วยงานเอกชนและหน่วยงานราชการต่าง ๆ โดยการใช้สัดส่วนจากจำนวนสถาปนิก 5,563 คน จากสมาคมสถาปนิกสยามในพระบรมราชูปถัมภ์ ที่ได้รวบรวมไว้ถึงวันที่ 31 มีนาคม พ.ศ.2540 โดยมีสัดส่วนของสถาปนิกที่ทำงานในหน่วยงานเอกชน จำนวน 4,061 คิดเป็นร้อยละ 73 และสถาปนิกที่ทำงานในหน่วยงานราชการต่าง ๆ จำนวน 1,502 คิดเป็นร้อยละ 27 ดังนั้น กลุ่มบุคคลทั่วไปจะใช้สัดส่วนร้อยละของหน่วยงานเอกชนและหน่วยงานราชการดังกล่าวด้วย

การพิสูจน์สมมติฐาน

การวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีการทางสถิติ เพื่อพิสูจน์สมมติฐานของการวิจัยที่ตั้งไว้ ดังต่อไปนี้

1. รูปแบบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ (ซึ่งหมายถึง องค์ประกอบและส่วนประณีตสถาปัตยกรรม) สามารถพัฒนาได้จากการสืบสานรูปแบบสถาปัตยกรรมไทยในอดีตร่วมไปกับเทคโนโลยีสมัยใหม่

2. ค่าความเป็นลักษณะไทยและค่าความเหมาะสม ขึ้นอยู่กับการประยุกต์ใช้รูปแบบองค์ประกอบและส่วนประณีตสถาปัตยกรรมที่มีลักษณะใกล้เคียงกับรูปแบบในอดีต มากกว่าการประยุกต์ใช้รูปแบบกายภาพที่ต่างออกไปจากรูปแบบในอดีต

3. การรับรู้และการยอมรับลักษณะไทยในงานสถาปัตยกรรม ขึ้นอยู่กับประสบการณ์ทางด้านสถาปัตยกรรม โดยกลุ่มสถาปนิกสามารถทำความเข้าใจลักษณะไทยในงานสถาปัตยกรรมได้มากกว่ากลุ่มบุคคลทั่วไป ดังนั้น ค่าความเป็นลักษณะไทยและค่าความเหมาะสมระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไปจึงมีความแตกต่างกัน เนื่องจากกลุ่มสถาปนิกได้รับการศึกษาและประกอบวิชาชีพสถาปัตยกรรมโดยตรง

แนวทางการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถาม

การวิเคราะห์ลักษณะไทยในงานสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ จากการใช้องค์ประกอบ (อันได้แก่ กาแล ปั้นลม ยอดจั่ว หัวแป ค้ำยัน และการเจาะช่องหน้าต่าง) **และส่วนประณีตสถาปัตยกรรม** (อันได้แก่ รายละเอียดหน้าจั่ว รายละเอียดหัวเสา และรายละเอียดการย่อมุมเสา) **ของกลุ่มสถาปนิกและกลุ่มบุคคลทั่วไป** มีการวิเคราะห์ดังต่อไปนี้

1. การวิเคราะห์เปรียบเทียบ**ค่าความเป็นลักษณะไทย** จากการใช้องค์ประกอบและส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ที่สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้นเปรียบเทียบกับการสร้างภาพจำลอง ได้แก่
   - การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก
   - การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มบุคคลทั่วไป

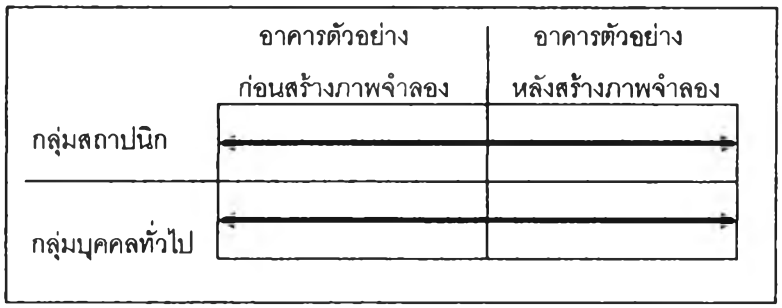

แผนภูมิที่ 5.1 แสดงการจับคู่วิเคราะห์ค่าความเป็นลักษณะไทย

2. การวิเคราะห์เปรียบเทียบ**ค่าความเหมาะสม** จากการใช้องค์ประกอบและส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ที่สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้นเปรียบเทียบกับการสร้างภาพจำลอง ได้แก่
   - การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเหมาะสมของกลุ่มสถาปนิก
   - การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเหมาะสมของกลุ่มบุคคลทั่วไป

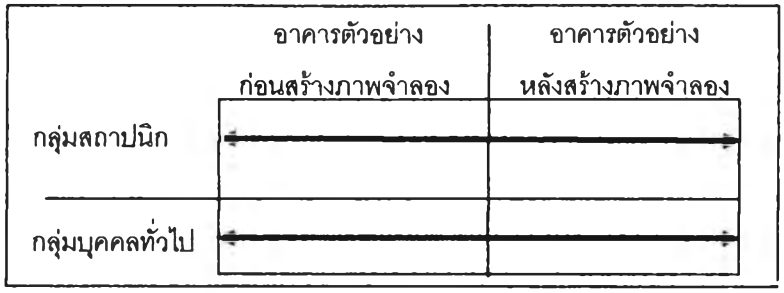

แผนภูมิที่ 5.2 แสดงการจับคู่วิเคราะห์ค่าความเหมาะสม

3. การวิเคราะห์เปรียบเทียบ**การรับรู้ลักษณะไทย** ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป ตามค่าความเป็นลักษณะไทย จากการใช้องค์ประกอบและส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่
   - การวิเคราะห์เปรียบเทียบการรับรู้ลักษณะไทยที่สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป
   - การวิเคราะห์เปรียบเทียบการรับรู้ลักษณะไทยจากการสร้างภาพจำลอง ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

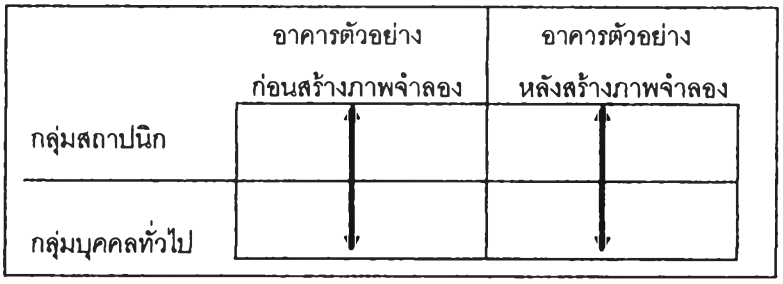

แผนภูมิที่ 5.3 แสดงการจับคู่วิเคราะห์การรับรู้ลักษณะไทย

4. การวิเคราะห์เปรียบเทียบ**การยอมรับลักษณะไทย** ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป ตามค่าความเหมาะสม จากการใช้องค์ประกอบและส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่
   - การวิเคราะห์เปรียบเทียบการยอมรับลักษณะไทยที่สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป
   - การวิเคราะห์เปรียบเทียบการยอมรับลักษณะไทยจากการสร้างภาพจำลอง ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

	อาคารตัวอย่าง ก่อนสร้างภาพจำลอง	อาคารตัวอย่าง หลังสร้างภาพจำลอง
กลุ่มสถาปนิก	↕	↕
กลุ่มบุคคลทั่วไป	↕	↕

แผนภูมิที่ 5.4 แสดงการจับคู่วิเคราะห์การยอมรับลักษณะไทย

การวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นทั่วไปและแนวทางการพัฒนารูปแบบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เกี่ยวกับองค์ประกอบและส่วนประณีตสถาปัตยกรรม มีการวิเคราะห์ดังต่อไปนี้

1. การวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับค่าความเป็นลักษณะไทย จากการใช้องค์ประกอบและส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เมื่อรูปแบบองค์ประกอบและส่วนประณีตสถาปัตยกรรมนั้นใกล้เคียงหรือไม่ใกล้เคียงรูปแบบองค์ประกอบและส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยในอดีต ได้แก่
   - การวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับค่าความเป็นลักษณะไทย ของกลุ่มสถาปนิก
   - การวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับค่าความเป็นลักษณะไทย ของกลุ่มบุคคลทั่วไป
   - การวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับค่าความเป็นลักษณะไทย ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

2. การวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับการพัฒนารูปแบบองค์ประกอบและส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ มาจากองค์ประกอบและส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยในอดีตร่วมกับวัสดุและเทคโนโลยีสมัยใหม่ ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

3. การวิเคราะห์เปรียบเทียบลำดับความคิดเห็นเกี่ยวกับวิธีการพัฒนารูปแบบองค์ประกอบและส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยในอดีตร่วมกับวัสดุ และเทคโนโลยีสมัยใหม่มาประยุกต์ใช้ในงานสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

รูปแบบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่

องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่

1. กาแล
   - ก. อาคารมีกาแลและอาคารไม่มีกาแล
   - ข. กาแลแบบตัดตรงและกาแลแบบทรงตรง
2. ปั้นลม
   - ก. ปั้นลมมีขาและปั้นลมไม่มีขา
   - ข. ปั้นลมมีขาและปั้นลมมีขาหักลง
3. ยอดจั่ว
   - ก. ยอดจั่วภาคอีสาน
   - ข. ยอดจั่วภาคใต้
4. หัวแป
5. ค้ำยัน
   - ก. ค้ำยันภาคเหนือ
   - ข. ค้ำยันภาคกลาง
6. การเจาะช่องหน้าต่าง

ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่

7. รายละเอียดหน้าจั่ว
   - ก. รายละเอียดหน้าจั่วภาคเหนือ
   - ข. รายละเอียดหน้าจั่วภาคกลาง
   - ค. รายละเอียดหน้าจั่วภาคอีสาน
   - ง. รายละเอียดหน้าจั่วภาคใต้
8. รายละเอียดหัวเสา
9. รายละเอียดการย่อมุมเสา
   - ก. เสามีย่อมุมและเสาไม่มีย่อมุม
   - ข. เสามีย่อมุมหนึ่งชั้นและเสามีย่อมุมสองชั้น

ความคิดเห็นทั่วไป

1. ความคิดเห็นเกี่ยวกับค่าความเป็นลักษณะไทย จากการใช้องค์ประกอบและส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่
2. ความคิดเห็นเกี่ยวกับรูปแบบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ สืบสานพัฒนาได้จากรูปแบบในอดีตร่วมกับวัสดุและเทคโนโลยีสมัยใหม่
3. ความคิดเห็นเกี่ยวกับลำดับวิธีการพัฒนารูปแบบองค์ประกอบและส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยในอดีตร่วมกับวัสดุและเทคโนโลยีสมัยใหม่ มาประยุกต์ใช้ในงานสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่

การประเมินค่าลักษณะไทย

1. การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทย จากการใช้องค์ประกอบและส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ที่สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้นเปรียบเทียบกับการสร้างภาพจำลอง
   - กลุ่มสถาปนิก
   - กลุ่มบุคคลทั่วไป
2. การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเหมาะสม จากการใช้องค์ประกอบและส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ที่สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้นเปรียบเทียบกับการสร้างภาพจำลอง
   - กลุ่มสถาปนิก
   - กลุ่มบุคคลทั่วไป
3. การวิเคราะห์เปรียบเทียบการรับรู้ลักษณะไทย ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป ตามค่าความเป็นลักษณะไทย จากการใช้องค์ประกอบและส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่
   - อาคารตัวอย่างก่อนสร้างภาพจำลอง
   - อาคารตัวอย่างหลังสร้างภาพจำลอง
4. การวิเคราะห์เปรียบเทียบการยอมรับลักษณะไทย ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป ตามค่าความเหมาะสม จากการใช้องค์ประกอบและส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่
   - อาคารตัวอย่างก่อนสร้างภาพจำลอง
   - อาคารตัวอย่างหลังสร้างภาพจำลอง

ประเมินความคิดเห็นทั่วไป

การเปรียบเทียบความคิดเห็นทั่วไป ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

การวิเคราะห์เปรียบเทียบ

สรุปประเด็นการวิเคราะห์ทั้งหมด

องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่

1. กาแล
   - ก. อาคารมีกาแลและอาคารไม่มีกาแล
   - ข. กาแลแบบตัดตรงและกาแลแบบทรงตรง
2. ปั้นลม
   - ก. ปั้นลมมีขาและปั้นลมไม่มีขา
   - ข. ปั้นลมมีขาและปั้นลมมีขาหักลง
3. ยอดจั่ว
   - ก. ยอดจั่วภาคอีสาน
   - ข. ยอดจั่วภาคใต้
4. หัวแป
5. ค้ำยัน
   - ก. ค้ำยันภาคเหนือ
   - ข. ค้ำยันภาคกลาง
6. การเจาะช่องหน้าต่าง

ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่

7. รายละเอียดหน้าจั่ว
   - ก. รายละเอียดหน้าจั่วภาคเหนือ
   - ข. รายละเอียดหน้าจั่วภาคกลาง
   - ค. รายละเอียดหน้าจั่วภาคอีสาน
   - ง. รายละเอียดหน้าจั่วภาคใต้
8. รายละเอียดหัวเสา
9. รายละเอียดการย่อมุมเสา
   - ก. เสามีย่อมุมและเสาไม่มีย่อมุม
   - ข. เสามีย่อมุมหนึ่งชั้นและเสามีย่อมุมสองชั้น

สรุปการวิเคราะห์ความคิดเห็น

แผนภูมิที่ 5.5 โครงสร้างการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถาม

การวิเคราะห์ลักษณะไทยในงานสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ จากการใช้องค์ประกอบและส่วนประณีตสถาปัตยกรรม ของกลุ่มสถาปนิกและกลุ่มบุคคลทั่วไป มีการวิเคราะห์ดังนี้

องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่

1. **กาแล**

การศึกษาองค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่เรื่องกาแล แบ่งออกเป็น 2 ลำดับขั้นในการสร้างภาพจำลอง คือ

ก. อาคารมีกาแลและอาคารไม่มีกาแล

ข. อาคารมีกาแลแบบตัดตรงและอาคารมีกาแลแบบทรงตรง

ได้ผลการวิเคราะห์ ดังต่อไปนี้

ก. อาคารมีกาแลและอาคารไม่มีกาแล มีลักษณะทางกายภาพขององค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ ดังนี้

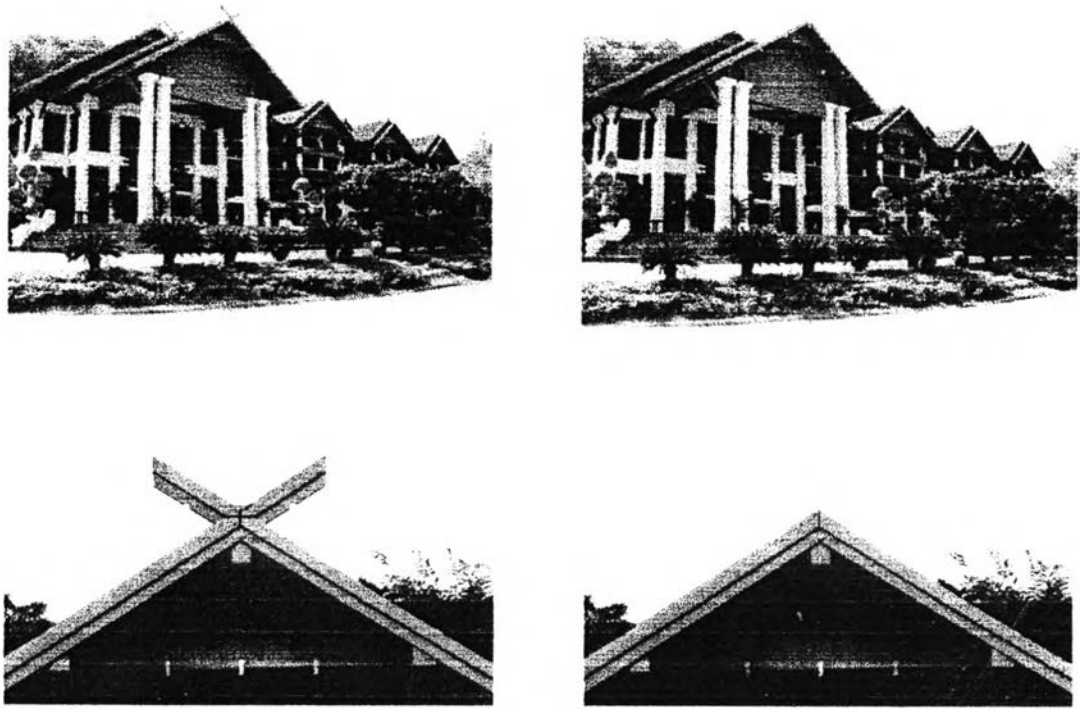

อาคารมีกาแล อาคารไม่มีกาแล

รูปที่ 5.1ก อาคารมีกาแลและอาคารไม่มีกาแล

1ก-1 การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทย จากการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องอาคารมีกาแล (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) เปรียบเทียบกับอาคารไม่มีกาแล (การสร้างภาพจำลอง)

ตารางที่ 5.1ก-1 การเปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทย จากการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องอาคารมีกาแลเปรียบเทียบกับอาคารไม่มีกาแล

องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่	กลุ่มสถาปนิก			กลุ่มบุคคลทั่วไป		
	$\bar{X}$	SD	ค่า t	$\bar{X}$	SD	ค่า t
อาคารมีกาแล	3.74	0.74	10.68*	3.52	0.90	12.26*
อาคารไม่มีกาแล	2.83	0.82		2.36	0.95	

* มีความแตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 (ค่า t $\geq \pm 1.96$)

การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทยของ*กลุ่มสถาปนิก*

จากตารางที่ 5.1ก-1 การวิเคราะห์ค่าความเป็นลักษณะไทย เรื่องอาคารมีกาแลเปรียบเทียบกับอาคารไม่มีกาแลของกลุ่มสถาปนิก โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของอาคารมีกาแลสูงกว่าอาคารไม่มีกาแล โดยมีระดับค่าความเป็นลักษณะไทยปานกลาง นั่นแสดงว่า กาแลมีผลต่อการให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก

การเปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า ค่าความเป็นลักษณะไทยของอาคารมีกาแลเปรียบเทียบกับอาคารไม่มีกาแลมีความแตกต่างกัน

การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทยของ*กลุ่มบุคคลทั่วไป*

จากตารางที่ 5.1ก-1 การวิเคราะห์ค่าความเป็นลักษณะไทย เรื่องอาคารมีกาแลเปรียบเทียบกับอาคารไม่มีกาแลของกลุ่มบุคคลทั่วไป โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของอาคารมีกาแลสูงกว่าอาคารไม่มีกาแล โดยมีระดับค่าความเป็นลักษณะไทยปานกลาง นั่นแสดงว่า กาแลมีผลต่อการให้ความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มบุคคลทั่วไป

การเปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มบุคคลทั่วไป ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า ค่าความเป็นลักษณะไทยของอาคารมีกาแลเปรียบเทียบกับอาคารไม่มีกาแลมีความแตกต่างกัน

สรุปการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทย จากการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องอาคารมีกาแล (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) เปรียบเทียบกับอาคารไม่มีกาแล (การสร้างภาพจำลอง) ของกลุ่มสถาปนิกและกลุ่มบุคคลทั่วไป พบว่า ทั้งสองกลุ่มให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของอาคารมีกาแลสูงกว่าอาคารไม่มีกาแล เนื่องจากกาแลเป็นองค์ประกอบอย่างหนึ่งที่เป็นเอกลักษณ์ของเรือนกาแล มีลักษณะเป็นไม้แกะสลักปลายบนสุดของไม้ปั้นลมซึ่งไขว้กัน ทำให้เรือนกาแลแตกต่างจากเรือนไทยในภาคอื่น ๆ ดังที่ วิวัฒน์ เตมียพันธ์ (2536: 73) ได้กล่าวว่า เรือนกาแลเป็นเรือนที่แสดงถึงเอกลักษณ์ของบ้านพักอาศัยแบบล้านนาอย่างชัดเจน และเฉลียว ปิยะชน (2532: 1) ได้กล่าวในทำนองเดียวกันว่า เรือนกาแลเป็นสัญลักษณ์ของวิวัฒนาการของชนในล้านนา โดยที่กาแล คือ ไม้แบนเหลี่ยมแกะสลักลวดลายเป็นส่วนที่ต่อจากปลายบนของปั้นลมหรือทาบยึดติดกับปลายขอบบนปั้นลมเหนือจั่วและอกไก่ ติดในลักษณะไขว้กัน มีขนาดความยาวประมาณ 70-100 ซม. ขนาดหนาประมาณ 2-3 ซม. และกว้างประมาณ 15-20 ซม.

1ก-2 การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเหมาะสม จากการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องอาคารมีกาแล (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) เปรียบเทียบกับอาคารไม่มีกาแล (การสร้างภาพจำลอง)

ตารางที่ 5.1ก-2 การเปรียบเทียบค่าความเหมาะสม จากการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องอาคารมีกาแลเปรียบเทียบกับอาคารไม่มีกาแล

องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่	กลุ่มสถาปนิก			กลุ่มบุคคลทั่วไป		
	$\bar{X}$	SD	ค่า t	$\bar{X}$	SD	ค่า t
อาคารมีกาแล	3.41	0.80	3.93*	3.63	0.99	7.12*
อาคารไม่มีกาแล	3.01	0.84		2.75	0.97	

* มีความแตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 (ค่า t $\geq \pm 1.96$)

การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเหมาะสมของ*กลุ่มสถาปนิก*

จากตารางที่ 5.1ก-2 การวิเคราะห์ค่าความเหมาะสม เรื่องอาคารมีกาแลเปรียบเทียบกับอาคารไม่มีกาแลของกลุ่มสถาปนิก โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเหมาะสมของอาคารมีกาแลสูงกว่าอาคารไม่มีกาแล นั่นแสดงว่า กาแลมีผลต่อการให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มสถาปนิก

การเปรียบเทียบค่าความเหมาะสมของกลุ่มสถาปนิก ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า ค่าความเหมาะสมของอาคารมีกาแลเปรียบเทียบกับอาคารไม่มีกาแลมีความแตกต่างกัน

การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเหมาะสมของ*กลุ่มบุคคลทั่วไป*

จากตารางที่ 5.1ก-2 การวิเคราะห์ค่าความเหมาะสม เรื่องอาคารมีกาแลเปรียบเทียบกับอาคารไม่มีกาแลของกลุ่มบุคคลทั่วไป โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเหมาะสมของอาคารมีกาแลสูงกว่าอาคารไม่มีกาแล นั่นแสดงว่า กาแลมีผลต่อการให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มบุคคลทั่วไป

การเปรียบเทียบค่าความเหมาะสมของกลุ่มบุคคลทั่วไป ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า ค่าความเหมาะสมของอาคารมีกาแลเปรียบเทียบกับอาคารไม่มีกาแลมีความแตกต่างกัน

สรุปการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเหมาะสม จากการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องอาคารมีกาแล (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) เปรียบเทียบกับอาคารไม่มีกาแล (การสร้างจำลอง) ของกลุ่มสถาปนิกและกลุ่มบุคคลทั่วไป พบว่า ทั้งสองกลุ่มให้ค่าความเหมาะสมของอาคารมีกาแลสูงกว่าอาคารไม่มีกาแล ด้วยเหตุผลที่สอดคล้องกันว่า กาแลเป็นลักษณะทางกายภาพที่เด่นชัด ที่สามารถอ้างอิงความเป็นลักษณะไทยของสถาปัตยกรรมไทยพื้นถิ่นภาคเหนือได้ โดยเฉพาะการใช้กาแลที่เหมาะสมกับลักษณะของกิจการประเภทโรงแรม ที่ต้องการสร้างบรรยากาศความเป็นไทยและสร้างเอกลักษณ์ให้กับอาคาร นอกจากนี้กลุ่มสถาปนิกยังให้เหตุผลเสริมว่า การนำกาแลมาใช้ควรคำนึงถึงประเภทและสถานที่ตั้งของตัวอาคาร เพื่อให้เกิดความต่อเนื่องของวัฒนธรรมและเป็นเอกลักษณ์ประจำท้องถิ่น

ดังนั้น กาแลจึงสามารถนำมาประยุกต์ใช้ในงานสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เพื่อให้เกิดลักษณะไทยพื้นถิ่นของภาคเหนือ ที่มีความต่อเนื่องกับรูปแบบของสถาปัตยกรรมไทยในอดีต

1ก-3 การวิเคราะห์เปรียบเทียบ<u>การรับรู้ลักษณะไทย</u> จากการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องอาคารมีกาแล (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) และอาคารไม่มีกาแล (การสร้างภาพจำลอง) ตามค่าความเป็นลักษณะไทย ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

ตารางที่ 5.1ก-3 การเปรียบเทียบการรับรู้ลักษณะไทย เรื่องอาคารมีกาแลและอาคารไม่มีกาแล ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่	กลุ่มสถาปนิก		กลุ่มบุคคลทั่วไป		ค่า t
	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	
อาคารมีกาแล	3.73	0.74	3.52	0.90	2.17*
อาคารไม่มีกาแล	2.83	0.82	2.36	0.95	4.61*

* มีความแตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 (ค่า t $\geq \pm 1.96$)

การวิเคราะห์เปรียบเทียบการรับรู้ลักษณะไทยเรื่องอาคารมีกาแล ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

จากตารางที่ 5.1ก-3 การวิเคราะห์การรับรู้ลักษณะไทยเรื่องอาคารมีกาแล ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของอาคารมีกาแลสูงกว่ากลุ่มบุคคลทั่วไป นั่นแสดงว่า กลุ่มสถาปนิกสามารถรับรู้ลักษณะไทยของอาคารมีกาแลได้ดีกว่ากลุ่มบุคคลทั่วไป

การเปรียบเทียบการรับรู้ลักษณะไทยเรื่องอาคารมีกาแล ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า การรับรู้ลักษณะไทยเรื่องอาคารมีกาแล ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไปมีความแตกต่างกัน

การวิเคราะห์เปรียบเทียบการรับรู้ลักษณะไทยเรื่องอาคารไม่มีกาแล ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

จากตารางที่ 5.1ก-3 การวิเคราะห์การรับรู้ลักษณะไทยเรื่องอาคารไม่มีกาแล ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของอาคารไม่มีกาแลสูงกว่ากลุ่มบุคคลทั่วไป นั่นแสดงว่า กลุ่มสถาปนิกสามารถรับรู้ลักษณะไทยของอาคารไม่มีกาแลได้ดีกว่ากลุ่มบุคคลทั่วไป

การเปรียบเทียบการรับรู้ลักษณะไทยเรื่องอาคารไม่มีกาแล ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า การรับรู้ลักษณะไทยของอาคารไม่มีกาแล ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไปมีความแตกต่างกัน

สรุปการวิเคราะห์เปรียบเทียบการรับรู้ลักษณะไทย จากการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องอาคารมีกาแล (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) และอาคารไม่มีกาแล (การสร้างภาพจำลอง) ตามค่าความเป็นลักษณะไทย ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป พบว่า การรับรู้ลักษณะไทยระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไปมีความแตกต่างกันทั้งสองกรณี เนื่องจากประสบการณ์ในอดีตของบุคคลมีอิทธิพลต่อการรับรู้สภาพแวดล้อมกายภาพ ผลของการรับรู้ที่แตกต่างกันระหว่างบุคคลต่าง ๆ มีส่วนมาจากการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน (วิมลสิทธิ์ หรยางกูร, 2535: 63-75) กล่าวคือ กลุ่มสถาปนิกย่อมมีประสบการณ์ทางด้านสถาปัตยกรรมมากกว่ากลุ่มบุคคลทั่วไป กลุ่มสถาปนิกได้รับการเรียนรู้ในเรื่องกาแล จากการศึกษาและประกอบวิชาชีพสถาปัตยกรรมโดยตรง การรับรู้สิ่งต่าง ๆ ในสภาพแวดล้อมใหม่ได้ง่ายและรวดเร็ว มีส่วนมาจากประสบการณ์ในอดีตและความรู้ที่สะสมกันมา การรับรู้ของบุคคลจำเป็นต้องอาศัยสัญญาณชี้แนะ (cues) เป็นสิ่งที่ช่วยชี้นำว่า อะไรเป็นอะไร ทำให้บุคคลเข้าใจความหมายของสิ่งต่าง ๆ ได้ (วิมลสิทธิ์ หรยางกูร, 2535: 134)

กลุ่มสถาปนิกจึงเกิดการรับรู้ความสมบูรณ์ของภาพอาคารมีกาแล โดยมีพื้นฐานความรู้ในเรื่องกาแลที่มากกว่ากลุ่มบุคคลทั่วไป ดังนั้น กลุ่มสถาปนิกจึงสามารถรับรู้ลักษณะไทยของอาคารมีกาแลได้ดีกว่ากลุ่มบุคคลทั่วไป

1ก-4 การวิเคราะห์เปรียบเทียบการยอมรับลักษณะไทย จากการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องอาคารมีกาแล (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) และอาคารไม่มีกาแล (การสร้างภาพจำลอง) ตามค่าความเหมาะสม ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

ตารางที่ 5.1ก-4 การเปรียบเทียบการยอมรับลักษณะไทย เรื่องอาคารมีกาแลและอาคารไม่มีกาแล ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่	กลุ่มสถาปนิก		กลุ่มบุคคลทั่วไป		ค่า t
	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	
อาคารมีกาแล	3.41	0.80	3.62	0.99	-2.12*
อาคารไม่มีกาแล	3.01	0.84	2.75	0.97	2.48*

* มีความแตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 (ค่า t $\geq \pm 1.96$)

การวิเคราะห์เปรียบเทียบการยอมรับลักษณะไทยเรื่องอาคารมีกาแล ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

จากตารางที่ 5.1ก-4 การวิเคราะห์การยอมรับลักษณะไทยเรื่องอาคารมีกาแล ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเหมาะสมของอาคารมีกาแลสูงกว่ากลุ่มสถาปนิก นั่นแสดงว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปยอมรับลักษณะไทยของอาคารมีกาแลมากกว่ากลุ่มสถาปนิก

การเปรียบเทียบการยอมรับลักษณะไทยเรื่องอาคารมีกาแล ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า การยอมรับลักษณะไทยเรื่องอาคารมีกาแล ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไปมีความแตกต่างกัน

การวิเคราะห์เปรียบเทียบการยอมรับลักษณะไทยเรื่องอาคารไม่มีกาแล ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

จากตารางที่ 5.1ก-4 การวิเคราะห์การยอมรับลักษณะไทยเรื่องอาคารไม่มีกาแล ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเหมาะสมของอาคารไม่มีกาแลสูงกว่ากลุ่มบุคคลทั่วไป นั่นแสดงว่า กลุ่มสถาปนิกยอมรับลักษณะไทยเรื่องอาคารไม่มีกาแลมากกว่ากลุ่มบุคคลทั่วไป

การเปรียบเทียบการยอมรับลักษณะไทยเรื่องอาคารไม่มีกาแล ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า การยอมรับลักษณะไทยเรื่องอาคารไม่มีกาแล ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไปมีความแตกต่างกัน

สรุปการวิเคราะห์เปรียบเทียบการยอมรับลักษณะไทย จากการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องอาคารมีกาแล (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) และอาคารไม่มีกาแล (การสร้างภาพจำลอง) ตามค่าความเหมาะสม ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป พบว่า การยอมรับลักษณะไทยระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไปมีความแตกต่างกันทั้งสองกรณี เนื่องจากการให้คุณค่าต่อสิ่งที่รับรู้เป็นไปตามประสบการณ์ในอดีต บุคคลจะมีการรับรู้อย่างไรย่อมขึ้นอยู่กับระบบคุณค่าที่ยึดถือ (วิมลสิทธิ์ หรยางกูร, 2535: 75-77) แต่อย่างไรก็ตาม ทั้งสองกลุ่มมีทิศทางการยอมรับลักษณะไทยของอาคารมีกาแลเหมือนกัน กล่าวคือ การประยุกต์ใช้กาแลซึ่งเป็นองค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยในอดีต สามารถสื่อความหมายทางสัญลักษณ์ของความเป็นลักษณะไทยพื้นถิ่นภาคเหนือในงานสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ได้

ข. อาคารมีกาแลแบบตัดตรงและอาคารมีกาแลแบบทรงตรง มีลักษณะทางกายภาพขององค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ ดังนี้

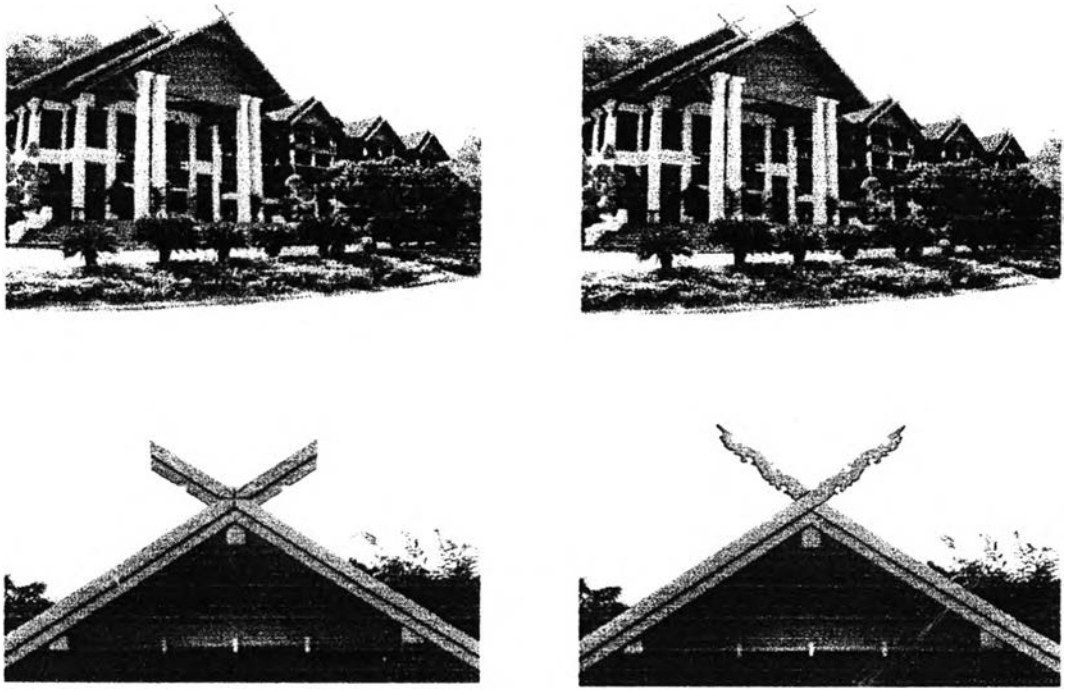

อาคารมีกาแลแบบตัดตรง อาคารมีกาแลแบบทรงตรง

รูปที่ 5.1ข อาคารมีกาแลแบบตัดตรงและอาคารมีกาแลแบบทรงตรง

1ข-1 การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทย จากการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องอาคารมีกาแลแบบตัดตรง (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) เปรียบเทียบกับอาคารมีกาแลแบบทรงตรง (การสร้างภาพจำลอง)

ตารางที่ 5.1ข-1 การเปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทย จากการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องอาคารมีกาแลแบบตัดตรงเปรียบเทียบกับอาคารมีกาแลแบบทรงตรง

องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่	กลุ่มสถาปนิก			กลุ่มบุคคลทั่วไป		
	$\bar{X}$	SD	ค่า t	$\bar{X}$	SD	ค่า t
อาคารมีกาแลแบบตัดตรง	3.29	0.81	-3.60*	3.05	0.96	-7.30*
อาคารมีกาแลแบบทรงตรง	3.59	0.86		3.87	0.96	

* มีความแตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 (ค่า t $\geq \pm 1.96$)

การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทยของ*กลุ่มสถาปนิก*

จากตารางที่ 5.1ข-1 การวิเคราะห์ค่าความเป็นลักษณะไทย เรื่องอาคารมีกาแลแบบตัดตรงเปรียบเทียบกับอาคารมีกาแลแบบทรงตรงของกลุ่มสถาปนิก โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของอาคารมีกาแลแบบทรงตรงสูงกว่าอาคารมีกาแลแบบตัดตรง นั่นแสดงว่า รูปทรงของกาแลมีผลต่อการให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก

การเปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า ค่าความเป็นลักษณะไทยของอาคารมีกาแลแบบตัดตรงเปรียบเทียบกับอาคารมีกาแลแบบทรงตรงมีความแตกต่างกัน

การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทยของ*กลุ่มบุคคลทั่วไป*

จากตารางที่ 5.1ข-1 การวิเคราะห์ค่าความเป็นลักษณะไทย เรื่องอาคารมีกาแลแบบตัดตรงเปรียบเทียบกับอาคารมีกาแลแบบทรงตรงของกลุ่มบุคคลทั่วไป โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของอาคารมีกาแลแบบทรงตรงสูงกว่าอาคารมีกาแลแบบตัดตรง นั่นแสดงว่า รูปทรงของกาแลมีผลต่อการให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มบุคคลทั่วไป

การเปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มบุคคลทั่วไป ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า ค่าความเป็นลักษณะไทยของอาคารมีกาแลแบบตัดตรงเปรียบเทียบกับอาคารมีกาแลแบบทรงตรงมีความแตกต่างกัน

สรุปการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทย จากการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องอาคารมีกาแลแบบตัดตรง (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) เปรียบเทียบกับอาคารมีกาแลแบบทรงตรง (การสร้างภาพจำลอง) ของกลุ่มสถาปนิกและกลุ่มบุคคลทั่วไป พบว่า ทั้งสองกลุ่มให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของอาคารมีกาแลแบบทรงตรงสูงกว่าอาคารมีกาแลแบบตัดตรง เนื่องจากกาแลเป็นองค์ประกอบอย่างหนึ่งของเรือนกาแล ดังที่เฉลียว ปิยะชน (2532: 131-146) กล่าวว่า ความงามของกาแลอยู่ที่การแกะสลัก รูปทรง ประกอบกับมีลวดลายบางชนิดเป็นลวดลายเฉพาะถิ่น ทำให้เกิดความงามไม่เหมือนที่อื่น โดยที่กาแลทรงตรงมีลักษณะตรงต่อเนื่องเป็นแนวเดียวกับส่วนอื่นของปั้นลมไม่มีลักษณะอ่อนโค้งที่เห็นชัด เป็นการช่วยนำสายตาให้มองเห็นหลังคาสูงแหลมขึ้น รูปทรงนี้พบมากที่สุด

1ข-2 การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเหมาะสม จากการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องอาคารมีกาแลแบบตัดตรง (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) เปรียบเทียบกับอาคารมีกาแลแบบทรงตรง (การสร้างภาพจำลอง)

ตารางที่ 5.1ข-2 การเปรียบเทียบค่าความเหมาะสม จากการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องอาคารมีกาแลแบบตัดตรงเปรียบเทียบกับอาคารมีกาแลแบบทรงตรง

องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่	กลุ่มสถาปนิก			กลุ่มบุคคลทั่วไป		
	$\bar{X}$	SD	ค่า t	$\bar{X}$	SD	ค่า t
อาคารมีกาแลแบบตัดตรง	3.46	0.89	3.79*	3.24	0.95	-1.87
อาคารมีกาแลแบบทรงตรง	3.09	0.88		3.47	1.05	

* มีความแตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 (ค่า t $\geq \pm 1.96$)

การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเหมาะสมของ*กลุ่มสถาปนิก*

จากตารางที่ 5.1ข-2 การวิเคราะห์ค่าความเหมาะสม เรื่องอาคารมีกาแลแบบตัดตรงเปรียบเทียบกับอาคารมีกาแลแบบทรงตรงของกลุ่มสถาปนิก โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเหมาะสมของอาคารมีกาแลแบบตัดตรงสูงกว่าอาคารมีกาแลแบบทรงตรง นั่นแสดงว่า รูปทรงของกาแลมีผลต่อการให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มสถาปนิก

การเปรียบเทียบค่าความเหมาะสมของกลุ่มสถาปนิก ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า ค่าความเหมาะสมของอาคารมีกาแลแบบตัดตรงเปรียบเทียบกับอาคารมีกาแลแบบทรงตรงมีความแตกต่างกัน

การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเหมาะสมของ*กลุ่มบุคคลทั่วไป*

จากตารางที่ 5.1ข-2 การวิเคราะห์ค่าความเหมาะสม เรื่องอาคารมีกาแลแบบตัดตรงเปรียบเทียบกับอาคารมีกาแลแบบทรงตรงของกลุ่มบุคคลทั่วไป โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเหมาะสมของอาคารมีกาแลแบบทรงตรงสูงกว่าอาคารมีกาแลแบบตัดตรง นั่นแสดงว่า รูปทรงของกาแลมีผลต่อการให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มบุคคลทั่วไป

การเปรียบเทียบค่าความเหมาะสมของกลุ่มบุคคลทั่วไป ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า ค่าความเหมาะสมของอาคารมีกาแลแบบตัดตรงเปรียบเทียบกับอาคารมีกาแลแบบทรงตรงไม่มีความแตกต่างกัน

สรุปการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเหมาะสม จากการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องอาคารมีกาแลแบบตัดตรง (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) เปรียบเทียบกับอาคารมีกาแลแบบทรงตรง (การสร้างภาพจำลอง) ของกลุ่มสถาปนิกและกลุ่มบุคคลทั่วไป พบว่า ค่าความเหมาะสมของกลุ่มบุคคลทั่วไปไม่มีความแตกต่างกัน แต่ค่าความเหมาะสมของกลุ่มสถาปนิกมีความแตกต่างกัน โดยมีทิศทางของค่าความเหมาะสมของอาคารมีกาแลแบบตัดตรงสูงกว่าอาคารมีกาแลแบบทรงตรง ด้วยเห็นผลว่า อาคารตัวอย่างเป็นอาคารที่มีรูปแบบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ ดังนั้น กาแลซึ่งเป็นองค์ประกอบอย่างหนึ่งของอาคารควรจะมีลักษณะเรียบง่าย เพื่อให้เข้ากับอาคาร โดยที่กาแลแบบตัดตรงเป็นกาแลที่มีลักษณะเรียบง่าย ตรงไปตรงมา ก่อสร้างง่าย และสามารถสื่อถึงความเป็นลักษณะไทยได้ แต่กลุ่มบุคคลทั่วไปให้เหตุผลของความไม่แตกต่างกันของค่าความเหมาะสมในทิศทางตรงข้ามกับกลุ่มสถาปนิกว่า กาแลแบบทรงตรงมีลักษณะของความอ่อนช้อย และยังคงเอกลักษณ์ของความเป็นไทยได้ดีกว่ากาแลแบบตัดตรงที่ให้ความรู้สึกแข็งเกินไป ถึงแม้ว่าอาคารจะมีลักษณะไทยสมัยใหม่ แต่กาแลแบบทรงตรงก็สามารถสร้างความโดดเด่นให้กับตัวอาคารได้

1ข-3 การวิเคราะห์เปรียบเทียบ<u>การรับรู้ลักษณะไทย</u> จากการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องอาคารมีกาแลแบบตัดตรง (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) และอาคารมีกาแลแบบทรงตรง (การสร้างภาพจำลอง) ตามค่าความเป็นลักษณะไทย ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

ตารางที่ 5.1ข-3 การเปรียบเทียบการรับรู้ลักษณะไทย เรื่องอาคารมีกาแลแบบตัดตรงและอาคารมีกาแลแบบทรงตรง ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่	กลุ่มสถาปนิก		กลุ่มบุคคลทั่วไป		ค่า t
	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	
อาคารมีกาแลแบบตัดตรง	3.29	0.81	3.05	0.96	2.41*
อาคารมีกาแลแบบทรงตรง	3.59	0.86	3.87	0.96	-2.60*

* มีความแตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 (ค่า t $\geq \pm 1.96$)

การวิเคราะห์เปรียบเทียบการรับรู้ลักษณะไทยเรื่องอาคารมีกาแลแบบตัดตรง ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

จากตารางที่ 5.1ข-3 การวิเคราะห์เปรียบเทียบการรับรู้ลักษณะไทยเรื่องอาคารมีกาแลแบบตัดตรง ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของอาคารมีกาแลแบบตัดตรงสูงกว่ากลุ่มบุคคลทั่วไป นั่นแสดงว่า กลุ่มสถาปนิกสามารถรับรู้ลักษณะไทยของอาคารมีกาแลแบบตัดตรงได้ดีกว่ากลุ่มบุคคลทั่วไป

การเปรียบเทียบการรับรู้ความเป็นลักษณะไทยเรื่องอาคารมีกาแลแบบตัดตรง ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า การรับรู้ความเป็นลักษณะไทยของอาคารมีกาแลแบบตัดตรง ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไปมีความแตกต่างกัน

การวิเคราะห์เปรียบเทียบการรับรู้ลักษณะไทยเรื่องอาคารมีกาแลแบบทรงตรง ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

จากตารางที่ 5.1ข-3 การวิเคราะห์เปรียบเทียบการรับรู้ลักษณะไทยเรื่องอาคารมีกาแลแบบทรงตรง ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของอาคารมีกาแลแบบทรงตรงสูงกว่ากลุ่มสถาปนิก นั่นแสดงว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปสามารถรับรู้ลักษณะไทยของอาคารมีกาแลแบบทรงตรงได้ดีกว่ากลุ่มสถาปนิก

การเปรียบเทียบการรับรู้ลักษณะไทยเรื่องอาคารมีกาแลแบบทรงตรง ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า การรับรู้ลักษณะไทยของอาคารมีกาแลแบบทรงตรง ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไปมีความแตกต่างกัน

สรุปการวิเคราะห์เปรียบเทียบการรับรู้ลักษณะไทย จากการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องอาคารมีกาแลแบบตัดตรง (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) และอาคารมีกาแลแบบทรงตรง (การสร้างภาพจำลอง) ตามค่าความเป็นลักษณะไทย ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป พบว่า การรับรู้ลักษณะไทยระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไปมีความแตกต่างกันทั้งสองกรณี เนื่องจากประสบการณ์ในอดีตของบุคคลมีอิทธิพลต่อการรับรู้สภาพแวดล้อมกายภาพ ผลของการรับรู้ที่แตกต่างกันระหว่างบุคคลต่าง ๆ มีส่วนมาจากการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน (วิมลสิทธิ์ หรยางกูร, 2535: 63-75) กล่าวคือ กลุ่มสถาปนิกย่อมมีประสบการณ์ทางด้านสถาปัตยกรรมมากกว่ากลุ่มบุคคลทั่วไป กลุ่มสถาปนิกได้รับการเรียนรู้ในเรื่องรูปทรงของกาแล จากการศึกษาและประกอบวิชาชีพสถาปัตยกรรมโดยตรง โดยที่กาแลทรงตรงมีลักษณะตรงต่อเนื่องเป็นแนวเดียวกับส่วนอื่นของปั้นลมไม่มีลักษณะอ่อนโค้งที่เห็นชัด เป็นการช่วยนำสายตาให้มองเห็นหลังคาสูงแหลมขึ้น (เฉลียว ปิยะชน, 2532: 131-146) การรับรู้สิ่งต่าง ๆ ในสภาพแวดล้อมใหม่ได้ง่ายและรวดเร็ว มีส่วนมาจากประสบการณ์ในอดีตและความรู้ที่สะสมกันมา การรับรู้ของบุคคลจำเป็นต้องอาศัยสัญญาณชี้แนะ (cues)

เป็นสิ่งที่ช่วยชี้นำว่า อะไรเป็นอะไร ทำให้บุคคลเข้าใจความหมายของสิ่งต่าง ๆ ได้ (วิมลสิทธิ์ หรยางกูร, 2535: 324) ดังนั้น กลุ่มสถาปนิกจึงเกิดการรับรู้อาคารมีกาแลแบบทรงตรง จากพื้นฐานความรู้ในเรื่องรูปทรงของกาแลที่มีมากกว่ากลุ่มบุคคลทั่วไป จึงสรุปได้ว่า กลุ่มสถาปนิกสามารถรับรู้ลักษณะไทยได้ดีกว่ากลุ่มบุคคลทั่วไป

1ข-4 การวิเคราะห์เปรียบเทียบ<u>การยอมรับลักษณะไทย</u> จากการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องอาคารมีกาแล แบบตัดตรง (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) และอาคารมีกาแลแบบทรงตรง (การสร้างภาพจำลอง) ตามค่าความเหมาะสม ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

ตารางที่ 5.1ข-4 การเปรียบเทียบการยอมรับลักษณะไทย เรื่องอาคารมีกาแลแบบตัดตรงและอาคารมีกาแลแบบทรงตรง ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่	กลุ่มสถาปนิก		กลุ่มบุคคลทั่วไป		ค่า t
	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	
อาคารมีกาแลแบบตัดตรง	3.46	0.89	3.24	0.95	2.06*
อาคารมีกาแลแบบทรงตรง	3.09	0.88	3.47	1.05	-3.45*

* มีความแตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 (ค่า t $\geq \pm 1.96$)

การวิเคราะห์เปรียบเทียบการยอมรับลักษณะไทยเรื่อง*อาคารมีกาแลแบบตัดตรง* ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

จากตารางที่ 5.1ข-4 การวิเคราะห์การยอมรับลักษณะไทย เรื่องอาคารมีกาแลแบบตัดตรง ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเหมาะสมของอาคารมีกาแลแบบตัดตรงสูงกว่ากลุ่มบุคคลทั่วไป นั่นแสดงว่า กลุ่มสถาปนิกยอมรับลักษณะไทยเรื่องอาคารมีกาแลแบบตัดตรงมากกว่ากลุ่มบุคคลทั่วไป

การเปรียบเทียบการยอมรับลักษณะไทย เรื่องอาคารมีกาแลแบบตัดตรง ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า การยอมรับลักษณะไทยของอาคารมีกาแลแบบตัดตรง ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไปมีความแตกต่างกัน

การวิเคราะห์เปรียบเทียบการยอมรับลักษณะไทยเรื่อง*อาคารมีกาแลแบบทรงตรง* ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

จากตารางที่ 5.1ข-4 การวิเคราะห์การยอมรับลักษณะไทย เรื่องอาคารมีกาแลแบบทรงตรงระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเหมาะสมของอาคาร

มีกาแลแบบทรงตรงสูงกว่ากลุ่มสถาปนิก นั่นแสดงว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปยอมรับลักษณะไทยเรื่องอาคารไม่มีกาแลมากกว่ากลุ่มสถาปนิก

การเปรียบเทียบการยอมรับลักษณะไทย เรื่องอาคารมีกาแลแบบทรงตรง ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า การยอมรับลักษณะไทยเรื่องอาคารมีกาแลแบบทรงตรง ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไปมีความแตกต่างกัน

สรุปการวิเคราะห์เปรียบเทียบการยอมรับลักษณะไทย จากการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องอาคารมีกาแลแบบตัดตรง (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) และอาคารมีกาแลแบบทรงตรง (การสร้างภาพจำลอง) ตามค่าความเหมาะสม ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป พบว่า การยอมรับลักษณะไทย ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไปมีความแตกต่างกันทั้งสองกรณี โดยกลุ่มบุคคลทั่วไปมีทิศทางของการยอมรับลักษณะไทยของกาแลแบบทรงตรง แต่กลุ่มสถาปนิกมีทิศทางของการยอมรับลักษณะไทยของกาแลแบบตัดตรง เนื่องจากการให้คุณค่าต่อสิ่งที่รับรู้เป็นไปตามประสบการณ์ในอดีต บุคคลจะมีการรับรู้อย่างไรย่อมขึ้นอยู่กับระบบคุณค่าที่ยึดถือ (วิมลสิทธิ์ หรยางกูร, 2535: 75-77) กล่าวคือ กลุ่มสถาปนิกส่วนใหญ่ยอมรับว่า การใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมที่มีความเรียบง่าย สามารถสื่อถึงความเป็นลักษณะไทยในงานสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ได้ ดังนั้น การใช้กาแลแบบตัดตรงจึงสามารถสื่อความหมายทางสัญลักษณ์ของความเป็นลักษณะไทยพื้นถิ่นภาคเหนือได้ แต่กลุ่มบุคคลทั่วไปกลับยอมรับว่า การใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมที่มีความอ่อนช้อยและมีรายละเอียดที่ใกล้เคียงองค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยอดีต จึงจะสามารถสื่อถึงความเป็นลักษณะไทยในงานสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ได้

2. ปั้นลม

การศึกษาองค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่เรื่องปั้นลม แบ่งออกเป็น 2 ลำดับขั้นในการสร้างภาพจำลอง คือ

ก. ปั้นลมมีขาและปั้นลมไม่มีขา

ข. ปั้นลมมีขาและปั้นลมมีขาหักลง

ได้ผลการวิเคราะห์ ดังต่อไปนี้

ก. **ปั้นลมมีขาและปั้นลมไม่มีขา** มีลักษณะทางกายภาพขององค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ ดังนี้

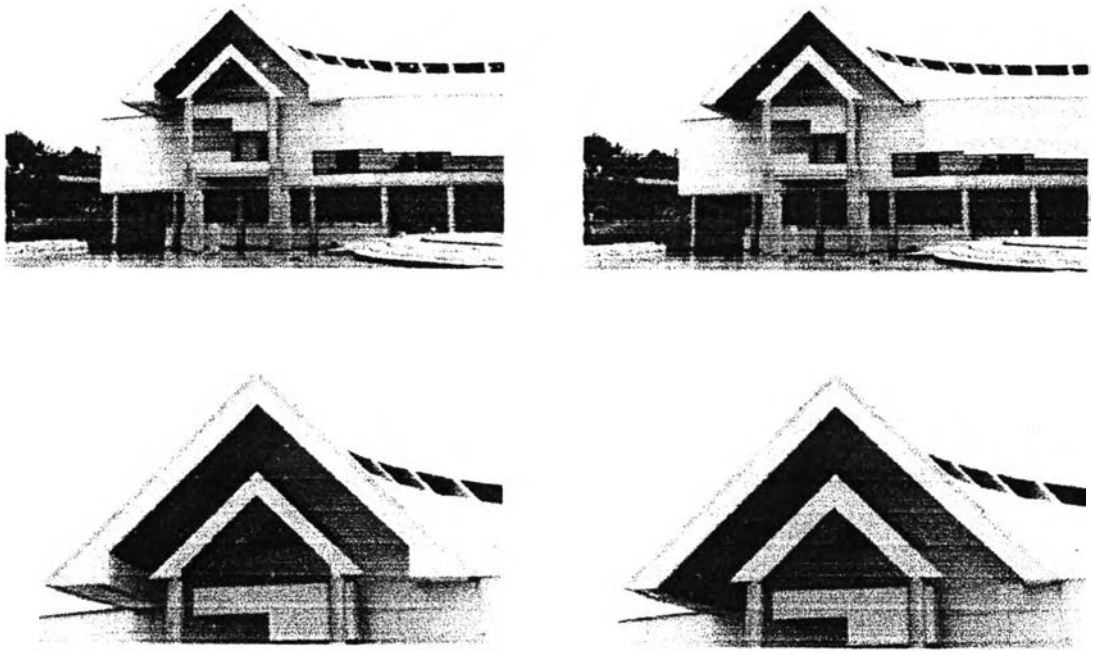

ปั้นลมมีขา ปั้นลมไม่มีขา

รูปที่ 5.2ก ปั้นลมมีขาและปั้นลมไม่มีขา

2ก-1 **การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทย จากการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องปั้นลมมีขา (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) เปรียบเทียบกับปั้นลมไม่มีขา (การสร้างภาพจำลอง)**

ตารางที่ 5.2ก-1 การเปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทย จากการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องปั้นลมมีขาเปรียบเทียบกับปั้นลมไม่มีขา

องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่	กลุ่มสถาปนิก			กลุ่มบุคคลทั่วไป		
	$\bar{X}$	SD	ค่า t	$\bar{X}$	SD	ค่า t
ปั้นลมมีขา	2.99	1.03	-1.62	3.08	1.06	1.88
ปั้นลมไม่มีขา	3.17	0.85		2.87	1.06	

* มีความแตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 (ค่า t $\geq \pm 1.96$)

การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทยของ*กลุ่มสถาปนิก*

จากตารางที่ 5.2n-1 การวิเคราะห์ค่าความเป็นลักษณะไทย เรื่องปั้นลมมีขาเปรียบเทียบกับปั้นลมไม่มีขาของกลุ่มสถาปนิก โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของปั้นลมไม่มีขาสูงกว่าปั้นลมมีขา นั่นแสดงว่า การมีขาของปั้นลมมีผลต่อการให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก

การเปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า ค่าความเป็นลักษณะไทยของปั้นลมมีขาเปรียบเทียบกับปั้นลมไม่มีขาไม่มีความแตกต่างกัน

การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทยของ*กลุ่มบุคคลทั่วไป*

จากตารางที่ 5.2n-1 การวิเคราะห์ค่าความเป็นลักษณะไทย เรื่องปั้นลมมีขาเปรียบเทียบกับปั้นลมไม่มีขาของกลุ่มบุคคลทั่วไป โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของปั้นลมมีขาสูงกว่าปั้นลมไม่มีขา นั่นแสดงว่า การมีขาของปั้นลมมีผลต่อการให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มบุคคลทั่วไป

การเปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มบุคคลทั่วไป ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า ค่าความเป็นลักษณะไทยของปั้นลมมีขาเปรียบเทียบกับปั้นลมไม่มีขาไม่มีความแตกต่างกัน

สรุปการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทย จากการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องปั้นลมมีขา (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) เปรียบเทียบกับปั้นลมไม่มีขา (การสร้างภาพจำลอง) พบว่า กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของปั้นลมไม่มีขาสูงกว่าปั้นลมมีขา แต่กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของปั้นลมมีขาสูงกว่าปั้นลมไม่มีขา จากการพิจารณาค่าความเป็นลักษณะไทยของทั้งสองกลุ่ม เห็นได้ว่ามีค่าความแปรปรวนสูง เนื่องจากปั้นลมมีขาและปั้นลมไม่มีขาเป็นรูปแบบขององค์ประกอบสถาปัตยกรรมสมัยใหม่ ที่มีการพัฒนาแตกต่างจากรูปแบบขององค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยในอดีต โดยที่ปั้นลมเป็นองค์ประกอบที่อยู่ด้านสกัดของหลังคาปั้นลมของเรือนไทย จึงนับว่าเป็นเอกลักษณ์ทางสถาปัตยกรรมของไทยได้อย่างหนึ่ง ได้แก่ ปั้นลมแบบตัวเหงา ทำด้วยแผ่นไม้กระดานที่ถากเป็นแผ่นโค้งให้รับกับหลังคามีตัว"เหงา"อยู่ตอนล่าง ตอนบนเป็นลักษณะพนมแหลมครอบอกไก่ ปั้นลมทั้งตัวนี้วางทับอยู่บนหลังไม้แปมีลักษณะคล้ายชฎา (นุกุล ชมภูนิช , 2530: 93) ปั้นลมอีกประเภทหนึ่งมีปลายตัด เรียกปั้นลมหางปลาหรือชาวบ้านเรียกว่า ทรงตัวเมีย (เด่นดาว ศิลปานนท์, 2540: 28)

2n-2 การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเหมาะสม จากการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องปั้นลมมีขา (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) เปรียบเทียบกับปั้นลมไม่มีขา (การสร้างภาพจำลอง)

ตารางที่ 5.2n-2 การเปรียบเทียบค่าความเหมาะสม จากการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องปั้นลมมีขาเปรียบเทียบกับปั้นลมไม่มีขา

องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่	กลุ่มสถาปนิก			กลุ่มบุคคลทั่วไป		
	$\bar{X}$	SD	ค่า t	$\bar{X}$	SD	ค่า t
ปั้นลมมีขา	3.09	1.03	0.38	3.33	0.96	4.81*
ปั้นลมไม่มีขา	3.05	0.95		2.81	0.95	

* มีความแตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 (ค่า t $\geq \pm 1.96$)

การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเหมาะสมของ*กลุ่มสถาปนิก*

จากตารางที่ 5.2n-2 การวิเคราะห์ค่าความเหมาะสม เรื่องปั้นลมมีขาเปรียบเทียบกับปั้นลมไม่มีขาของกลุ่มสถาปนิก โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเหมาะสมของปั้นลมมีขาสูงกว่าปั้นลมไม่มีขา นั่นแสดงว่า ขาของปั้นลมมีผลต่อการให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มสถาปนิก

การเปรียบเทียบค่าความเหมาะสมของกลุ่มสถาปนิก ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า ค่าความเหมาะสมของปั้นลมมีขาเปรียบเทียบกับปั้นลมไม่มีขาไม่มีความแตกต่างกัน

การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเหมาะสมของ*กลุ่มบุคคลทั่วไป*

จากตารางที่ 5.2n-2 การวิเคราะห์ค่าความเหมาะสม เรื่องปั้นลมมีขาเปรียบเทียบกับปั้นลมไม่มีขาของกลุ่มบุคคลทั่วไป โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเหมาะสมของปั้นลมมีขาสูงกว่าปั้นลมไม่มีขา นั่นแสดงว่า ขาของปั้นลมมีผลต่อการให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มบุคคลทั่วไป

การเปรียบเทียบค่าความเหมาะสมของกลุ่มบุคคลทั่วไป ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า ค่าความเหมาะสมของปั้นลมมีขาเปรียบเทียบกับปั้นลมไม่มีขามีความแตกต่างกัน

สรุปการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเหมาะสม จากการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องปั้นลมมีขา (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) เปรียบเทียบกับปั้นลมไม่มีขา (การสร้างภาพจำลอง) พบว่า กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเหมาะสมไม่มีความแตกต่างกัน แต่กลุ่มบุคคลทั่วไปมีค่าความเหมาะสมแตกต่างกัน โดยมีทิศทางของค่าความเหมาะสมของปั้นลมมีขาสูงกว่าปั้นลมไม่มีขา ด้วยเหตุผลว่า ปั้นลมมีขาสร้างความรู้สึกมั่นคงแข็งแรงและทันสมัยให้กับตัวอาคาร แต่กลุ่มสถาปนิกให้เหตุผลของการให้ค่าความเหมาะสมไม่แตกต่าง

กันว่า การใช้ปั้นลมมีขาและปั้นลมไม่มีขาที่เป็นรูปแบบขององค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ ให้มีกลมกลืนกับรูปแบบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ได้ ถึงแม้ว่าปั้นลมมีขาจะสามารถสื่อถึงความเป็นลักษณะไทยน้อยกว่าปั้นลมไม่มีขา แต่สามารถสร้างความโดดเด่นและลักษณะเฉพาะให้กับอาคารได้

2ก-3 การวิเคราะห์เปรียบเทียบ<u>การรับรู้ลักษณะไทย</u> จากการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องปั้นลมมีขา (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) และปั้นลมไม่มีขา (การสร้างภาพจำลอง) ตามค่าความเป็นลักษณะไทย ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

ตารางที่ 5.2ก-3 การเปรียบเทียบการรับรู้ลักษณะไทยเรื่องปั้นลมมีขาและปั้นลมไม่มีขา ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่	กลุ่มสถาปนิก		กลุ่มบุคคลทั่วไป		ค่า t
	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	
ปั้นลมมีขา	2.99	1.03	3.08	1.06	-0.77
ปั้นลมไม่มีขา	3.17	0.85	2.87	1.06	2.77*

* มีความแตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 (ค่า t $\geq \pm 1.96$)

การวิเคราะห์เปรียบเทียบการรับรู้ลักษณะไทยเรื่อง*ปั้นลมมีขา* ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

จากตารางที่ 5.2ก-3 การวิเคราะห์การรับรู้ลักษณะไทยเรื่องปั้นลมมีขา ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของปั้นลมมีขาสูงกว่ากลุ่มสถาปนิก นั่นแสดงว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปสามารถรับรู้ลักษณะไทยของปั้นลมมีขาได้ดีกว่ากลุ่มสถาปนิก

การเปรียบเทียบการรับรู้ลักษณะไทยเรื่องปั้นลมมีขา ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า การรับรู้ลักษณะไทยเรื่องปั้นลมมีขา ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไปไม่มีความแตกต่างกัน

การวิเคราะห์เปรียบเทียบการรับรู้ลักษณะไทยเรื่อง*ปั้นลมไม่มีขา* ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

จากตารางที่ 5.2ก-3 การวิเคราะห์การรับรู้ลักษณะไทยเรื่องปั้นลมไม่มีขา ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของปั้นลมไม่มีขาสูงกว่ากลุ่มบุคคลทั่วไป นั่นแสดงว่า กลุ่มสถาปนิกสามารถรับรู้ลักษณะไทยของปั้นลมไม่มีขาได้ดีกว่ากลุ่มบุคคลทั่วไป

การเปรียบเทียบการรับรู้ลักษณะไทยเรื่องปั้นลมไม่มีขา ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า การรับรู้ลักษณะไทยเรื่องปั้นลมไม่มีขา ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไปมีความแตกต่างกัน

สรุปการวิเคราะห์เปรียบเทียบการรับรู้ลักษณะไทย จากการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องปั้นลมมีขา (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) และปั้นลมไม่มีขา (การสร้างภาพจำลอง) ตามค่าความเป็นลักษณะไทย ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป พบว่า การรับรู้ลักษณะไทยระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไปในเรื่องปั้นลมไม่มีขามีความแตกต่างกัน เนื่องจากประสบการณ์ในอดีตของบุคคลมีอิทธิพลต่อการรับรู้สภาพแวดล้อมกายภาพ ผลของการรับรู้ที่แตกต่างกันระหว่างบุคคลต่าง ๆ มีส่วนมาจากการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน (วิมลสิทธิ์ หรยางกูร, 2535: 63-75) กล่าวคือ กลุ่มสถาปนิกย่อมมีประสบการณ์ทางด้านสถาปัตยกรรมมากกว่ากลุ่มบุคคลทั่วไป กลุ่มสถาปนิกได้รับการเรียนรู้จากการศึกษาและประกอบวิชาชีพสถาปัตยกรรมโดยตรง จึงทำให้มีโอกาสพบเห็นรูปแบบของปั้นลมในลักษณะต่าง ๆ เพื่อเพิ่มประสบการณ์ในการเรียนรู้ ดังนั้น กลุ่มสถาปนิกจึงสามารถรับรู้ปั้นลมไม่มีขาได้ดีกว่ากลุ่มบุคคลทั่วไป

2ก-4 การวิเคราะห์เปรียบเทียบ<u>การยอมรับลักษณะไทย</u> จากการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องปั้นลมมีขา (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) และปั้นลมไม่มีขา (การสร้างภาพจำลอง) ตามค่าความเหมาะสม ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

ตารางที่ 5.2ก-4 การเปรียบเทียบการยอมรับลักษณะไทยเรื่องปั้นลมมีขาและปั้นลมไม่มีขา ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่	กลุ่มสถาปนิก		กลุ่มบุคคลทั่วไป		ค่า t
	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	
ปั้นลมมีขา	3.09	1.03	3.33	0.96	-2.03*
ปั้นลมไม่มีขา	3.05	0.95	2.81	0.95	2.19*

* มีความแตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 (ค่า t $\geq \pm 1.96$)

การวิเคราะห์เปรียบเทียบการยอมรับลักษณะไทย*เรื่องปั้นลมมีขา* ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

จากตารางที่ 5.2ก-4 การวิเคราะห์การยอมรับลักษณะไทยเรื่องปั้นลมมีขา ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเหมาะสมของปั้นลมมีขาสูงกว่ากลุ่มสถาปนิก นั่นแสดงว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปยอมรับลักษณะไทยเรื่องปั้นลมมีขามากกว่ากลุ่มสถาปนิก

การเปรียบเทียบการยอมรับลักษณะไทยเรื่องปั้นลมมีขา ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า การยอมรับลักษณะไทยของปั้นลมมีขา ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไปมีความแตกต่างกัน

การวิเคราะห์เปรียบเทียบการยอมรับลักษณะไทยเรื่อง*ปั้นลมไม่มีขา* ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

จากตารางที่ 5.2ก-4 การวิเคราะห์การยอมรับลักษณะไทยเรื่องปั้นลมไม่มีขา ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเหมาะสมของปั้นลมไม่มีขาสูงกว่ากลุ่มบุคคลทั่วไป นั่นแสดงว่า กลุ่มสถาปนิกยอมรับลักษณะไทยเรื่องปั้นลมไม่มีขามากกว่ากลุ่มบุคคลทั่วไป

การเปรียบเทียบการยอมรับลักษณะไทยเรื่องปั้นลมไม่มีขา ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า การยอมรับลักษณะไทยของปั้นลมไม่มีขา ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไปมีความแตกต่างกัน

สรุปการวิเคราะห์เปรียบเทียบการยอมรับลักษณะไทย จากการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องปั้นลมมีขา (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) และปั้นลมไม่มีขา (การสร้างภาพจำลอง) ตามค่าความเหมาะสม ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป พบว่า การยอมรับลักษณะไทย ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไปมีความแตกต่างกันทั้งสองกรณี เนื่องจากการให้คุณค่าต่อสิ่งที่รับรู้เป็นไปตามประสบการณ์ในอดีต บุคคลจะมีการรับรู้อย่างไรย่อมขึ้นอยู่กับระบบคุณค่าที่ยึดถือ (วิมลสิทธิ์ หรยางกูร, 2535: 75-77) แต่อย่างไรก็ตาม ทั้งสองกลุ่มมีทิศทางการยอมรับลักษณะไทยของอาคารมีปั้นลมมีขาเหมือนกัน แสดงว่าการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรม สามารถสื่อถึงความเป็นลักษณะไทยในงานสถาปัตยกรรมได้ ดังนั้น รูปแบบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่สามารถใช้ปั้นลมมีขาได้

ข. ปั้นลมมีขาและปั้นลมมีขาหักลง มีลักษณะทางกายภาพขององค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ ดังนี้

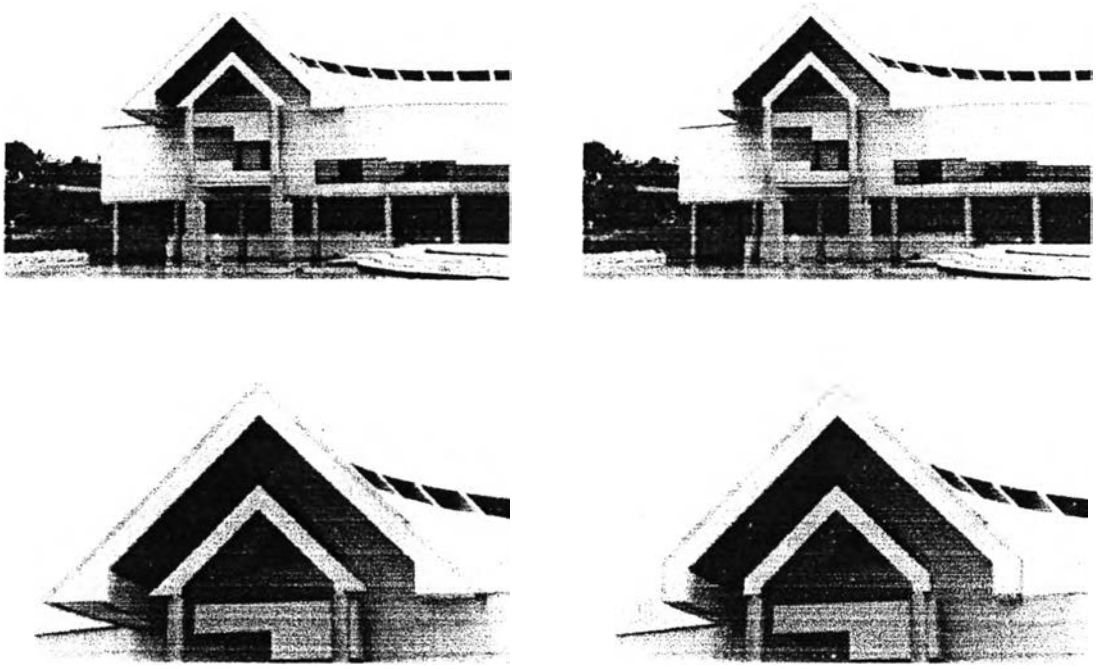

ปั้นลมมีขา ปั้นลมมีขาหักลง

รูปที่ 5.2ข ปั้นลมมีขาและปั้นลมมีขาหักลง

2ข-1 การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทย จากการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องปั้นลมมีขา (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) เปรียบเทียบกับปั้นลมมีขาหักลง (การสร้างภาพจำลอง)

ตารางที่ 5.2ข-1 การเปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทยเกี่ยวกับองค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องปั้นลมมีขาเปรียบเทียบกับปั้นลมมีขาหักลง

องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่	กลุ่มสถาปนิก			กลุ่มบุคคลทั่วไป		
	$\bar{X}$	SD	ค่า t	$\bar{X}$	SD	ค่า t
ปั้นลมมีขา	2.99	0.99	4.36*	3.25	0.99	3.45*
ปั้นลมมีขาหักลง	2.54	0.94		2.82	1.05	

* มีความแตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 (ค่า t $\geq \pm 1.96$)

การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทยของ*กลุ่มสถาปนิก*

จากตารางที่ 5.2ข-1 การวิเคราะห์ค่าความเป็นลักษณะไทย เรื่องปั้นลมมีขาเปรียบเทียบกับปั้นลมมีขาหักลงของกลุ่มสถาปนิก โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของปั้นลมมีขาสูงกว่าปั้นลมมีขาหักลง นั่นแสดงว่า รูปทรงของขาปั้นลมมีผลต่อการให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก

การเปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า ค่าความเป็นลักษณะไทยของปั้นลมมีขาเปรียบเทียบกับปั้นลมมีขาหักลงมีความแตกต่างกัน

การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทยของ*กลุ่มบุคคลทั่วไป*

จากตารางที่ 5.2ข-1 การวิเคราะห์ค่าความเป็นลักษณะไทย เรื่องปั้นลมมีขาเปรียบเทียบกับปั้นลมมีขาหักลงของกลุ่มบุคคลทั่วไป โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของปั้นลมมีขาสูงกว่าปั้นลมมีขาหักลง นั่นแสดงว่า รูปทรงของขาปั้นลมมีผลต่อการให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มบุคคลทั่วไป

การเปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มบุคคลทั่วไป ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า ค่าความเป็นลักษณะไทยของปั้นลมมีขาเปรียบเทียบกับปั้นลมมีขาหักลงมีความแตกต่างกัน

สรุปการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทย จากการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องปั้นลมมีขา (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) เปรียบเทียบกับปั้นลมมีขาหักลง (การสร้างภาพจำลอง) พบว่า ทั้งสองกลุ่มให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของปั้นลมมีขาสูงกว่าปั้นลมมีขาหักลง จากการพิจารณาค่าความเป็นลักษณะไทยของทั้งสองกลุ่มเห็นได้ว่า มีค่าความแปรปรวนสูง เนื่องจากปั้นลมมีขาและปั้นลมมีขาหักลง เป็นรูปแบบขององค์ประกอบสถาปัตยกรรมสมัยใหม่ที่มีการพัฒนาแตกต่างจากรูปแบบขององค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยในอดีต การที่ปั้นลมมีขามีค่าความเป็นลักษณะไทยสูงกว่าปั้นลมมีขาหักลง แสดงว่าปั้นลมมีขาสามารถพัฒนาเป็นองค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ที่มีลักษณะไทยเพิ่มขึ้นได้

ต้นฉบับ หน้าขาดหาย

2ข-3 การวิเคราะห์เปรียบเทียบ<u>การรับรู้ลักษณะไทย</u> จากการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องปั้นลมมีขา (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) และปั้นลมมีขาหักลง (การสร้างภาพจำลอง) ตามค่าความเป็นลักษณะไทย ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

ตารางที่ 5.2ข-3 การเปรียบเทียบการรับรู้ลักษณะไทยเรื่องปั้นลมมีขาและปั้นลมมีขาหักลง ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่	กลุ่มสถาปนิก		กลุ่มบุคคลทั่วไป		ค่า t
	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	
ปั้นลมมีขา	2.99	0.99	3.25	0.99	-2.33*
ปั้นลมมีขาหักลง	2.54	0.94	2.82	1.05	-2.44*

* มีความแตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 (ค่า t $\geq \pm 1.96$)

การวิเคราะห์เปรียบเทียบการรับรู้ลักษณะไทย*เรื่องปั้นลมมีขา* ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

จากตารางที่ 5.2ข-3 การวิเคราะห์การรับรู้ลักษณะไทยเรื่องปั้นลมมีขา ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของปั้นลมมีขาสูงกว่ากลุ่มสถาปนิก นั่นแสดงว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปสามารถรับรู้ลักษณะไทยของปั้นลมมีขาได้ดีกว่ากลุ่มสถาปนิก

การเปรียบเทียบการรับรู้ลักษณะไทยเรื่องปั้นลมมีขา ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า การรับรู้ลักษณะไทยเรื่องปั้นลมมีขา ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไปมีความแตกต่างกัน

การวิเคราะห์เปรียบเทียบการรับรู้ลักษณะไทย*เรื่องปั้นลมมีขาหักลง* ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

จากตารางที่ 5.2ข-3 การวิเคราะห์การรับรู้ลักษณะไทยเรื่องปั้นลมมีขาหักลง ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของปั้นลมมีขาหักลงสูงกว่ากลุ่มสถาปนิก นั่นแสดงว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปสามารถรับรู้ความเป็นลักษณะไทยของปั้นลมมีขาหักลงได้ดีกว่ากลุ่มสถาปนิก

การเปรียบเทียบการรับรู้ลักษณะไทยเรื่องปั้นลมมีขาหักลง ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า การรับรู้ลักษณะไทยเรื่องปั้นลมมีขาหักลง ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไปมีความแตกต่างกัน

สรุปการวิเคราะห์เปรียบเทียบการรับรู้ลักษณะไทย จากการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องปั้นลมมีขา (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) และปั้นลมมีขาหักลง (การสร้างภาพจำลอง) ตามค่าความเป็นลักษณะไทย ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป พบว่า การรับรู้ลักษณะไทยระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไปมีความแตกต่างกันทั้งสองกรณี เนื่องจากประสบการณ์ในอดีตของบุคคลมีอิทธิพลต่อการรับรู้สภาพแวดล้อมกายภาพ ผลของการรับรู้ที่แตกต่างกันระหว่างบุคคลต่าง ๆ มีส่วนมาจากการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน (วิมลสิทธิ์ หรยางกูร, 2535: 63-75) กล่าวคือ กลุ่มสถาปนิกย่อมมีประสบการณ์ทางด้านสถาปัตยกรรมมากกว่ากลุ่มบุคคลทั่วไป กลุ่มสถาปนิกได้รับการเรียนรู้จากการศึกษาและประกอบวิชาชีพสถาปัตยกรรมโดยตรง จึงทำให้มีโอกาสพบเห็นปั้นลมในลักษณะต่าง ๆ เพื่อเพิ่มประสบการณ์ในการเรียนรู้ ทำให้กลุ่มสถาปนิกมีสัญญาณชี้แนะ (cues) ที่ช่วยส่งเสริมการรับรู้เกี่ยวกับรูปแบบของปั้นลมมากขึ้น ซึ่งมีผลต่อการรับรู้สิ่งต่าง ๆ ได้ง่ายและรวดเร็วในสภาพแวดล้อมใหม่ นอกจากนี้กลุ่มสถาปนิกยังมีปัจจัยที่ต้องคำนึงถึงและมีผลต่อการรับรู้ อาทิเช่น วิธีการก่อสร้างและความแข็งแรงของโครงสร้าง จากการใช้รูปแบบของปั้นลมดังกล่าว ดังนั้นกลุ่มสถาปนิกจึงรับรู้ปั้นลมมีขาและปั้นลมมีขาหักลงแตกต่างจากกลุ่มบุคคลทั่วไป

2ข-4 การวิเคราะห์เปรียบเทียบ<u>การยอมรับลักษณะไทย</u> จากการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องปั้นลมมีขา (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) และปั้นลมมีขาหักลง (การสร้างภาพจำลอง) ตามค่าความเหมาะสม ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

ตารางที่ 5.2ข-4 การเปรียบเทียบการยอมรับลักษณะไทย เรื่องปั้นลมมีขาและปั้นลมมีขาหักลง ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่	กลุ่มสถาปนิก		กลุ่มบุคคลทั่วไป		ค่า t
	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	
ปั้นลมมีขา	3.11	1.04	3.17	0.97	-0.52
ปั้นลมมีขาหักลง	2.55	0.97	2.85	1.08	-2.52*

* มีความแตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 (ค่า t $\geq \pm 1.96$)

การวิเคราะห์เปรียบเทียบการยอมรับลักษณะไทยเรื่อง*ปั้นลมมีขา* ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

จากตารางที่ 5.2ข-4 การวิเคราะห์การยอมรับลักษณะไทยเรื่องปั้นลมมีขา ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเหมาะสมของปั้นลมมีขาสูงกว่ากลุ่มสถาปนิก นั่นแสดงว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปยอมรับความเป็นลักษณะไทยเรื่องปั้นลมมีขามากกว่ากลุ่มสถาปนิก

การเปรียบเทียบการยอมรับลักษณะไทยเรื่องปั้นลมมีขา ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า การยอมรับลักษณะไทยของปั้นลมมีขา ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไปไม่มีความแตกต่างกัน

การวิเคราะห์เปรียบเทียบการยอมรับลักษณะไทยเรื่องปั้นลมมีขาหักลง ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

จากตารางที่ 5.2ข-4 การวิเคราะห์การยอมรับลักษณะไทยเรื่องปั้นลมมีขาหักลง ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเหมาะสมของปั้นลมมีขาหักลงสูงกว่ากลุ่มสถาปนิก นั่นแสดงว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปยอมรับลักษณะไทยเรื่องปั้นลมมีขาหักลงมากกว่ากลุ่มสถาปนิก

การเปรียบเทียบการยอมรับลักษณะไทยเรื่องปั้นลมมีขาหักลง ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า การยอมรับลักษณะไทยของปั้นลมมีขาหักลง ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไปมีความแตกต่างกัน

สรุปการวิเคราะห์เปรียบเทียบการยอมรับลักษณะไทย จากการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องปั้นลมมีขา (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) และปั้นลมมีขาหักลง (การสร้างภาพจำลอง) ตามค่าความเหมาะสม ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป พบว่า การยอมรับลักษณะไทยจากปั้นลมมีขาหักลงแตกต่างกัน เนื่องจากการให้คุณค่าต่อสิ่งที่รับรู้เป็นไปตามประสบการณ์ในอดีต บุคคลจะมีการรับรู้อย่างไรย่อมขึ้นอยู่กับระบบคุณค่าที่ยึดถือ (วิมลสิทธิ์ หรยางกูร, 2535: 75-77) จึงทำให้ทั้งสองกลุ่มมีการยอมรับที่แตกต่างกัน ส่วนการยอมรับลักษณะไทยจากปั้นลมมีขาไม่แตกต่างกัน โดยมีทิศทางการยอมรับลักษณะไทยของปั้นลมมีขาในอาคารตัวอย่างอยู่ในระดับปานกลาง สรุปได้ว่า ปั้นลมมีขาสามารถสื่อความหมายทางสัญลักษณ์ของความเป็นลักษณะไทยในงานสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ได้

3. ยอดจั่ว

การศึกษาองค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่เรื่องยอดจั่ว แบ่งออกเป็น 2 ประเด็น คือ

ก. ยอดจั่วภาคอีสาน ได้แก่ อาคารมียอดจั่วและอาคารไม่มียอดจั่ว

ข. ยอดจั่วภาคใต้ ได้แก่ อาคารมียอดจั่วและอาคารไม่มียอดจั่ว

ได้ผลการวิเคราะห์ ดังต่อไปนี้

ก. ยอดจั่วภาคอีสาน ได้แก่ อาคารมียอดจั่วและอาคารไม่มียอดจั่ว มีลักษณะทางกายภาพขององค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ ดังนี้

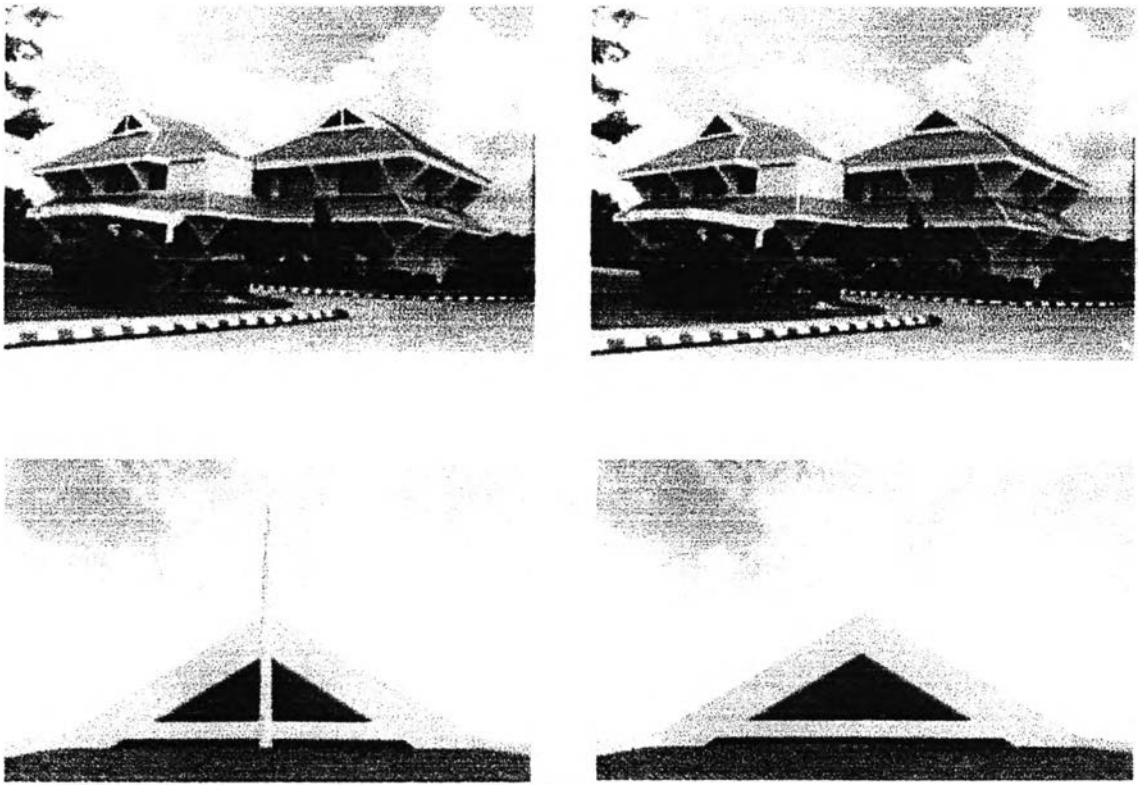

อาคารมียอดจั่ว อาคารไม่มียอดจั่ว

รูปที่ 5.3ก ยอดจั่วภาคอีสาน

3ก-1 การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทย จากการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องยอดจั่วภาคอีสาน ได้แก่ อาคารมียอดจั่ว (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) เปรียบเทียบกับอาคารไม่มียอดจั่ว (การสร้างภาพจำลอง)

ตารางที่ 5.3ก-1 การเปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทย จากการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องยอดจั่วภาคอีสาน ได้แก่ อาคารมียอดจั่วเปรียบเทียบกับอาคารไม่มียอดจั่ว

องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทย สมัยใหม่	กลุ่มสถาปนิก			กลุ่มบุคคลทั่วไป		
	$\bar{X}$	SD	ค่า t	$\bar{X}$	SD	ค่า t
อาคารมียอดจั่ว	3.22	0.93	3.35*	2.86	1.10	-0.41
อาคารไม่มียอดจั่ว	2.87	0.82		2.91	1.18	

* มีความแตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 (ค่า t $\geq \pm 1.96$)

การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทยของ*กลุ่มสถาปนิก*

จากตารางที่ 5.3ก-1 การวิเคราะห์ค่าความเป็นลักษณะไทย เรื่องยอดจั่วภาคอีสานของกลุ่มสถาปนิก โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของอาคารมียอดจั่วสูงกว่าอาคารไม่มียอดจั่ว นั่นแสดงว่า ยอดจั่วมีผลต่อการให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก

การเปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า ค่าความเป็นลักษณะไทยของยอดจั่วภาคอีสานมีความแตกต่างกัน

การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทยของ*กลุ่มบุคคลทั่วไป*

จากตารางที่ 5.3ก-1 การวิเคราะห์ค่าความเป็นลักษณะไทย เรื่องยอดจั่วภาคอีสานของกลุ่มบุคคลทั่วไป โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของอาคารไม่มียอดจั่วสูงกว่าอาคารมียอดจั่ว นั่นแสดงว่า ยอดจั่วมีผลต่อการให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มบุคคลทั่วไป

การเปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มบุคคลทั่วไป ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า ค่าความเป็นลักษณะไทยของยอดจั่วภาคอีสานไม่มีความแตกต่างกัน

สรุปการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทย จากการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องยอดจั่วภาคอีสาน ได้แก่ อาคารมียอดจั่ว (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) เปรียบเทียบกับอาคารไม่มียอดจั่ว (การสร้างภาพจำลอง) พบว่า กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของอาคารมียอดจั่วสูงกว่าอาคารไม่มียอดจั่ว เนื่องจากไม้ปั้นลมหน้าจั่วทำปลายประจบเป็นยอดแหลม ซึ่งถือว่าเป็นแบบอย่าง

เฉพาะของเรือนในภาคอีสาน (นุกุล ชมภูนิช, 2530: 107) ดังที่ไพโรจน์ เพชรสังหาร (2534: 6) ได้กล่าวว่า ยอดจั่วหรือยอดปั้นลม คือ ไม้ที่นำมาแกะสลักเสริมต่อส่วนยอดของปั้นลม ให้เรียวแหลมคล้ายยอดเจดีย์ ซึ่งเป็นรูปทรงที่มีลักษณะเด่น ที่ควรแก่การเป็นเอกลักษณ์ของอีสาน นอกจากนี้วิโรฒ ศรีสุโร (สัมภาษณ์ 20 มกราคม 2540) ได้กล่าวว่า ลักษณะของยอดจั่วในภาคอีสานไม่มีรูปแบบตายตัวมากนัก ขึ้นอยู่กับจินตนาการของช่างซึ่งทำให้เกิดรูปแบบที่หลากหลายมากขึ้น

3ก-2 การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเหมาะสม จากการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องยอดจั่วภาคอีสาน ได้แก่ อาคารมียอดจั่ว (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) เปรียบเทียบกับอาคารไม่มียอดจั่ว (การสร้างภาพจำลอง)

ตารางที่ 5.3ก-2 การเปรียบเทียบค่าความเหมาะสม จากการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องยอดจั่วภาคอีสาน ได้แก่ อาคารมียอดจั่วเปรียบเทียบกับอาคารไม่มียอดจั่ว

องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทย สมัยใหม่	ก. กลุ่มสถาปนิก			ข. กลุ่มบุคคลทั่วไป		
	$\bar{X}$	SD	ค่า t	$\bar{X}$	SD	ค่า t
อาคารมียอดจั่ว	3.19	1.03	2.29*	2.92	1.12	-1.93
อาคารไม่มียอดจั่ว	2.91	0.93		3.18	0.98	

* มีความแตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 (ค่า t $\geq \pm 1.96$)

การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเหมาะสมของ*กลุ่มสถาปนิก*

จากตารางที่ 5.3ก-2 การวิเคราะห์ค่าความเหมาะสม เรื่องยอดจั่วภาคอีสานของกลุ่มสถาปนิก โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเหมาะสมของอาคารมียอดจั่วสูงกว่าอาคารไม่มียอดจั่ว นั่นแสดงว่า ยอดจั่วมีผลต่อการให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มสถาปนิก

การเปรียบเทียบค่าความเหมาะสมของกลุ่มสถาปนิก ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า ค่าความเหมาะสมของยอดจั่วภาคอีสานมีความแตกต่างกัน

การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเหมาะสมของ*กลุ่มบุคคลทั่วไป*

จากตารางที่ 5.3ก-2 การวิเคราะห์ค่าความเหมาะสม เรื่องยอดจั่วภาคอีสานของกลุ่มบุคคลทั่วไป โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเหมาะสมของอาคารไม่มียอดจั่วสูงกว่าอาคารมียอดจั่ว นั่นแสดงว่า ยอดจั่วมีผลต่อการให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มบุคคลทั่วไป

การเปรียบเทียบค่าความเหมาะสมของกลุ่มบุคคลทั่วไป ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า ค่าความเหมาะสมของยอดจั่วภาคอีสานไม่มีความแตกต่างกัน

สรุปการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเหมาะสม จากการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องยอดจั่วภาคอีสาน ได้แก่ อาคารมียอดจั่ว (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) เปรียบเทียบกับอาคารไม่มียอดจั่ว (การสร้างภาพจำลอง) พบว่า ค่าความเหมาะสมไม่มีความแตกต่างกันสำหรับกลุ่มบุคคลทั่วไป และสำหรับกลุ่มสถาปนิกค่าความเหมาะสมมีความแตกต่างกัน โดยมีทิศทางของค่าความเหมาะสมกับอาคารมียอดจั่วสูงกว่าอาคารไม่มียอดจั่ว ด้วยเห็นผลที่ว่า ยอดจั่วเป็นองค์ประกอบของสถาปัตยกรรมไทยภาคอีสาน ที่สามารถนำมาใช้กับอาคารสมัยใหม่ โดยการตัดทอนรายละเอียดให้น้อยลง การมียอดจั่วของอาคารสามารถสร้างเอกลักษณ์และสะท้อนความเป็นลักษณะไทยให้กับอาคารได้ แต่กลุ่มบุคคลทั่วไปให้เหตุผลของการให้ค่าความเหมาะสมไม่แตกต่างกันว่า ยอดจั่วไม่สามารถแสดงถึงความเป็นลักษณะไทย โดยการใช้เสากลมขนาดเล็กไม่มีรายละเอียด ที่แสดงออกถึงความเป็นสถาปัตยกรรมอีสาน ดังนั้น การไม่มียอดจั่วจึงเหมาะสมกว่าถึงแม้อาคารจะไม่มีเอกลักษณ์ของภาคอีสานแสดงออกมาอย่างชัดเจนก็ตาม

3ก-3 การวิเคราะห์เปรียบเทียบ<u>การรับรู้ลักษณะไทย</u> จากการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องยอดจั่วภาคอีสาน ได้แก่ อาคารมียอดจั่ว (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) และอาคารไม่มียอดจั่ว (การสร้างภาพจำลอง) ตามค่าความเป็นลักษณะไทย ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

ตารางที่ 5.3ก-3 การเปรียบเทียบการรับรู้ลักษณะไทย จากการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องยอดจั่วภาคอีสาน ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทย สมัยใหม่	กลุ่มสถาปนิก		กลุ่มบุคคลทั่วไป		ค่า t
	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	
อาคารมียอดจั่ว	3.22	0.93	2.86	1.10	3.07*
อาคารไม่มียอดจั่ว	2.87	0.82	2.91	1.18	-0.40

* มีความแตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 (ค่า t $\geq \pm 1.96$)

การวิเคราะห์เปรียบเทียบการรับรู้ลักษณะไทยเรื่อง*ยอดจั่วภาคอีสาน* คือ อาคารมียอดจั่ว ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

จากตารางที่ 5.3ก-3 การวิเคราะห์การรับรู้ลักษณะไทยของอาคารมียอดจั่ว ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของอาคารมียอดจั่วสูงกว่ากลุ่มบุคคลทั่วไป นั่นแสดงว่า กลุ่มสถาปนิกรับรู้ความเป็นลักษณะไทยของอาคารมียอดจั่วได้ดีกว่ากลุ่มบุคคลทั่วไป

การเปรียบเทียบการรับรู้ลักษณะไทยของอาคารมียอดจั่ว ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า การรับรู้ลักษณะไทยของอาคารมียอดจั่ว ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไปมีความแตกต่างกัน

การวิเคราะห์เปรียบเทียบการรับรู้ลักษณะไทยเรื่อง*ยอดจั่วภาคอีสาน* คือ อาคารไม่มียอดจั่ว ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

จากตารางที่ 5.3ก-3 การวิเคราะห์การรับรู้ลักษณะไทยของอาคารไม่มียอดจั่ว ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของอาคารไม่มียอดจั่วสูงกว่ากลุ่มสถาปนิก นั่นแสดงว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปรับรู้ความเป็นลักษณะไทยของอาคารไม่มียอดจั่วได้ดีกว่ากลุ่มสถาปนิก

การเปรียบเทียบการรับรู้ลักษณะไทยของอาคารไม่มียอดจั่ว ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า การรับรู้ลักษณะไทยของอาคารไม่มียอดจั่ว ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไปไม่มีความแตกต่างกัน

สรุปการวิเคราะห์เปรียบเทียบการรับรู้ลักษณะไทย จากการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องยอดจั่วภาคอีสาน ได้แก่ อาคารมียอดจั่ว (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) และอาคารไม่มียอดจั่ว (การสร้างภาพจำลอง) ตามค่าความเป็นลักษณะไทย ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป พบว่า การรับรู้ลักษณะไทยของอาคารมียอดจั่ว ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไปมีความแตกต่างกัน เนื่องจากประสบการณ์ในอดีตของบุคคลมีอิทธิพลต่อการรับรู้สภาพแวดล้อมกายภาพ ผลของการรับรู้ที่แตกต่างกันระหว่างบุคคลต่าง ๆ มีส่วนมาจากการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน (วิมลสิทธิ์ หรยางกูร, 2535: 63-75) กล่าวคือ กลุ่มสถาปนิกย่อมมีประสบการณ์ทางด้านสถาปัตยกรรมมากกว่ากลุ่มบุคคลทั่วไป เนื่องจากกลุ่มสถาปนิกได้รับการเรียนรู้ในเรื่องยอดจั่ว โดยที่ยอดจั่วหรือยอดปั้นลม คือไม้ที่นำมาแกะสลักเสริมต่อส่วนยอดของปั้นลม ให้เรียวแหลมคล้ายยอดเจดีย์ ซึ่งเป็นรูปทรงที่มีลักษณะเด่นที่ควรแก่การเป็นเอกลักษณ์ของอีสาน (ไพโรจน์ เพชรสังหาร, 2534: 6) จากการศึกษาและประกอบวิชาชีพสถาปัตยกรรมโดยตรง การรับรู้สิ่งต่าง ๆ ในสภาพแวดล้อมใหม่ได้ง่ายและรวดเร็ว มีส่วนมาจากประสบการณ์ในอดีตและความรู้ที่สะสมกันมา การรับรู้ของบุคคลจำเป็นต้องอาศัยสัญญาณชี้แนะ (cues) เป็นสิ่งที่ช่วยชี้นำว่า อะไรเป็นอะไร ทำให้บุคคลเข้าใจความหมายของสิ่งต่าง ๆ ได้ (วิมลสิทธิ์ หรยางกูร, 2535: 134, 324) ดังนั้น กลุ่มสถาปนิกจึงเกิดการรับรู้ลักษณะไทยของอาคารมียอดจั่วได้ดีกว่ากลุ่มบุคคลทั่วไป

3ก-4 การวิเคราะห์เปรียบเทียบ<u>การยอมรับลักษณะไทย</u> จากการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องยอดจั่วภาคอีสาน ได้แก่ อาคารมียอดจั่ว (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) และอาคารไม่มียอดจั่ว (การสร้างภาพจำลอง) ตามค่าความเหมาะสม ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

ตารางที่ 5.3ก-4 การเปรียบเทียบการยอมรับลักษณะไทย จากการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องยอดจั่วภาคอีสาน ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทย สมัยใหม่	กลุ่มสถาปนิก		กลุ่มบุคคลทั่วไป		ค่า t
	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	
อาคารมียอดจั่ว	3.19	1.03	2.92	1.12	2.14*
อาคารไม่มียอดจั่ว	2.91	0.93	3.18	0.98	-2.42*

* มีความแตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 (ค่า t $\geq \pm 1.96$)

การวิเคราะห์เปรียบเทียบการยอมรับลักษณะไทยเรื่อง*ยอดจั่วภาคอีสาน* คือ อาคารมียอดจั่ว ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

จากตารางที่ 5.3ก-4 การวิเคราะห์การยอมรับลักษณะไทยของอาคารมียอดจั่ว ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเหมาะสมของอาคารมียอดจั่วสูงกว่ากลุ่มบุคคลทั่วไป นั่นแสดงว่า กลุ่มสถาปนิกยอมรับความเป็นลักษณะไทยของอาคารมียอดจั่วได้มากกว่ากลุ่มบุคคลทั่วไป

การเปรียบเทียบการยอมรับลักษณะไทยของอาคารมียอดจั่ว ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า การยอมรับลักษณะไทยของอาคารมียอดจั่ว ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไปมีความแตกต่างกัน

การวิเคราะห์เปรียบเทียบการยอมรับลักษณะไทยเรื่อง*ยอดจั่วภาคอีสาน* คือ อาคารไม่มียอดจั่ว ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

จากตารางที่ 5.3ก-4 การวิเคราะห์การยอมรับลักษณะไทยของอาคารไม่มียอดจั่ว ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเหมาะสมของอาคารไม่มียอดจั่วสูงกว่ากลุ่มสถาปนิก นั่นแสดงว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปยอมรับความเป็นลักษณะไทยของอาคารไม่มียอดจั่วได้มากกว่ากลุ่มสถาปนิก

การเปรียบเทียบการยอมรับลักษณะไทยของอาคารไม่มียอดจั่ว ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า การยอมรับลักษณะไทยของอาคารไม่มียอดจั่ว ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไปมีความแตกต่างกัน

สรุปการวิเคราะห์เปรียบเทียบการยอมรับลักษณะไทย จากการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องยอดจั่วภาคอีสาน ได้แก่ อาคารมียอดจั่ว (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) และอาคารไม่มียอดจั่ว (การสร้างภาพจำลอง) ตามค่าความเหมาะสม ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป พบว่า การยอมรับลักษณะไทย ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไปมีความแตกต่างกันทั้งสองกรณี โดยกลุ่มสถาปนิกมีทิศทางของการยอมรับลักษณะไทยของอาคารมียอดจั่ว แต่กลุ่มบุคคลทั่วไปมีทิศทางของการยอมรับลักษณะไทยของอาคารไม่มียอดจั่ว เนื่องจากการให้คุณค่าต่อสิ่งที่รับรู้เป็นไปตามประสบการณ์ในอดีต บุคคลจะมีการรับรู้อย่างไรย่อมขึ้นอยู่กับระบบคุณค่าที่ยึดถือ (วิมลสิทธิ์ หรยางกูร, 2535: 75-77) กล่าวคือ กลุ่มสถาปนิกส่วนใหญ่ยอมรับว่า การใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมที่มีความเรียบง่าย สามารถสื่อความหมายทางลัญลักษณ์ของความเป็นลักษณะไทยในงานสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ได้ แต่กลุ่มบุคคลทั่วไปยอมรับว่า การใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ต้องมีความอ่อนช้อยและมีรายละเอียดที่ใกล้เคียงกับรูปแบบองค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยในอดีต จึงจะสามารถสื่อถึงความเป็นลักษณะไทยในงานสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ได้

ข. **ยอดจั่วภาคใต้** ได้แก่ อาคารมียอดจั่วและอาคารไม่มียอดจั่ว มีลักษณะทางกายภาพขององค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ ดังนี้

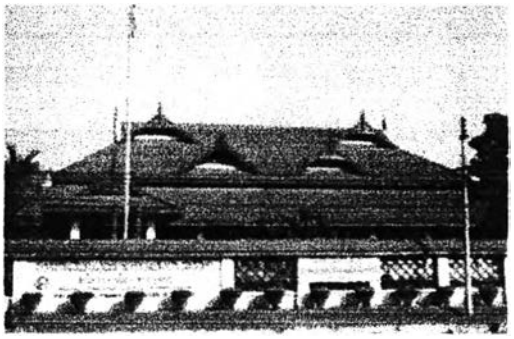

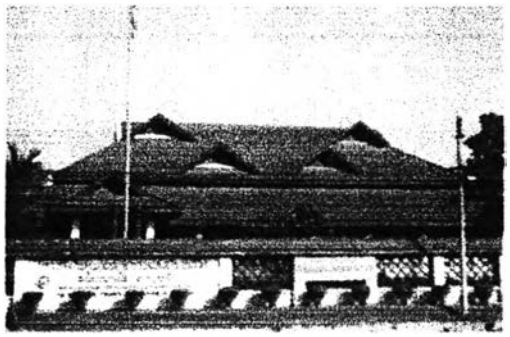

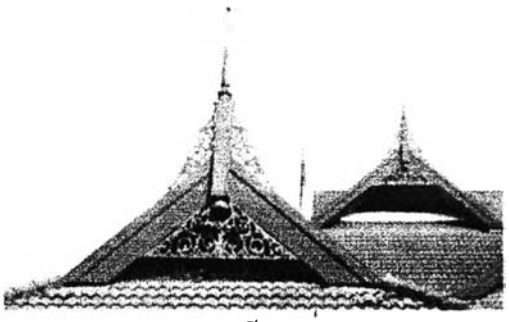

อาคารมียอดจั่ว

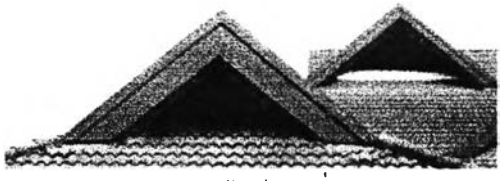

อาคารไม่มียอดจั่ว

รูปที่ 5.3ข ยอดจั่วภาคใต้

3ข-1 การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทย จากการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องยอดจั่วภาคใต้ ได้แก่ อาคารมียอดจั่ว (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) เปรียบเทียบกับอาคารไม่มียอดจั่ว (การสร้างภาพจำลอง)

ตารางที่ 5.3ข-1 การเปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทยเกี่ยวกับองค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องยอดจั่วภาคใต้ ได้แก่ อาคารมียอดจั่วเปรียบเทียบกับอาคารไม่มียอดจั่ว

องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่	กลุ่มสถาปนิก			กลุ่มบุคคลทั่วไป		
	$\bar{X}$	SD	ค่า t	$\bar{X}$	SD	ค่า t
อาคารมียอดจั่ว	4.01	0.77	14.97*	3.73	1.13	5.59*
อาคารไม่มียอดจั่ว	2.74	0.76		2.98	0.95	

* มีความแตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 (ค่า t $\geq \pm 1.96$)

การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทยของ*กลุ่มสถาปนิก*

จากตารางที่ 5.3ข-1 การวิเคราะห์ค่าความเป็นลักษณะไทย เรื่องยอดจั่วภาคใต้ของกลุ่มสถาปนิก โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของอาคารมียอดจั่วสูงกว่าอาคารไม่มียอดจั่ว นั่นแสดงว่า ยอดจั่วมีผลต่อการให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก

การเปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า ค่าความเป็นลักษณะไทยของอาคารมียอดจั่วเปรียบเทียบกับอาคารไม่มียอดจั่วมีความแตกต่างกัน

การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทยของ*กลุ่มบุคคลทั่วไป*

จากตารางที่ 5.3ข-1 การวิเคราะห์ค่าความเป็นลักษณะไทย เรื่องยอดจั่วภาคใต้ของกลุ่มบุคคลทั่วไป โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของอาคารมียอดจั่วสูงกว่าอาคารไม่มียอดจั่ว นั่นแสดงว่า ยอดจั่วมีผลต่อการให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มบุคคลทั่วไป

การเปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มบุคคลทั่วไป ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า ค่าความเป็นลักษณะไทยของอาคารมียอดจั่วเปรียบเทียบกับอาคารไม่มียอดจั่วมีความแตกต่างกัน

สรุปการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทย จากการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องยอดจั่วภาคใต้ ได้แก่ อาคารมียอดจั่ว (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) เปรียบเทียบกับอาคารไม่มียอดจั่ว (การสร้างภาพจำลอง) พบว่า ทั้งสองกลุ่มให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของอาคารมียอดจั่วสูงกว่าอาคารไม่มียอดจั่ว เนื่องจากยอดจั่วเป็นองค์ประกอบของเรือนไทยมุสลิมภาคใต้ ดังที่นันทา โรจนอุดมศาสตร์ (2525: 5) ได้กล่าวว่า ปั้นลมส่วนมากจะใช้ไม้เนื้อแข็งเป็นเส้นตรงบรรจบกันมีมุมแหลมของยอดจั่ว ส่วนปลายล่างของปั้นลมจะตัดตรงไม่มีลวดลายอะไร ส่วนยอดจั่วจะนิยมตกแต่งเป็นเอกลักษณ์อย่างชัดเจน ตรงปลายมุมแหลมของยอดจั่ว จะทำเป็นเสาขนาดเล็กทำด้วยไม้กลึงและหล่อซีเมนต์ นอกจากนี้ เขต รัตนจรณะ และคณะ (2527: 60) กล่าวว่า เรือนไทยมุสลิมมีส่วนประดับตกแต่งเรือน อันได้แก่ ไม้ฉลุเป็นลวดลายประดับยอดจั่ว ลวดลายที่ใช้เป็นลวดลายตามนิยม และ นันทา โรจนอุดมศาสตร์ ได้กล่าวเสริมว่า ลวดลายส่วนใหญ่เป็นลวดลายเลียนแบบธรรมชาติ

3ข-2 การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเหมาะสม จากการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องยอดจั่วภาคใต้ ได้แก่ อาคารมียอดจั่ว (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) เปรียบเทียบกับอาคารไม่มียอดจั่ว (การสร้างภาพจำลอง)

ตารางที่ 5.3ข-2 การเปรียบเทียบค่าความเหมาะสม จากการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องยอดจั่วภาคใต้ ได้แก่ อาคารมียอดจั่วเปรียบเทียบกับอาคารไม่มียอดจั่ว

องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่	ก. กลุ่มสถาปนิก			ข. กลุ่มบุคคลทั่วไป		
	$\bar{X}$	SD	ค่า t	$\bar{X}$	SD	ค่า t
อาคารมียอดจั่ว	3.60	0.90	8.60*	3.85	1.15	6.44*
อาคารไม่มียอดจั่ว	2.73	0.86		2.99	0.99	

* มีความแตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 (ค่า t $\geq \pm 1.96$)

การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเหมาะสมของ*กลุ่มสถาปนิก*

จากตารางที่ 5.3ข-2 การวิเคราะห์ค่าความเหมาะสม เรื่องยอดจั่วภาคใต้ของกลุ่มสถาปนิก โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเหมาะสมของอาคารมียอดจั่วสูงกว่าอาคารไม่มียอดจั่ว นั่นแสดงว่า ยอดจั่วมีผลต่อการให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มสถาปนิก

การเปรียบเทียบค่าความเหมาะสมของกลุ่มสถาปนิก ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า ค่าความเหมาะสมของอาคารมียอดจั่วเปรียบเทียบกับอาคารไม่มียอดจั่วมีความแตกต่างกัน

การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเหมาะสมของ*กลุ่มบุคคลทั่วไป*

จากตารางที่5.3ข-2 การวิเคราะห์ค่าความเหมาะสม เรื่องยอดจั่วภาคใต้ของกลุ่มบุคคลทั่วไป โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเหมาะสมของอาคารมียอดจั่วสูงกว่าอาคารไม่มียอดจั่ว นั่นแสดงว่า ยอดจั่วมีผลต่อการให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มบุคคลทั่วไป

การเปรียบเทียบค่าความเหมาะสมของกลุ่มบุคคลทั่วไป ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า ค่าความเหมาะสมของอาคารมียอดจั่วเปรียบเทียบกับอาคารไม่มียอดจั่วมีความแตกต่างกัน

สรุปการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเหมาะสม จากการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องยอดจั่วภาคใต้ ได้แก่ อาคารมียอดจั่ว (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) เปรียบเทียบกับอาคารไม่มียอดจั่ว (การสร้างภาพจำลอง) พบว่า ทั้งสองกลุ่มให้ค่าความเหมาะสมแตกต่างกัน แต่มีทิศทางของอาคารมียอดจั่วสูงกว่าอาคารไม่มียอดจั่ว ด้วยเหตุผลที่สอดคล้องกันว่า ยอดจั่วเป็นองค์ประกอบที่เด่นชัดของเรือนไทยมุสลิมภาคใต้ ที่สามารถสร้างเอกลักษณ์และสะท้อนความเป็นลักษณะไทยให้กับอาคารได้เป็นอย่างดี ดังนั้น ยอดจั่วจึงเป็นองค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทย ที่สามารถนำมาประยุกต์ใช้ในงานสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เพื่อให้เกิดลักษณะไทยพื้นถิ่นของภาคใต้ ที่มีความต่อเนื่องกับรูปแบบของสถาปัตยกรรมไทยในอดีต

3ข-3 การวิเคราะห์เปรียบเทียบ<u>การรับรู้ลักษณะไทย</u> จากการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องยอดจั่วภาคใต้ ได้แก่ อาคารมียอดจั่ว (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) และอาคารไม่มียอดจั่ว (การสร้างภาพจำลอง) ตามค่าความเป็นลักษณะไทย ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

ตารางที่ 5.3ข-3 การเปรียบเทียบการรับรู้ลักษณะไทย จากการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องยอดจั่วภาคใต้ ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทย สมัยใหม่	กลุ่มสถาปนิก		กลุ่มบุคคลทั่วไป		ค่า t
	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	
อาคารมียอดจั่ว	4.01	0.77	3.73	1.13	2.56*
อาคารไม่มียอดจั่ว	2.74	0.76	2.98	0.95	-2.41*

* มีความแตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 (ค่า t $\geq \pm 1.96$)

การวิเคราะห์เปรียบเทียบการรับรู้ลักษณะไทย*เรื่องยอดจั่วภาคใต้* คือ อาคารมียอดจั่ว ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

จากตารางที่ 5.3ข-3 การวิเคราะห์การรับรู้ลักษณะไทยเรื่องอาคารมียอดจั่ว ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของอาคารมียอดจั่ว

สูงกว่ากลุ่มบุคคลทั่วไป นั่นแสดงว่า กลุ่มสถาปนิกรับรู้ความเป็นลักษณะไทยของอาคารมียอดจั่วได้ดีกว่ากลุ่มบุคคลทั่วไป

การเปรียบเทียบการรับรู้ลักษณะไทยเรื่องอาคารมียอดจั่ว ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า การรับรู้ลักษณะไทยของอาคารมียอดจั่ว ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไปมีความแตกต่างกัน

การวิเคราะห์เปรียบเทียบการรับรู้ลักษณะไทยเรื่อง*ยอดจั่วภาคใต้* คือ อาคารไม่มียอดจั่ว ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

จากตารางที่ 5.3ข-3 การวิเคราะห์เปรียบเทียบการรับรู้ลักษณะไทยเรื่องอาคารไม่มียอดจั่ว ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของอาคารไม่มียอดจั่วสูงกว่ากลุ่มสถาปนิก นั่นแสดงว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปสามารถรับรู้ความเป็นลักษณะไทยของอาคารไม่มียอดจั่วได้ดีกว่ากลุ่มสถาปนิก

การเปรียบเทียบการรับรู้ลักษณะไทยเรื่องอาคารไม่มียอดจั่ว ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า การรับรู้ลักษณะไทยของอาคารไม่มียอดจั่ว ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไปมีความแตกต่างกัน

สรุปการวิเคราะห์เปรียบเทียบการรับรู้ลักษณะไทย จากการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องยอดจั่วภาคใต้ ได้แก่ อาคารมียอดจั่ว (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) และอาคารไม่มียอดจั่ว (การสร้างภาพจำลอง) ตามค่าความเป็นลักษณะไทย ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป พบว่า มีความแตกต่างกันทั้งสองกรณี เนื่องจากประสบการณ์ในอดีตของบุคคลมีอิทธิพลต่อการรับรู้สภาพแวดล้อมกายภาพ ผลของการรับรู้ที่แตกต่างกันระหว่างบุคคลต่าง ๆ มีส่วนมาจากการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน (วิมลสิทธิ์ หรยางกูร, 2535: 63-75) กล่าวคือ กลุ่มสถาปนิกย่อมมีประสบการณ์ทางด้านสถาปัตยกรรมมากกว่ากลุ่มบุคคลทั่วไป กลุ่มสถาปนิกได้รับการเรียนรู้ในเรื่องยอดจั่ว โดยที่ปั้นลมส่วนมากจะใช้ไม้เนื้อแข็งเป็นเส้นตรงบรรจบกันมีมุมแหลมของยอดจั่ว ส่วนปลายล่างของปั้นลมจะตัดตรงไม่มีลวดลายอะไร ส่วนยอดจั่วจะนิยมตกแต่งเป็นเอกลักษณ์อย่างชัดเจน ตรงปลายมุมแหลมของยอดจั่ว จะทำเป็นเสาขนาดเล็กทำด้วยไม้กลึงและหล่อซีเมนต์ (นันทา โรจนอุดมศาสตร์, 2525: 5) จากการศึกษาและประกอบวิชาชีพสถาปัตยกรรมโดยตรง ทำให้การรับรู้สิ่งต่าง ๆ ในสภาพแวดล้อมใหม่ได้ง่ายและรวดเร็ว มีส่วนมาจากประสบการณ์ในอดีตและความรู้ที่สะสมกันมา การรับรู้ของบุคคลจำเป็นต้องอาศัยสัญญาณชี้แนะ (cues) เป็นสิ่งที่ช่วยชี้นำว่า อะไรเป็นอะไร ทำให้บุคคลเข้าใจความหมายของสิ่งต่าง ๆ ได้ (วิมลสิทธิ์ หรยางกูร, 2535: 134, 324) ดังนั้น กลุ่มสถาปนิกจึงเกิดการรับรู้ลักษณะไทยได้ดีกว่ากลุ่มบุคคลทั่วไป

3ข-4 การวิเคราะห์เปรียบเทียบ<u>การยอมรับลักษณะไทย</u> จากการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องยอดจั่วภาคใต้ ได้แก่ อาคารมียอดจั่ว (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) และอาคารไม่มียอดจั่ว (การสร้างภาพจำลอง) ตามค่าความเหมาะสม ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

ตารางที่ 5.3ข-4 การเปรียบเทียบการยอมรับลักษณะไทย จากการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องยอดจั่วภาคใต้ ระหว่างกลุ่มสถาปนิก กับกลุ่มบุคคลทั่วไป

องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่	กลุ่มสถาปนิก		กลุ่มบุคคลทั่วไป		ค่า t
	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	
อาคารมียอดจั่ว	3.60	0.90	3.85	1.15	-2.13*
อาคารไม่มียอดจั่ว	2.73	0.86	2.99	0.99	-2.50*

* มีความแตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 (ค่า t $\geq \pm 1.96$)

การวิเคราะห์เปรียบเทียบการยอมรับลักษณะไทยเรื่อง*ยอดจั่วภาคใต้* คือ อาคารมียอดจั่ว ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

จากตารางที่ 5.3ข-4 การวิเคราะห์การยอมรับลักษณะไทยของอาคารมียอดจั่ว ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเหมาะสมของอาคารมียอดจั่วสูงกว่ากลุ่มสถาปนิก นั่นแสดงว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปยอมรับความเป็นลักษณะไทยของอาคารมียอดจั่วได้มากกว่ากลุ่มสถาปนิก

การเปรียบเทียบการยอมรับลักษณะไทยของอาคารมียอดจั่ว ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า การยอมรับลักษณะไทยของอาคารมียอดจั่ว ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไปมีความแตกต่างกัน

การวิเคราะห์เปรียบเทียบการยอมรับลักษณะไทยเรื่อง*ยอดจั่วภาคใต้* คือ อาคารไม่มียอดจั่ว ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

จากตารางที่ 5.3ข-4 การวิเคราะห์การยอมรับลักษณะไทยของอาคารไม่มียอดจั่ว ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเหมาะสมของอาคารไม่มียอดจั่วสูงกว่ากลุ่มสถาปนิก นั่นแสดงว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปยอมรับความเป็นลักษณะไทยของอาคารไม่มียอดจั่วได้มากกว่ากลุ่มสถาปนิก

การเปรียบเทียบการยอมรับลักษณะไทยของอาคารไม่มียอดจั่ว ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า การยอมรับลักษณะไทยของอาคารไม่มียอดจั่ว ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไปมีความแตกต่างกัน

สรุปการวิเคราะห์เปรียบเทียบการยอมรับลักษณะไทย จากการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องยอดจั่วภาคใต้ ได้แก่ อาคารมียอดจั่ว (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) และอาคารไม่มียอดจั่ว (การสร้างภาพจำลอง) ตามค่าความเหมาะสม ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป พบว่า ทั้งสองกรณีมีความแตกต่างกัน เนื่องจากการให้คุณค่าต่อสิ่งที่รับรู้เป็นไปตามประสบการณ์ในอดีต บุคคลจะมีการรับรู้อย่างไรย่อมขึ้นอยู่กับระบบคุณค่าที่ยึดถือ (วิมลสิทธิ์ หรยางกูร, 2535: 75-77) โดยทั้งสองกลุ่มมีทิศทางการยอมรับอาคารมียอดจั่วมากกว่าอาคารไม่มียอดจั่ว กล่าวคือ กลุ่มสถาปนิกส่วนใหญ่ยอมรับว่า การใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรม สามารถสื่อถึงความเป็นลักษณะไทยในงานสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ได้ ยอดจั่วของอาคารตัวอย่าง มีการนำรูปแบบของยอดจั่วในอดีตมาประยุกต์ใช้ โดยมีการตัดทอนหรือดัดแปลงรายละเอียดไม่มากนัก จึงทำให้การสามารถสื่อความหมายทางสัญลักษณ์ของความเป็นลักษณะไทยพื้นถิ่นภาคใต้ได้อย่างเต็มที่ และกลุ่มบุคคลทั่วไปยอมรับว่า การใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมที่มีความมีรายละเอียดสวยงามและประณีตใกล้เคียงกับองค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยอดีต สามารถสื่อถึงความเป็นลักษณะไทยในงานสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ได้ ดังนั้น การมียอดจั่วของอาคาร จึงสามารถสื่อความหมายทางสัญลักษณ์ของความเป็นลักษณะไทยพื้นถิ่นภาคใต้ได้

4. หัวแป

การศึกษาองค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่เรื่องหัวแป ได้แก่ อาคารมีหัวแปและอาคารไม่มีหัวแป มีลักษณะทางกายภาพขององค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ ดังนี้

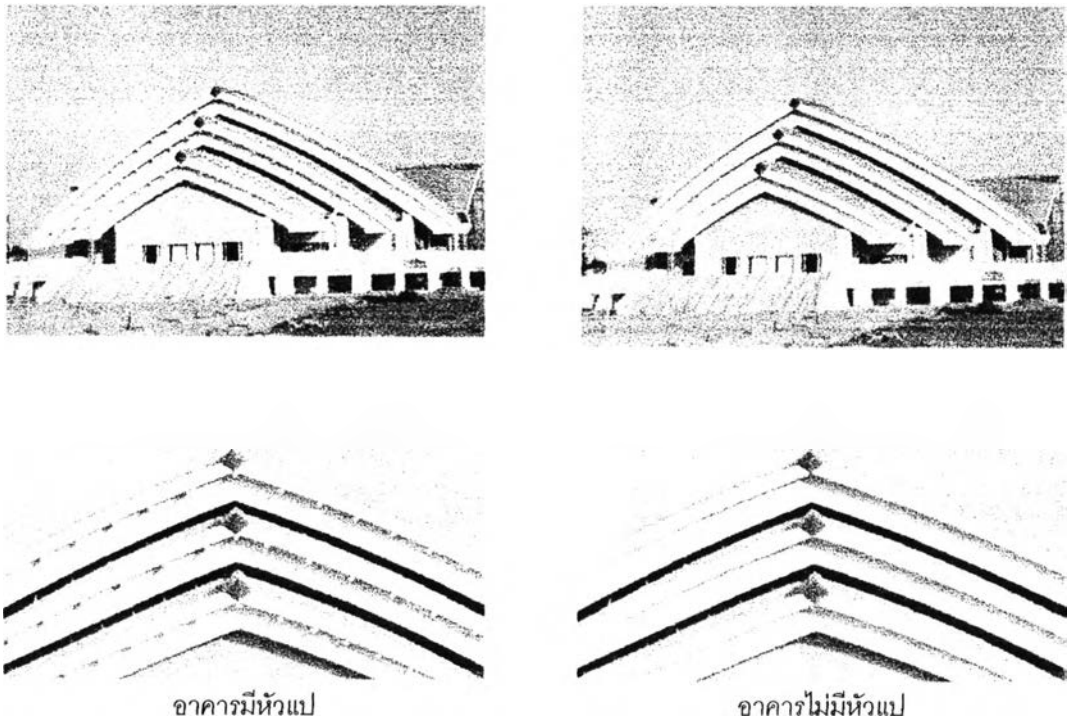

รูปที่ 5.4 อาคารมีหัวแปและอาคารไม่มีหัวแป

4-1 การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทย จากการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องอาคารมีหัวแป (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) เปรียบเทียบกับอาคารไม่มีหัวแป (การสร้างภาพจำลอง)

ตารางที่ 5.4-1 การเปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทย จากการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องอาคารมีหัวแปเปรียบเทียบกับอาคารไม่มีหัวแป

องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่	กลุ่มสถาปนิก			กลุ่มบุคคลทั่วไป		
	$\bar{X}$	SD	ค่า t	$\bar{X}$	SD	ค่า t
อาคารมีหัวแป	3.36	0.92	5.99*	3.10	1.09	4.94*
อาคารไม่มีหัวแป	2.60	0.83		2.79	1.03	

* มีความแตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 (ค่า t $\geq \pm 1.96$)

การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทยของ*กลุ่มสถาปนิก*

จากตารางที่ 5.4-1 การวิเคราะห์ค่าความเป็นลักษณะไทย เรื่องอาคารมีหัวแปเปรียบเทียบกับอาคารไม่มีหัวแปของกลุ่มสถาปนิก โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของอาคารมีหัวแปสูงกว่าอาคารไม่มีหัวแป นั่นแสดงว่า หัวแปมีผลต่อการให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก

การเปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า ค่าความเป็นลักษณะไทยของอาคารมีหัวแปเปรียบเทียบกับอาคารไม่มีหัวแปมีความแตกต่างกัน

การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทยของ*กลุ่มบุคคลทั่วไป*

จากตารางที่ 5.4-1 การวิเคราะห์ค่าความเป็นลักษณะไทย เรื่องอาคารมีหัวแปเปรียบเทียบกับอาคารไม่มีหัวแปของกลุ่มบุคคลทั่วไป โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของอาคารมีหัวแปสูงกว่าอาคารไม่มีหัวแป นั่นแสดงว่า หัวแปมีผลต่อการให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มบุคคลทั่วไป

การเปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มบุคคลทั่วไป ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า ค่าความเป็นลักษณะไทยของอาคารมีหัวแปเปรียบเทียบกับอาคารไม่มีหัวแปมีความแตกต่างกัน

สรุปการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทย จากการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องอาคารมีหัวแป (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) เปรียบเทียบกับอาคารไม่มีหัวแป (การสร้างภาพจำลอง) ของกลุ่มสถาปนิกและกลุ่มบุคคลทั่วไป พบว่า ทั้งสองกลุ่มให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของอาคารมีหัวแปสูงกว่าอาคารไม่มีหัวแป เนื่องจากแป คือ ไม้หลังคาด้านข้างตรงหัวเสา และวางบนโครงจั่วตามยาวไปตลอด มีคู่กับขื่อ ซึ่งยึดหัวเสาด้านหน้าและหลัง แปทุกตัวจะยื่นออกมาจากโครงชายคา (น ณ.ปากน้ำ, 2530: 247) มีการยื่นของหัวแปของเรือนในภาคต่าง ๆ รวมถึงอาคารทางศาสนาก็มีการยื่นของหัวแปทั้งสิ้น ดังนั้นการยื่นหัวแปจึงเป็นลักษณะร่วมของอาคารในทุกภูมิภาคของไทย (นุกุล ชมภูนิช, 2530: 124)

4-2 **การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเหมาะสม จากการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องอาคารมีหัวแป (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) เปรียบเทียบกับอาคารไม่มีหัวแป (การสร้างภาพจำลอง)** ได้ผลการวิเคราะห์ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 5.4-2 การเปรียบเทียบค่าความเหมาะสม จากการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องอาคารมีหัวแปเปรียบเทียบกับอาคารไม่มีหัวแป

องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่	กลุ่มสถาปนิก			กลุ่มบุคคลทั่วไป		
	$\bar{X}$	SD	ค่า t	$\bar{X}$	SD	ค่า t
อาคารมีหัวแป	3.01	1.06	0.90	3.33	1.07	4.22*
อาคารไม่มีหัวแป	2.89	0.98		2.81	1.05	

* มีความแตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 (ค่า t $\geq \pm 1.96$)

การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเหมาะสมของ*กลุ่มสถาปนิก*

จากตารางที่ 5.4-2 การวิเคราะห์ค่าความเหมาะสม เรื่องอาคารมีหัวแปเปรียบเทียบกับอาคารไม่มีหัวแปของกลุ่มสถาปนิก โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเหมาะสมของอาคารมีหัวแปสูงกว่าอาคารไม่มีหัวแปเพียงเล็กน้อย นั่นแสดงว่า หัวแปมีผลเพียงเล็กน้อยต่อค่าความเหมาะสมของกลุ่มสถาปนิก

การเปรียบเทียบค่าความเหมาะสมของกลุ่มสถาปนิก ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า ค่าความเหมาะสมของอาคารมีหัวแปเปรียบเทียบกับอาคารไม่มีหัวแปไม่มีความแตกต่างกัน

การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเหมาะสมของ*กลุ่มบุคคลทั่วไป*

จากตารางที่ 5.4-2 การวิเคราะห์ค่าความเหมาะสม เรื่องอาคารมีหัวแปเปรียบเทียบกับอาคารไม่มีหัวแปของกลุ่มบุคคลทั่วไป โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเหมาะสมของอาคารมีหัวแปสูงกว่าอาคารไม่มีหัวแป นั่นแสดงว่า หัวแปมีผลต่อการให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มบุคคลทั่วไป

การเปรียบเทียบค่าความเหมาะสมของกลุ่มบุคคลทั่วไป ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า ค่าความเหมาะสมของอาคารมีหัวแปเปรียบเทียบกับอาคารไม่มีหัวแปมีความแตกต่างกัน

สรุปการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเหมาะสม จากการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องอาคารมีหัวแป (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) เปรียบเทียบกับอาคารไม่มีหัวแป (การสร้างภาพจำลอง) พบว่า กลุ่มสถาปนิกให้มีค่าความเหมาะสมไม่มีความแตกต่างกัน และกลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเหมาะสมมีความแตกต่างกัน โดยมีทิศทางของค่าความเหมาะสมอาคารมีหัวแปมากกว่าไม่มีหัวแป ด้วยเหตุผลว่า หัวแปทำให้อาคารมีรายละเอียดสวยงาม สร้างความโดดเด่นและสะท้อนความเป็นลักษณะไทยให้กับอาคาร แต่กลุ่มสถาปนิกให้เหตุผลของการให้ค่าความเหมาะสมไม่แตกต่างกันว่า การมีหัวแปช่วยลดทอนความใหญ่โตของหลังคา โดยการสร้างให้เกิดมิติของแสงเงาและสะท้อนความเป็นลักษณะไทยให้กับอาคาร นอกจากนี้การมีหัวแปน่าจะเกิดจากความจำเป็นของโครงสร้างหลังคามากกว่าทำขึ้นเพื่อการตกแต่งให้เกิดความเป็นลักษณะไทยของอาคาร จึงทำให้การให้ค่าความเหมาะสมของอาคารมีหัวแปและไม่มีหัวแปไม่มีความแตกต่างกัน

4-3 การวิเคราะห์เปรียบเทียบ<u>การรับรู้ลักษณะไทย</u> จากการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องอาคารมีหัวแป (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) และอาคารไม่มีหัวแป (การสร้างภาพจำลอง) ตามค่าความเป็นลักษณะไทย ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

ตารางที่ 5.4-3 การเปรียบเทียบการรับรู้ลักษณะไทย จากการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องอาคารมีหัวแปและอาคารไม่มีหัวแป ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทย สมัยใหม่	กลุ่มสถาปนิก		กลุ่มบุคคลทั่วไป		ค่า t
	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	
อาคารมีหัวแป	3.36	0.92	3.10	1.09	-2.23*
อาคารไม่มีหัวแป	2.60	0.83	2.79	1.03	-1.73

* มีความแตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 (ค่า t $\geq \pm 1.96$)

การวิเคราะห์เปรียบเทียบการรับรู้ลักษณะไทย*เรื่องอาคารมีหัวแป* ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

จากตารางที่ 5.4-3 การวิเคราะห์การรับรู้ลักษณะไทยเรื่องอาคารมีหัวแป ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของอาคารมีหัวแปสูงกว่ากลุ่มสถาปนิก นั่นแสดงว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปสามารถรับรู้ความเป็นลักษณะไทยของอาคารมีหัวแปได้ดีกว่ากลุ่มสถาปนิก

การเปรียบเทียบการรับรู้ลักษณะไทยเรื่องอาคารมีหัวแป ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า การรับรู้ลักษณะไทยเรื่องอาคารมีหัวแป ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไปมีความแตกต่างกัน

การวิเคราะห์เปรียบเทียบการรับรู้ลักษณะไทยเรื่องอาคารไม่มีหัวแป ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

จากตารางที่ 5.4-3 การวิเคราะห์การรับรู้ลักษณะไทยเรื่องอาคารไม่มีหัวแป ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของอาคารไม่มีหัวแปสูงกว่ากลุ่มสถาปนิก นั่นแสดงว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปสามารถรับรู้ความเป็นลักษณะไทยของอาคารไม่มีหัวแปได้ดีกว่ากลุ่มสถาปนิก

การเปรียบเทียบการรับรู้ลักษณะไทยเรื่องอาคารไม่มีหัวแป ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า การรับรู้ลักษณะไทยของอาคารไม่มีหัวแป ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไปไม่มีความแตกต่างกัน

สรุปการวิเคราะห์เปรียบเทียบการรับรู้ลักษณะไทย จากการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องอาคารมีหัวแป (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) และอาคารไม่มีหัวแป (การสร้างภาพจำลอง) ตามค่าความเป็นลักษณะไทย ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป พบว่า การรับรู้ลักษณะไทยระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไปไม่มีความแตกต่างกันในกรณีการไม่มีหัวแป และแตกต่างกันในกรณีการมีหัวแป เนื่องจากประสบการณ์ในอดีตของบุคคลมีอิทธิพลต่อการรับรู้สภาพแวดล้อมกายภาพ ผลของการรับรู้ที่แตกต่างกันระหว่างบุคคลต่าง ๆ มีส่วนมาจากการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน (วิมลสิทธิ์ หรยางกูร, 2535: 63-75) กล่าวคือ กลุ่มสถาปนิกย่อมมีประสบการณ์ทางด้านสถาปัตยกรรมมากกว่ากลุ่มบุคคลทั่วไป กลุ่มสถาปนิกได้รับการเรียนรู้ในเรื่องหัวแป จากการศึกษาและประกอบวิชาชีพสถาปัตยกรรมโดยตรง โดยที่แป คือ ไม้หลังคาด้านข้างตรงหัวเสาและวางบนโครงจั่วตามยาวไปตลอด มีคู่กับขื่อ ซึ่งยึดหัวเสาด้านหน้าและหลัง แปทุกตัวจะยื่นออกมาจากโครงชายคา (น ณ.ปากน้ำ, 2530: 247) ทำให้การรับรู้สิ่งต่าง ๆ ในสภาพแวดล้อมใหม่ได้ง่ายและรวดเร็ว มีส่วนมาจากประสบการณ์ในอดีตและความรู้ที่สะสมกันมา (วิมลสิทธิ์ หรยางกูร, 2535: 134) ดังนั้น กลุ่มสถาปนิกจึงเกิดการรับรู้ความสมบูรณ์ของภาพอาคารมีหัวแป จากการอาศัยสัญญาณชี้แนะ (cues) ที่เป็นสิ่งที่ชี้นำว่าอะไรเป็นอะไร ทำให้บุคคลเข้าใจความหมายของสิ่งต่าง ๆ ได้ (วิมลสิทธิ์ หรยางกูร, 2535: 324) โดยพื้นฐานความรู้ในเรื่องหัวแปที่มากกว่ากลุ่มบุคคลทั่วไป ดังนั้น กลุ่มบุคคลทั่วไปจึงรับรู้การมีหัวแปของอาคารได้น้อยกว่ากลุ่มสถาปนิก

4-4 การวิเคราะห์เปรียบเทียบ<u>การยอมรับลักษณะไทย</u> จากการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องอาคารมีหัวแป (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) และอาคารไม่มีหัวแป (การสร้างจำลอง) ตามค่าความเหมาะสม ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

ตารางที่ 5.4-4 การเปรียบเทียบการยอมรับลักษณะไทย จากการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องอาคารมีหัวแปและอาคารไม่มีหัวแป ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทย สมัยใหม่	กลุ่มสถาปนิก		กลุ่มบุคคลทั่วไป		ค่า t
	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	
อาคารมีหัวแป	3.01	1.06	3.33	1.07	-2.66*
อาคารไม่มีหัวแป	2.89	0.98	2.81	1.05	0.74

* มีความแตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 (ค่า t $\geq \pm 1.96$)

การวิเคราะห์เปรียบเทียบการยอมรับลักษณะไทยเรื่อง*อาคารมีหัวแป* ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

จากตารางที่ 5.4-4 การวิเคราะห์การยอมรับลักษณะไทยเรื่องอาคารมีหัวแป ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเหมาะสมของอาคารมีหัวแปสูงกว่ากลุ่มสถาปนิก นั่นแสดงว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปยอมรับความเป็นลักษณะไทยเรื่องอาคารมีหัวแปมากกว่ากลุ่มสถาปนิก

การเปรียบเทียบการยอมรับลักษณะไทยเรื่องอาคารมีหัวแป ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า การยอมรับลักษณะไทยของอาคารมีหัวแป ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไปมีความแตกต่างกัน

การวิเคราะห์เปรียบเทียบการยอมรับลักษณะไทยเรื่อง*อาคารไม่มีหัวแป* ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

จากตารางที่ 5.4-4 การวิเคราะห์การยอมรับลักษณะไทยเรื่องอาคารไม่มีหัวแป ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเหมาะสมของอาคารไม่มีหัวแปสูงกว่ากลุ่มบุคคลทั่วไป นั่นแสดงว่า กลุ่มสถาปนิกยอมรับความเป็นลักษณะไทยเรื่องอาคารไม่มีหัวแปมากกว่ากลุ่มบุคคลทั่วไป

การเปรียบเทียบการยอมรับลักษณะไทยเรื่องอาคารไม่มีหัวแป ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า การยอมรับลักษณะไทยเรื่องอาคารไม่มีหัวแป ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไปไม่มีความแตกต่างกัน

สรุปการวิเคราะห์เปรียบเทียบการยอมรับลักษณะไทย จากการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องอาคารมีหัวแป (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) และอาคารไม่มีหัวแป (การสร้างภาพจำลอง) ตามค่าความเหมาะสม ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป พบว่า การยอมรับลักษณะไทยจากอาคารไม่มีหัวแปไม่มีความแตกต่างกัน แต่การยอมรับลักษณะไทยจากอาคารมีหัวแปแตกต่างกัน เนื่องจากการให้คุณค่าต่อสิ่งที่รับรู้เป็นไปตามประสบการณ์ในอดีต บุคคลจะมีการรับรู้อย่างไรย่อมขึ้นอยู่กับระบบคุณค่าที่ยึดถือ (วิมลสิทธิ์ หรยางกูร, 2535: 75-77) โดยกลุ่มสถาปนิกให้ความสำคัญในด้านรูปแบบ และประโยชน์ใช้สอยที่มีความสอดคล้องกับความงามทางสถาปัตยกรรม ที่ได้จากการศึกษาและการประกอบวิชาชีพสถาปัตยกรรมโดยตรง ดังนั้น จึงทำให้กลุ่มสถาปนิก คำนึงถึงขนาดของอาคารและความจำเป็นของโครงสร้างที่จะใช้หัวแป ในการสื่อความหมายทางสัญลักษณ์ของความเป็นลักษณะไทยในงานสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ แต่กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ความสำคัญกับความสวยงามจากการรับรู้ทางทัศนาการเพียงอย่างเดียว จึงยอมรับการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยที่สามารถสื่อถึงความเป็นลักษณะไทยได้

5. ค้ำยัน

การศึกษาองค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่เรื่องค้ำยัน แบ่งออกเป็น 2 ประเด็น คือ

ก. ค้ำยันภาคเหนือ ได้แก่ อาคารมีค้ำยันและอาคารไม่มีค้ำยัน

ข. ค้ำยันภาคกลาง ได้แก่ อาคารมีค้ำยันและอาคารไม่มีค้ำยัน

ได้ผลการวิเคราะห์ ดังต่อไปนี้

ก. **ค้ำยันภาคเหนือ** ได้แก่ อาคารมีค้ำยันและอาคารไม่มีค้ำยัน มีลักษณะทางกายภาพขององค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ ดังนี้

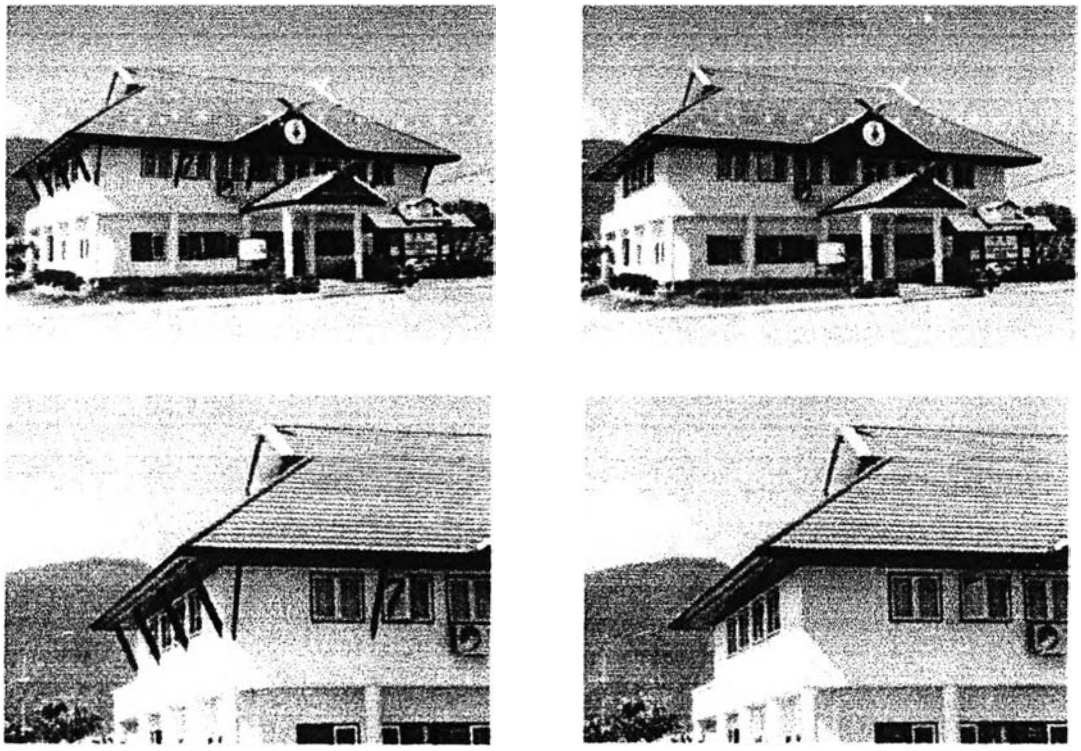

อาคารมีค้ำยัน อาคารไม่มีค้ำยัน

รูปที่ 5.5ก ค้ำยันภาคเหนือ

5ก-1 การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทย จากการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ ได้แก่ อาคารมีค้ำยัน (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) เปรียบเทียบกับอาคารไม่มีค้ำยัน (การสร้างภาพจำลอง)

ตารางที่ 5.5ก-1 การเปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทย จากการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องค้ำยันภาคเหนือ ได้แก่ อาคารมีค้ำยันเปรียบเทียบกับอาคารไม่มีค้ำยัน

องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทย สมัยใหม่	กลุ่มสถาปนิก			กลุ่มบุคคลทั่วไป		
	$\bar{X}$	SD	ค่า t	$\bar{X}$	SD	ค่า t
อาคารมีค้ำยัน	3.78	0.86	13.47*	4.04	0.91	12.45*
อาคารไม่มีค้ำยัน	2.51	0.82		2.76	0.90	

* มีความแตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 (ค่า t $\geq \pm 1.96$)

การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทยของ*กลุ่มสถาปนิก*

จากตารางที่ 5.5ก-1 การวิเคราะห์ค่าความเป็นลักษณะไทย เรื่องค้ำยันภาคเหนือของกลุ่มสถาปนิก โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของอาคารมีค้ำยันสูงกว่าอาคารไม่มีค้ำยัน นั่นแสดงว่า ค้ำยันมีผลต่อการให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก

การเปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า ค่าความเป็นลักษณะไทยของอาคารมีค้ำยันเปรียบเทียบกับอาคารไม่มีค้ำยันมีความแตกต่างกัน

การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทยของ*กลุ่มบุคคลทั่วไป*

จากตารางที่ 5.5ก-1 การวิเคราะห์ค่าความเป็นลักษณะไทย เรื่องค้ำยันภาคเหนือของกลุ่มบุคคลทั่วไป โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของอาคารมีค้ำยันสูงกว่าอาคารไม่มีค้ำยัน นั่นแสดงว่า ค้ำยันมีผลต่อการให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มบุคคลทั่วไป

การเปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มบุคคลทั่วไป ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า ค่าความเป็นลักษณะไทยของอาคารมีค้ำยันเปรียบเทียบกับอาคารไม่มีค้ำยันมีความแตกต่างกัน

สรุปการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทย จากการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ ได้แก่ อาคารมีค้ำยัน (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) เปรียบเทียบกับอาคารไม่มีค้ำยัน (การสร้างภาพจำลอง) พบว่า ทั้งสองกลุ่มให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของอาคารมีค้ำยันสูงกว่าอาคารไม่มีค้ำยัน เนื่องจากค้ำยันเป็นองค์ประกอบอย่างหนึ่งของเรือนกาแล ดังที่เฉลียว ปิยะชน (2532: 117-120) ได้กล่าวว่า ค้ำยันเป็นไม้เหลี่ยมขนาดเท่ากับเต้า (ไม้ขนาด 6 × 12 - 5 ×10 นิ้ว) ยึดติดระหว่างกลางเสา (ฝา) และประมาณกึ่งกลางของเต้า เพื่อถ่ายน้ำหนักหลังคาลงเสาซึ่งเป็นการรับน้ำหนักหลังคานั่นเอง โดยที่ไม้ค้ำยันของเรือนกาแล มีความยาวน้อยกว่าไม้ค้ำยันของเรือนไทยเดิมภาคกลางปลายล่างจึงติดสูงกว่าคือระดับกลางเสา

5ก-2 การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเหมาะสม จากการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องค้ำยันภาคเหนือ ได้แก่ อาคารมีค้ำยัน (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) เปรียบเทียบกับอาคารไม่มีค้ำยัน (การสร้างภาพจำลอง)

ตารางที่ 5.5ก-2 การเปรียบเทียบค่าความเหมาะสม จากการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องค้ำยันภาคเหนือ ได้แก่ อาคารมีค้ำยันเปรียบเทียบกับอาคารไม่มีค้ำยัน

องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทย สมัยใหม่	กลุ่มสถาปนิก			กลุ่มบุคคลทั่วไป		
	$\bar{X}$	SD	ค่า t	$\bar{X}$	SD	ค่า t
อาคารมีค้ำยัน	3.40	0.92	6.23*	3.51	0.97	4.04*
อาคารไม่มีค้ำยัน	2.63	0.99		3.02	1.01	

* มีความแตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 (ค่า t $\geq \pm 1.96$)

การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเหมาะสมของ*กลุ่มสถาปนิก*

จากตารางที่ 5.5ก-2 การวิเคราะห์ค่าความเหมาะสมเรื่องค้ำยันภาคเหนือของกลุ่มสถาปนิก โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเหมาะสมของอาคารมีค้ำยันสูงกว่าอาคารไม่มีค้ำยัน นั่นแสดงว่า ค้ำยันมีผลต่อการให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มสถาปนิก

การเปรียบเทียบค่าความเหมาะสมของกลุ่มสถาปนิก ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า ค่าความเหมาะสมของอาคารมีค้ำยันเปรียบเทียบกับอาคารไม่มีค้ำยันมีความแตกต่างกัน

การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเหมาะสมของ*กลุ่มบุคคลทั่วไป*

จากตารางที่ 5.5ก-2 การวิเคราะห์ค่าความเหมาะสมเรื่องค้ำยันภาคเหนือของกลุ่มบุคคลทั่วไป โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเหมาะสมของอาคารมีค้ำยันสูงกว่าอาคารไม่มีค้ำยัน นั่นแสดงว่า ค้ำยันมีผลต่อการให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มบุคคลทั่วไป

การเปรียบเทียบค่าความเหมาะสมของกลุ่มบุคคลทั่วไป ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า ค่าความเหมาะสมของอาคารมีค้ำยันเปรียบเทียบกับอาคารไม่มีค้ำยันมีความแตกต่างกัน

สรุปการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเหมาะสม จากการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องค้ำยันภาคเหนือ ได้แก่ อาคารมีค้ำยัน (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) เปรียบเทียบกับอาคารไม่มีค้ำยัน (การสร้างภาพจำลอง) พบว่า ทั้งสองกลุ่มให้ค่าความเหมาะสมของอาคารมีค้ำยันเปรียบเทียบอาคารไม่มีค้ำยันมีความแตกต่างกัน โดยมีทิศทางค่าความเหมาะสมของอาคารมีค้ำยันมากกว่าอาคารไม่มีค้ำยัน

ด้วยเหตุผลที่สอดคล้องกันว่า ค้ำยันเป็นองค์ประกอบที่เด่นชัดของสถาปัตยกรรมเมืองร้อนที่มีชายคายื่นยาว การใช้ค้ำยันเป็นการตอบสนองทางด้านประโยชน์ใช้สอย ที่สามารถสร้างเอกลักษณ์และสะท้อนความเป็นลักษณะไทยให้กับอาคารได้ ซึ่งการใช้ค้ำยันควรคำนึงถึงสถานที่ตั้งที่ทำให้อาคารแตกต่างจากภาคอื่น ๆ และความจำเป็นในด้านโครงสร้างของสถาปัตยกรรมด้วย

5ก-3 การวิเคราะห์เปรียบเทียบการรับรู้ลักษณะไทย จากการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องค้ำยันภาคเหนือ ได้แก่ อาคารมีค้ำยัน (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) และอาคารไม่มีค้ำยัน (การสร้างภาพจำลอง) ตามค่าความเป็นลักษณะไทย ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

ตารางที่ 5.5ก-3 การเปรียบเทียบการรับรู้ลักษณะไทย จากการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องค้ำยันภาคเหนือ ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทย สมัยใหม่	กลุ่มสถาปนิก		กลุ่มบุคคลทั่วไป		ค่า t
	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	
อาคารมีค้ำยัน	3.78	0.86	4.04	0.90	-2.56*
อาคารไม่มีค้ำยัน	2.51	0.82	2.76	0.90	-2.55*

* มีความแตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 (ค่า t $\geq \pm 1.96$)

การวิเคราะห์เปรียบเทียบการรับรู้ลักษณะไทยเรื่องค้ำยันภาคเหนือ คือ อาคารมีค้ำยัน ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

จากตารางที่ 5.5ก-3 การวิเคราะห์การรับรู้ลักษณะไทยเรื่องอาคารมีค้ำยัน ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของอาคารมีค้ำยันสูงกว่ากลุ่มสถาปนิก นั่นแสดงว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปสามารถรับรู้ความเป็นลักษณะไทยของอาคารมีค้ำยันได้ดีกว่ากลุ่มสถาปนิก

การเปรียบเทียบการรับรู้ลักษณะไทยเรื่องอาคารมีค้ำยัน ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า การรับรู้ลักษณะไทยของอาคารมีค้ำยัน ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไปมีความแตกต่างกัน

การวิเคราะห์เปรียบเทียบการรับรู้ลักษณะไทยเรื่องค้ำยันภาคเหนือ คือ อาคารไม่มีค้ำยัน ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

จากตารางที่ 5.5ก-3 การวิเคราะห์เปรียบเทียบการรับรู้ลักษณะไทยเรื่องอาคารไม่มีค้ำยัน ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของ

อาคารไม่มีค้ำยันสูงกว่ากลุ่มสถาปนิก นั่นแสดงว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปสามารถรับรู้ความเป็นลักษณะไทยของอาคารไม่มีค้ำยันได้ดีกว่ากลุ่มสถาปนิก

การเปรียบเทียบการรับรู้ลักษณะไทยเรื่องอาคารไม่มีค้ำยัน ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า การรับรู้ลักษณะไทยของอาคารไม่มีค้ำยันระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไปมีความแตกต่างกัน

สรุปการวิเคราะห์เปรียบเทียบการรับรู้ลักษณะไทย จากการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องค้ำยันภาคเหนือ ได้แก่ อาคารมีค้ำยัน (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) และอาคารไม่มีค้ำยัน (การสร้างภาพจำลอง) ตามค่าความเป็นลักษณะไทย ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป พบว่า การรับรู้ลักษณะไทยระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไปมีความแตกต่างกันทั้งสองกรณี เนื่องจากประสบการณ์ในอดีตของบุคคลมีอิทธิพลต่อการรับรู้สภาพแวดล้อมกายภาพ ผลของการรับรู้ที่แตกต่างกันระหว่างบุคคลต่าง ๆ มีส่วนมาจากการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน (วิมลสิทธิ์ หรยางกูร, 2535: 63-75) กล่าวคือ กลุ่มสถาปนิกย่อมมีประสบการณ์ทางด้านสถาปัตยกรรมมากกว่ากลุ่มบุคคลทั่วไป กลุ่มสถาปนิกได้รับการเรียนรู้ในเรื่องค้ำยันจากการศึกษาและประกอบวิชาชีพสถาปัตยกรรมโดยตรง โดยที่ค้ำยันเป็นไม้เหลี่ยมขนาดเท่ากับเต้า (ไม้ขนาด 6 × 12 - 5 ×10) ยึดติดระหว่างกลางเสา (ฝา) และประมาณกึ่งกลางของเต้า เพื่อถ่ายน้ำหนักหลังคาลงเสาซึ่งเป็นการรับน้ำหนักหลังคานั่นเอง (เฉลียว ปิยะชน, 2532: 117-120) การรับรู้สิ่งต่าง ๆ ได้ง่ายและรวดเร็วในสภาพแวดล้อมใหม่ มีส่วนมาจากประสบการณ์ในอดีตและความรู้ที่สะสมกันมา และบุคคลจำเป็นต้องอาศัยสัญญาณชี้แนะ(cues) ที่เป็นสิ่งที่ช่วยชี้นำว่า อะไรเป็นอะไร ทำให้บุคคลเข้าใจความหมายของสิ่งต่าง ๆ ได้ (วิมลสิทธิ์ หรยางกูร, 2535: 134, 324) กลุ่มสถาปนิกจึงเกิดการรับรู้ความสมบูรณ์ของภาพอาคารมีค้ำยัน จากการอาศัยสัญญาณชี้แนะ โดยมีพื้นฐานความรู้ในเรื่องค้ำยันที่มีมากกว่ากลุ่มบุคคลทั่วไป นั่นคือ ค้ำยันในสถาปัตยกรรมไทยในอดีตของภาคเหนือ เป็นค้ำยันที่มีลวดลายการแกะสลักลายทั้งสองด้าน (เฉลียว ปิยะชน, 2532: 117-120) จึงทำให้กลุ่มสถาปนิกมีข้อพิจารณาในการรับรู้มากขึ้น ดังนั้น ผลการรับรู้ของกลุ่มสถาปนิกเกี่ยวกับการมีค้ำยันของอาคารตัวอย่างจึงมีความแตกต่างจากกลุ่มบุคคลทั่วไป

5ก-4 การวิเคราะห์เปรียบเทียบ<u>การยอมรับลักษณะไทย</u> จากการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องค้ำยันภาคเหนือ ได้แก่ อาคารมีค้ำยัน (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) และอาคารไม่มีค้ำยัน (การสร้างภาพจำลอง) ตามค่าความเหมาะสม ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

ตารางที่ 5.5ก-4 การเปรียบเทียบการยอมรับลักษณะไทย จากการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องค้ำยันภาคเหนือ ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทย สมัยใหม่	กลุ่มสถาปนิก		กลุ่มบุคคลทั่วไป		ค่า t
	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	
อาคารมี ค้ำยัน	3.40	0.92	3.51	0.97	-0.98
อาคารไม่มีค้ำยัน	2.63	0.99	3.02	1.01	-3.35*

* *มีความแตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 (ค่า t ≥ ±1.96)*

การวิเคราะห์เปรียบเทียบการยอมรับลักษณะไทย*เรื่องค้ำยันภาคเหนือ* คือ อาคารมีค้ำยัน ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

จากตารางที่ 5.5ก-4 การวิเคราะห์การยอมรับลักษณะไทย เรื่องอาคารมีค้ำยัน ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของอาคารมีค้ำยันสูงกว่ากลุ่มสถาปนิก นั่นแสดงว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปยอมรับความเป็นลักษณะไทยของอาคารมีค้ำยันมากกว่ากลุ่มสถาปนิก

การเปรียบเทียบการยอมรับลักษณะไทยเรื่องอาคารมีค้ำยัน ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า การรับยอมความเป็นลักษณะไทยของอาคารมีค้ำยัน ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไปไม่มีความแตกต่างกัน

การวิเคราะห์เปรียบเทียบการยอมรับลักษณะไทย*เรื่องค้ำยันภาคเหนือ* คือ อาคารไม่มีค้ำยัน ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

จากตารางที่ 5.5ก-4 การวิเคราะห์การยอมรับลักษณะไทย เรื่องอาคารไม่มีค้ำยัน ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของอาคารไม่มีค้ำยันสูงกว่ากลุ่มสถาปนิก นั่นแสดงว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปยอมรับความเป็นลักษณะไทยของอาคารไม่มีค้ำยันมากกว่ากลุ่มสถาปนิก

การเปรียบเทียบการยอมรับลักษณะไทยเรื่องอาคารไม่มีค้ำยัน ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า การรับยอมความเป็นลักษณะไทยของอาคารไม่มีค้ำยัน ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไปมีความแตกต่างกัน

สรุปการวิเคราะห์เปรียบเทียบการยอมรับลักษณะไทย จากการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องค้ำยันภาคเหนือ ได้แก่ อาคารมีค้ำยัน (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) และอาคารไม่มีค้ำยัน (การสร้างภาพจำลอง) ตามค่าความเหมาะสม ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป พบว่า การยอมรับลักษณะไทยของอาคารมีค้ำยันไม่มีความแตกต่างกัน เนื่องจากกลุ่มสถาปนิกและกลุ่มบุคคลทั่วไปยอมรับว่า การใช้ค้ำยันสามารถสื่อถึงความเป็นลักษณะไทยในงานสถาปัตยกรรมได้ ดังนั้น รูปแบบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่สามารถใช้ค้ำยันในการสื่อความหมายทางสัญลักษณ์ของความเป็นลักษณะไทยพื้นถิ่นภาคเหนือได้

ข. **ค้ำยันภาคกลาง** ได้แก่ อาคารมีค้ำยันและอาคารไม่มีค้ำยัน มีลักษณะทางกายภาพขององค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ ดังนี้

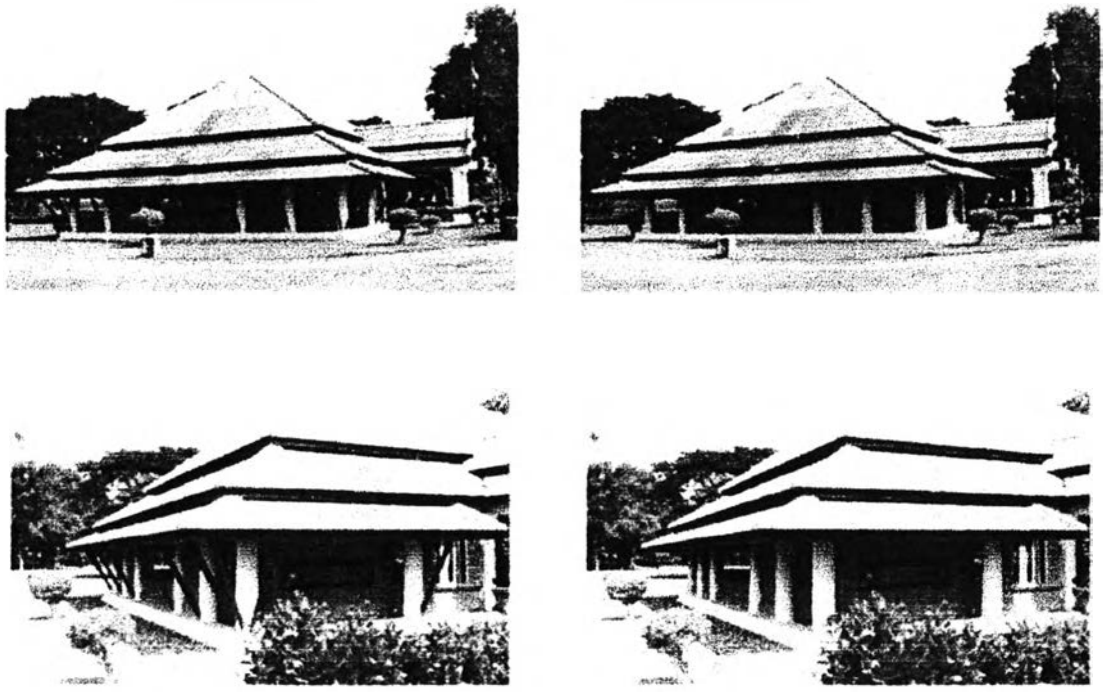

อาคารมีค้ำยัน อาคารไม่มีค้ำยัน

รูปที่ 5.5ข ค้ำยันภาคกลาง

5ข-1 การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทย จากการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องค้ำยันภาคกลาง ได้แก่ อาคารมีค้ำยัน (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) เปรียบเทียบกับอาคารไม่มีค้ำยัน (การสร้างภาพจำลอง)

ตารางที่ 5.5ข-1 การเปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทย จากการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องค้ำยันภาคกลาง ได้แก่ อาคารมีค้ำยันเปรียบเทียบกับอาคารไม่มีค้ำยัน

องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทย สมัยใหม่	ก. กลุ่มสถาปนิก			ข. กลุ่มบุคคลทั่วไป		
	$\bar{X}$	SD	ค่า t	$\bar{X}$	SD	ค่า t
อาคารมีค้ำยัน	3.62	0.93	7.95*	3.86	0.94	7.95*
อาคารไม่มีค้ำยัน	2.75	0.75		2.95	0.99	

* มีความแตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 (ค่า t $\geq \pm 1.96$)

การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทยของ*กลุ่มสถาปนิก*

จากตารางที่ 5.5ข-1 การวิเคราะห์ค่าความเป็นลักษณะไทย เรื่องค้ำยันภาคกลางของกลุ่มสถาปนิก โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของอาคารมีค้ำยันสูงกว่าอาคารไม่มีค้ำยัน นั่นแสดงว่า ค้ำยันมีผลต่อการให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก

การเปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า ค่าความเป็นลักษณะไทยของอาคารมีค้ำยันเปรียบเทียบกับอาคารไม่มีค้ำยันมีความแตกต่างกัน

การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทยของ*กลุ่มบุคคลทั่วไป*

จากตารางที่ 5.5ข-1 การวิเคราะห์ค่าความเป็นลักษณะไทย เรื่องค้ำยันภาคกลางของกลุ่มบุคคลทั่วไป โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของอาคารมีค้ำยันสูงกว่าอาคารไม่มีค้ำยัน นั่นแสดงว่า ค้ำยันมีผลต่อการให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มบุคคลทั่วไป

การเปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มบุคคลทั่วไป ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า ค่าความเป็นลักษณะไทยของอาคารมีค้ำยันเปรียบเทียบกับอาคารไม่มีค้ำยันมีความแตกต่างกัน

สรุปการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทย จากการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ ได้แก่ อาคารมีค้ำยัน (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) เปรียบเทียบกับอาคารไม่มีค้ำยัน (การสร้างภาพจำลอง) พบว่า ทั้งสองกลุ่มให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของอาคารมีค้ำยันสูงกว่าอาคารไม่มีค้ำยัน เนื่องจากค้ำยันเป็นองค์ประกอบอย่างหนึ่งของเรือนไทยภาคกลาง ลักษณะไม้ค้ำยันของเรือนไทยเดิมภาคกลาง ปลายล่างจะยึดติดกับฝาเหนือพรึง หรือระดับพรึง ไม้ค้ำยันของเรือนไทยเดิมภาคกลางไม่มีการแกะสลัก และนิยมติดไว้ด้านนอกเรือนทุกด้าน คือด้านสะกัด 2 ด้านและด้านยาว 1 ด้าน (เฉลียา ปิยะชน , 2532: 118)

5ข-2 การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเหมาะสม จากการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องค้ำยันภาคกลาง ได้แก่ อาคารมีค้ำยัน (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) เปรียบเทียบกับอาคารไม่มีค้ำยัน (การสร้างภาพจำลอง)

ตารางที่ 5.5ข-2 การเปรียบเทียบค่าความเหมาะสม จากการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องค้ำยันภาคกลาง ได้แก่ อาคารมีค้ำยันเปรียบเทียบกับอาคารไม่มีค้ำยัน

องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่	ก. กลุ่มสถาปนิก			ข. กลุ่มบุคคลทั่วไป		
	$\bar{X}$	SD	ค่า t	$\bar{X}$	SD	ค่า t
อาคารมีค้ำยัน	3.10	1.00	-1.08	3.29	1.13	1.07
อาคารไม่มีค้ำยัน	3.24	0.97		3.15	0.98	

* มีความแตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 (ค่า t $\geq \pm 1.96$)

การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเหมาะสมของ*กลุ่มสถาปนิก*

จากตารางที่ 5.5ข-2 การวิเคราะห์ค่าความเหมาะสมเรื่องค้ำยันภาคกลางของกลุ่มสถาปนิก โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเหมาะสมของอาคารไม่มีค้ำยันสูงกว่าอาคารมีค้ำยัน นั่นแสดงว่า ค้ำยันไม่มีผลต่อการให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มสถาปนิก

การเปรียบเทียบค่าความเหมาะสมของกลุ่มสถาปนิก ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า ค่าความเหมาะสมของอาคารมีค้ำยันเปรียบเทียบกับอาคารไม่มีค้ำยันไม่มีความแตกต่างกัน

การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเหมาะสมของ*กลุ่มบุคคลทั่วไป*

จากตารางที่ 5.5ข-2 การวิเคราะห์ค่าความเหมาะสมเรื่องค้ำยันภาคกลางของกลุ่มบุคคลทั่วไป โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเหมาะสมของอาคารมีค้ำยันสูงกว่าอาคารไม่มีค้ำยัน นั่นแสดงว่า ค้ำยันไม่มีผลต่อการให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มบุคคลทั่วไป

การเปรียบเทียบค่าความเหมาะสมของกลุ่มบุคคลทั่วไป ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า ค่าความเหมาะสมของอาคารมีค้ำยันเปรียบเทียบกับอาคารไม่มีค้ำยันมีความแตกต่างกัน

สรุปการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเหมาะสม จากการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องค้ำยันภาคกลาง ได้แก่ อาคารมีค้ำยัน (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) เปรียบเทียบกับอาคารไม่มีค้ำยัน (การสร้างภาพจำลอง) พบว่า ทั้งสองกลุ่มให้ค่าความเหมาะสมของอาคารมีค้ำยันและอาคารไม่มีค้ำยันมีความแตกต่างกัน โดยมีทิศทางของค่าความเหมาะสมให้กับอาคารไม่มีค้ำยันมากกว่าอาคารมีค้ำยัน ด้วยเหตุผลว่า อาคารตัวอย่างเป็นอาคารชั้นเดียว การมีค้ำยันทำให้พื้นที่โดยรอบใต้แนวชายคา ไม่สามารถใช้ประโยชน์ได้อย่างเต็มที่ ดังนั้น การใช้ค้ำยันควรคำนึงถึงตำแหน่งการติดตั้งและความจำเป็นในด้านโครงสร้างของสถาปัตยกรรมด้วย

5ข-3 การวิเคราะห์เปรียบเทียบ<u>การรับรู้ลักษณะไทย</u> จากการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องค้ำยันภาคกลาง ได้แก่ อาคารมีค้ำยัน (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) และอาคารไม่มีค้ำยัน (การสร้างภาพจำลอง) ตามค่าความเป็นลักษณะไทย ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

ตารางที่ 5.5ข-3 การเปรียบเทียบการรับรู้ลักษณะไทย จากการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องค้ำยันภาคกลาง ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทย สมัยใหม่	กลุ่มสถาปนิก		กลุ่มบุคคลทั่วไป		ค่า t
	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	
อาคารมีค้ำยัน	3.62	0.93	3.86	0.94	-2.22*
อาคารไม่มีค้ำยัน	2.75	0.75	2.95	0.99	-1.98*

* มีความแตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 (ค่า t $\geq \pm 1.96$)

การวิเคราะห์เปรียบเทียบการรับรู้ลักษณะไทย*เรื่องค้ำยันภาคกลาง* คือ อาคารมีค้ำยัน ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

จากตารางที่ 5.5ข-3 การวิเคราะห์การรับรู้ลักษณะไทยเรื่องอาคารมีค้ำยัน ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของอาคารมีค้ำยันสูงกว่ากลุ่มสถาปนิก นั่นแสดงว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปสามารถรับรู้ความเป็นลักษณะไทยของอาคารมีค้ำยันได้ดีกว่ากลุ่มสถาปนิก

การเปรียบเทียบการรับรู้ลักษณะไทยเรื่องอาคารมีค้ำยัน ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า การรับรู้ลักษณะไทยของอาคารมีค้ำยัน ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไปมีความแตกต่างกัน

การวิเคราะห์เปรียบเทียบการรับรู้ลักษณะไทยเรื่องค้ำยันภาคกลาง คือ อาคารไม่มีค้ำยัน ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

จากตารางที่ 5.5ข-3 การวิเคราะห์การรับรู้ลักษณะไทยเรื่องอาคารไม่มีค้ำยัน ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของอาคารไม่มีค้ำยันสูงกว่ากลุ่มสถาปนิก นั่นแสดงว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปสามารถรับรู้ความเป็นลักษณะไทยของอาคารไม่มีค้ำยันได้ดีกว่ากลุ่มสถาปนิก

การเปรียบเทียบการรับรู้ลักษณะไทยเรื่องอาคารไม่มีค้ำยัน ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า การรับรู้ลักษณะไทยของอาคารไม่มีค้ำยัน ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไปมีความแตกต่างกัน

สรุปการวิเคราะห์เปรียบเทียบการรับรู้ลักษณะไทย จากการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องค้ำยันภาคกลาง ได้แก่ อาคารมีค้ำยัน (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) และอาคารไม่มีค้ำยัน (การสร้างภาพจำลอง) ตามค่าความเป็นลักษณะไทย ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป พบว่า การรับรู้ลักษณะไทยระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไปมีความแตกต่างกันทั้งสองกรณี เนื่องจากประสบการณ์ในอดีตของบุคคลมีอิทธิพลต่อการรับรู้สภาพแวดล้อมกายภาพ ผลของการรับรู้ที่แตกต่างกันระหว่างบุคคลต่าง ๆ มีส่วนมาจากการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน (วิมลสิทธิ์ หรยางกูร, 2535: 63-75) กล่าวคือ กลุ่มสถาปนิกย่อมมีประสบการณ์ทางด้านสถาปัตยกรรมมากกว่ากลุ่มบุคคลทั่วไป จากการศึกษาและประกอบวิชาชีพสถาปัตยกรรมโดยตรง โดยที่ลักษณะไม้ค้ำยันของเรือนไทยเดิมภาคกลาง ปลายล่างจะยึดติดกับฝาเหนือพรึงหรือระดับพรึง ไม้ค้ำยันของเรือนไทยเดิม ภาคกลางไม่มีการแกะสลัก และนิยมติดไว้ด้านนอกเรือนทุกด้าน คือด้านสะกัด 2 ด้านและด้านยาว 1 ด้าน (เฉลียว ปิยะชน, 2532: 118) ในการรับรู้ของกลุ่มสถาปนิกและกลุ่มบุคคลทั่วไป เกิดจากการรับรู้สิ่งต่าง ๆ ได้ง่ายและรวดเร็วในสภาพแวดล้อมใหม่ มีส่วนมาจากประสบการณ์ในอดีตและความรู้ที่สะสมกันมา และบุคคลจำเป็นต้องอาศัยสัญญาณชี้แนะ (cues) เป็นสิ่งที่ช่วยชี้นำว่า อะไรเป็นอะไร ทำให้บุคคลเข้าใจความหมายของสิ่งต่าง ๆ ได้ (วิมลสิทธิ์ หรยางกูร, 2535: 134, 324) ดังนั้น กลุ่มสถาปนิกจึงเกิดการรับรู้ความสมบูรณ์ของภาพอาคารมีค้ำยันจากการอาศัยสัญญาณชี้แนะ โดยมีพื้นฐานความรู้ในเรื่องค้ำยันที่มีมากกว่ากลุ่มบุคคลทั่วไป ดังนั้น ผลการรับรู้ของกลุ่มสถาปนิกเกี่ยวกับการมีค้ำยันของอาคารตัวอย่างจึงมีความแตกต่างจากกลุ่มบุคคลทั่วไป

5ข-4 การวิเคราะห์เปรียบเทียบ<u>การยอมรับลักษณะไทย</u> จากการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องค้ำยันภาคกลาง ได้แก่ อาคารมีค้ำยัน (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) และอาคารไม่มีค้ำยัน (การสร้างภาพจำลอง) ตามค่าความเหมาะสม ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

ตารางที่ 5.5ข-4 การเปรียบเทียบการยอมรับลักษณะไทย จากการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องค้ำยันภาคกลาง ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่	กลุ่มสถาปนิก		กลุ่มบุคคลทั่วไป		ค่า t
	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	
อาคารมีค้ำยัน	3.10	1.00	3.29	1.13	-1.51
อาคารไม่มีค้ำยัน	3.24	0.97	3.15	0.98	0.83

* มีความแตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 (ค่า t $\geq \pm 1.96$)

การวิเคราะห์เปรียบเทียบการยอมรับลักษณะไทย*เรื่องค้ำยันภาคกลาง* คือ อาคารมีค้ำยัน ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

จากตารางที่ 5.5ข-4 การวิเคราะห์การยอมรับลักษณะไทยเรื่องอาคารมีค้ำยัน ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเหมาะสมของอาคารมีค้ำยันสูงกว่ากลุ่มสถาปนิกเพียงเล็กน้อย

การเปรียบเทียบการยอมรับลักษณะไทยเรื่องอาคารมีค้ำยัน ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า การยอมรับลักษณะไทยของอาคารมีค้ำยัน ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไปไม่มีความแตกต่างกัน

การวิเคราะห์เปรียบเทียบการยอมรับลักษณะไทย*เรื่องค้ำยันภาคกลาง* คือ อาคารไม่มีค้ำยัน ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

จากตารางที่ 5.5ข-4 การวิเคราะห์การยอมรับลักษณะไทยเรื่องอาคารไม่มีค้ำยัน ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเหมาะสมของอาคารไม่มีค้ำยันสูงกว่ากลุ่มบุคคลทั่วไปเพียงเล็กน้อย

การเปรียบเทียบการยอมรับลักษณะไทยเรื่องอาคารไม่มีค้ำยัน ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า การยอมรับลักษณะไทยของอาคารไม่มีค้ำยัน ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไปไม่มีความแตกต่างกัน

สรุปการวิเคราะห์เปรียบเทียบการยอมรับลักษณะไทย จากการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่เรื่องค้ำยันภาค กลาง ได้แก่ อาคารมีค้ำยัน (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) และอาคารไม่มีค้ำยัน (การสร้างภาพจำลอง) ตามค่าความเหมาะสม ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป พบว่า การยอมรับลักษณะไทยไม่มีความแตกต่างกันทั้งสองกรณี เนื่องจากการใช้ค้ำยันของอาคารตัวอย่างดังกล่าว ไม่มีความชัดเจนและไม่สอดคล้องกับประสบการณ์ในอดีตที่ผ่านมาของทั้งสองกลุ่ม จึงทำให้ทั้งกลุ่มสถาปนิกและกลุ่มบุคคลทั่วไป ยอมรับไม่ได้ว่า การใช้ค้ำยันของอาคารตัวอย่างสามารถสื่อถึงความเป็นลักษณะไทยในสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ได้

6. การเจาะช่องหน้าต่าง

การศึกษาองค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่เรื่องการเจาะช่องหน้าต่าง ได้แก่ การเจาะช่องหน้าต่างแคบยาวมีปลายตัดและการเจาะช่องหน้าต่างแคบยาวมีปลายแหลม มีลักษณะทางกายภาพขององค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ ดังนี้

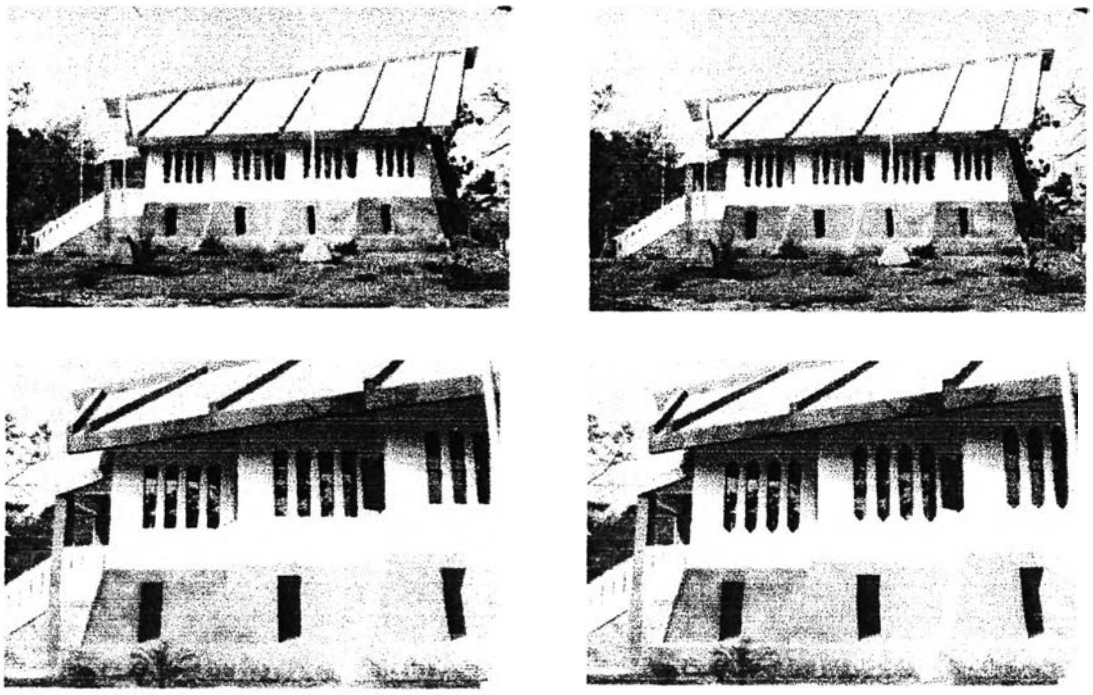

การเจาะช่องหน้าต่างแคบและยาวมีปลายตัด การเจาะช่องหน้าต่างแคบและยาวมีปลายแหลม

รูปที่ 5.6 การเจาะช่องหน้าต่าง

6-1 การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทย จากการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องการเจาะช่องหน้าต่าง ได้แก่ การเจาะช่องหน้าต่างแคบและยาวมีปลายตัด (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) เปรียบเทียบกับการเจาะช่องหน้าต่างแคบและยาวมีปลายแหลม (การสร้างภาพจำลอง)

ตารางที่ 5.6-1 การเปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทย จากการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องการเจาะช่องหน้าต่าง ได้แก่ การเจาะช่องหน้าต่างแคบและยาวมีปลายตัดเปรียบเทียบกับการเจาะช่องหน้าต่างแคบและยาวมีปลายแหลม

องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทย สมัยใหม่	กลุ่มสถาปนิก			กลุ่มบุคคลทั่วไป		
	$\bar{X}$	SD	ค่า t	$\bar{X}$	SD	ค่า t
การเจาะช่องหน้าต่างแคบและยาวมีปลายตัด	3.29	0.87	3.54*	2.99	1.03	-2.23*
การเจาะช่องหน้าต่างแคบและยาวมีปลายแหลม	2.86	1.05		3.23	0.91	

* มีความแตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 (ค่า t $\geq \pm 1.96$)

การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทยของ*กลุ่มสถาปนิก*

จากตารางที่ 5.6-1 การวิเคราะห์ค่าความเป็นลักษณะไทย เรื่องการเจาะช่องหน้าต่างของกลุ่มสถาปนิก โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของการเจาะช่องหน้าต่างแคบและยาวมีปลายตัด สูงกว่าการเจาะช่องหน้าต่างแคบและยาวมีปลายแหลม นั่นแสดงว่า ส่วนปลายของการเจาะช่องหน้าต่างมีผลต่อการให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก

การเปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า ค่าความเป็นลักษณะไทยของการเจาะช่องหน้าต่างมีความแตกต่างกัน

การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทยของ*กลุ่มบุคคลทั่วไป*

จากตารางที่ 5.6-1 การวิเคราะห์ค่าความเป็นลักษณะไทย เรื่องการเจาะช่องหน้าต่างของกลุ่มบุคคลทั่วไป โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของการเจาะช่องหน้าต่างแคบและยาวมีปลายแหลมสูงกว่าการเจาะช่องหน้าต่างแคบและยาวมีปลายตัด นั่นแสดงว่า ส่วนปลายของการเจาะช่องหน้าต่างมีผลต่อการให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มบุคคลทั่วไป

การเปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มบุคคลทั่วไป ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า ค่าความเป็นลักษณะไทยของไทยของการเจาะช่องหน้าต่างมีความแตกต่างกัน

สรุปผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทย จากการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องการเจาะช่องหน้าต่าง ได้แก่ การเจาะช่องหน้าต่างแคบและยาวมีปลายตัด (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) เปรียบเทียบกับการเจาะช่องหน้าต่างแคบและยาวมีปลายแหลม (การสร้างภาพจำลอง) พบว่า กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของการเจาะช่องหน้าต่างแคบและยาวมีปลายตัดสูงกว่าการเจาะช่องหน้าต่างแคบและยาวมีปลายแหลม เนื่องจากการเจาะช่องหน้าต่างแคบยาว เป็นลักษณะเด่นสำคัญของสถาปัตยกรรมสุโขทัย (รณฤทธิ์ ธนโกเศศ, 2538: 3) การเจาะช่องแสงกับผนังด้านข้างของอาคารในสมัยสุโขทัยและอยุธยาตอนต้น จะทำได้เพียงเจาะเป็นช่องแคบตามแนวตั้ง มีความกว้างของช่องไม่เกินความยาวของแผ่นอิฐก่อ (โชติ กัลยาณมิตร, 2525: 89) โดยที่หน้าต่างช่องแสงนี้จะเจาะเป็นระยะ ๆ ตามช่วงเสา (เสนอ นิลเดช, 2525: 56) แต่กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเป็นลักษณะไทยตรงข้ามกับกลุ่มสถาปนิก อาจเนื่องมาจากบุคคลทั่วไป ได้รับการรับรู้การเจาะช่องหน้าต่างแคบและยาวมีปลายแหลมจากอาคารในปัจจุบัน และทำให้เข้าใจว่าเป็นรูปแบบการเจาะช่องหน้าต่างของสถาปัตยกรรมไทย

6-2 การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเหมาะสม จากการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องการเจาะช่องหน้าต่าง ได้แก่ การเจาะช่องหน้าต่างแคบและยาวมีปลายตัด (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) เปรียบเทียบกับการเจาะช่องหน้าต่างแคบและยาวมีปลายแหลม (การสร้างภาพจำลอง)

ตารางที่ 5.6-2 การเปรียบเทียบค่าความเหมาะสม จากการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องการเจาะช่องหน้าต่าง ได้แก่ การเจาะช่องหน้าต่างแคบและยาวมีปลายตัดเปรียบเทียบกับการเจาะช่องหน้าต่างแคบและยาวมีปลายแหลม

องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่	กลุ่มสถาปนิก			กลุ่มบุคคลทั่วไป		
	$\bar{X}$	SD	ค่า t	$\bar{X}$	SD	ค่า t
การเจาะช่องหน้าต่างแคบและยาวมีปลายตัด	3.38	1.00	5.42*	3.11	1.05	0.86
การเจาะช่องหน้าต่างแคบและยาวมีปลายแหลม	2.71	1.03		3.01	1.12	

* มีความแตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 (ค่า t $\geq \pm 1.96$)

การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเหมาะสมของ*กลุ่มสถาปนิก*

จากตารางที่ 5.6-2 การวิเคราะห์ค่าความเหมาะสม เรื่องการเจาะช่องหน้าต่างของกลุ่มสถาปนิก โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเหมาะสมของการเจาะช่องหน้าต่างแคบและยาวมีปลายตัดสูงกว่าการเจาะช่องหน้าต่างแคบและยาวมีปลายแหลม นั่นแสดงว่า ส่วนปลายของการเจาะช่องหน้าต่างมีผลต่อการให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มสถาปนิก

การเปรียบเทียบค่าความเหมาะสมของกลุ่มสถาปนิก ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า ค่าความเหมาะสมของการเจาะช่องหน้าต่างมีความแตกต่างกัน

การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเหมาะสมของ*กลุ่มบุคคลทั่วไป*

จากตารางที่ 5.6-2 การวิเคราะห์ค่าความเหมาะสม เรื่องการเจาะช่องหน้าต่างของกลุ่มบุคคลทั่วไป โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเหมาะสมของการเจาะช่องหน้าต่างแคบและยาวมีปลายตัดสูงกว่าการเจาะช่องหน้าต่างแคบและยาวมีปลายแหลม นั่นแสดงว่า ส่วนปลายของการเจาะช่องหน้าต่างมีผลต่อการให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มบุคคลทั่วไป

การเปรียบเทียบค่าความเหมาะสมของกลุ่มบุคคลทั่วไป ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า ค่าความเหมาะสมของการเจาะช่องหน้าต่างมีความแตกต่างกัน

สรุปผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเหมาะสม จากการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องการเจาะช่องหน้าต่าง ได้แก่ การเจาะช่องหน้าต่างแคบและยาวมีปลายตัด (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) เปรียบเทียบกับการเจาะช่องหน้าต่างแคบและยาวมีปลายแหลม (การสร้างภาพจำลอง) พบว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเหมาะสมไม่มีความแตกต่างกัน แต่กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเหมาะสมแตกต่างกัน โดยมีทิศทางค่าความเหมาะสมของการเจาะช่องหน้าต่างแคบและยาวมีปลายตัดสูงกว่าการเจาะช่องหน้าต่างแคบและยาวมีปลายแหลม ด้วยเห็นผลที่ว่า การเจาะช่องหน้าต่างแคบและยาวมีปลายตัด มีความเรียบง่าย ตรงไปตรงมา มีจังหวะและสัดส่วนในการเจาะช่องหน้าต่าง ที่สามารถสื่อถึงความเป็นลักษณะไทยและสอดคล้องกับรูปแบบโดยรวมของอาคาร แต่กลุ่มบุคคลทั่วไปให้เหตุผลของการให้ค่าความเหมาะสมไม่แตกต่างกันว่า การเจาะช่องหน้าต่างแคบและยาวมีปลายแหลมมีความอ่อนช้อยและสามารถแสดงออกถึงความเป็นลักษณะไทยได้ดีกว่าการเจาะช่องหน้าต่างแคบและยาวมีปลายตัด แต่การเจาะช่องหน้าต่างแคบและยาวมีปลายตัดสามารถเข้ากับรูปแบบอาคารโดยรวมได้

6-3 การวิเคราะห์เปรียบเทียบ<u>การรับรู้</u>ลักษณะไทย จากการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องการเจาะช่องหน้าต่าง ได้แก่ การเจาะช่องหน้าต่างแคบและยาวมีปลายตัด (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) และการเจาะช่องหน้าต่างแคบและยาวมีปลายแหลม (การสร้างภาพจำลอง) ตามค่าความเป็นลักษณะไทย ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

ตารางที่ 5.6-3 การเปรียบเทียบการรับรู้ลักษณะไทย จากการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องการเจาะช่องหน้าต่าง ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทย สมัยใหม่	กลุ่มสถาปนิก		กลุ่มบุคคลทั่วไป		ค่า t
	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	
การเจาะช่องหน้าต่างแคบและยาวมีปลายตัด	3.29	0.87	2.99	1.03	2.79*
การเจาะช่องหน้าต่างแคบและยาวมีปลายแหลม	2.86	1.05	3.23	0.91	-3.30*

* มีความแตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 (ค่า t $\geq \pm 1.96$)

การวิเคราะห์เปรียบเทียบการรับรู้ลักษณะไทยเรื่อง*การเจาะช่องหน้าต่าง* คือ การเจาะช่องหน้าต่างแคบและยาวมีปลายตัด ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

จากตารางที่ 5.6-3 การวิเคราะห์การรับรู้ลักษณะไทย เรื่องการเจาะช่องหน้าต่าง ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของการเจาะช่องหน้าต่างแคบและยาวมีปลายตัดสูงกว่ากลุ่มบุคคลทั่วไป นั่นแสดงว่า กลุ่มสถาปนิกสามารถรับรู้ความเป็นลักษณะไทยของการเจาะช่องหน้าต่างแคบและยาวมีปลายตัดได้ดีกว่ากลุ่มบุคคลทั่วไป

การเปรียบเทียบการรับรู้ลักษณะไทยเรื่องการเจาะช่องหน้าต่างแคบและยาวมีปลายตัด ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า การรับรู้ลักษณะไทยของการเจาะช่องหน้าต่างแคบและยาวมีปลายตัด ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไปมีความแตกต่างกัน

การวิเคราะห์เปรียบเทียบการรับรู้ลักษณะไทยเรื่อง*การเจาะช่องหน้าต่าง* คือ การเจาะช่องหน้าต่างแคบและยาวมีปลายแหลม ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

จากตารางที่ 5.6-3 การวิเคราะห์การรับรู้ลักษณะไทย เรื่องการเจาะช่องหน้าต่าง ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของการเจาะช่องหน้าต่างแคบและยาวมีปลายแหลมสูงกว่ากลุ่มสถาปนิก นั่นแสดงว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปสามารถรับรู้ความเป็นลักษณะไทยของการเจาะช่องหน้าต่างแคบและยาวมีปลายแหลมได้ดีกว่ากลุ่มสถาปนิก

การเปรียบเทียบการรับรู้ลักษณะไทย เรื่องการเจาะช่องหน้าต่างแคบและยาวมีปลายแหลม ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า การรับรู้ลักษณะไทยของการเจาะช่องหน้าต่างแคบและยาวมีปลายแหลม ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไปมีความแตกต่างกัน

การวิเคราะห์เปรียบเทียบการรับรู้ลักษณะไทย จากการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องการเจาะช่องหน้าต่าง ได้แก่ การเจาะช่องหน้าต่างแคบและยาวมีปลายตัด (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) และการเจาะช่องหน้าต่างแคบและยาวมีปลายแหลม (การสร้างภาพจำลอง) ตามค่าความเป็นลักษณะไทย ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป พบว่า การรับรู้ลักษณะไทยระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไปมีความแตกต่างกันทั้งสองกรณี เนื่องจากประสบการณ์ในอดีตของบุคคลมีอิทธิพลต่อการรับรู้สภาพแวดล้อมกายภาพ ผลของการรับรู้ที่แตกต่างกันระหว่างบุคคลต่าง ๆ มีส่วนมาจากการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน (วิมลสิทธิ์ หรยางกูร, 2535: 63-75) กล่าวคือ กลุ่มสถาปนิกย่อมมีประสบการณ์ทางด้านสถาปัตยกรรมมากกว่ากลุ่มบุคคลทั่วไป กลุ่มสถาปนิกได้รับการเรียนรู้ในเรื่องการเจาะช่องหน้าต่าง โดยที่การเจาะช่องหน้าต่างแคบยาว เป็นลักษณะเด่นสำคัญของสถาปัตยกรรมสุโขทัย (รณฤทธิ์ ธนโกเศศ, 2538: 3) จะทำได้

เพียงเจาะเป็นช่องแคบตามแนวตั้ง มีความกว้างของช่องไม่เกินความยาวของแผ่นอิฐก่อ (โชติ กัลยาณมิตร, 2525: 89) หน้าต่างช่องแสงนี้จะเจาะเป็นระยะ ๆ ตามช่วงเสา (เสนอ นิลเดช ,2525: 56) การรับรู้สิ่งต่าง ๆ ได้ง่ายและรวดเร็วในสภาพแวดล้อมใหม่ มีส่วนมาจากประสบการณ์ในอดีตและความรู้ที่สะสมกันมา และบุคคลจำเป็นต้องอาศัยสัญญาณชี้แนะ (cues) เป็นสิ่งที่ช่วยชี้นำว่า อะไรเป็นอะไร ทำให้บุคคลเข้าใจความหมายของสิ่งต่าง ๆ ได้ (วิมลสิทธิ์ หรยางกูร, 2535: 134, 324) ดังนั้น กลุ่มสถาปนิกจึงเกิดการรับรู้การรวมกลุ่มขององค์ประกอบจากการอาศัยสัญญาณชี้แนะ ที่เกิดจากความใกล้เคียงและต่อเนื่องกันของจังหวะขององค์ประกอบ ที่มีอิทธิพลต่อการรวมกลุ่มกันในกระบวนการรับรู้ (2535, 86) กลุ่มสถาปนิกจึงรับรู้การเจาะช่องหน้าต่างได้กว่ากลุ่มบุคคลทั่วไป

6-4 การวิเคราะห์เปรียบเทียบการยอมรับลักษณะไทย จากการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องการเจาะช่องหน้าต่าง ได้แก่ การเจาะช่องหน้าต่างแคบและยาวมีปลายตัด (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) และการเจาะช่องหน้าต่างแคบและยาวมีปลายแหลม (การสร้างภาพจำลอง) ตามค่าความเหมาะสม ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

ตารางที่ 5.6-4 การเปรียบเทียบการยอมรับลักษณะไทย จากการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องการเจาะช่องหน้าต่าง ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทย สมัยใหม่	กลุ่มสถาปนิก		กลุ่มบุคคลทั่วไป		ค่า t
	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	
การเจาะช่องหน้าต่างแคบและยาวมีปลายตัด	3.38	1.00	3.11	1.05	2.25*
การเจาะช่องหน้าต่างแคบและยาวมีปลายแหลม	2.71	1.03	3.01	1.12	-2.46*

* มีความแตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 (ค่า $t \geq \pm 1.96$)

การวิเคราะห์เปรียบเทียบการยอมรับลักษณะไทยเรื่อง*การเจาะช่องหน้าต่าง* คือ การเจาะช่องหน้าต่างแคบและยาวมีปลายตัด ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

จากตารางที่ 5.6-4 การวิเคราะห์การยอมรับลักษณะไทย ของการเจาะช่องหน้าต่างแคบและยาวมีปลายตัด ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเหมาะสมของการเจาะช่องหน้าต่างแคบและยาวมีปลายตัดสูงกว่ากลุ่มบุคคลทั่วไป นั่นแสดงว่า กลุ่มสถาปนิกยอมรับความเป็นลักษณะไทยของการเจาะช่องหน้าต่างแคบและยาวมีปลายตัดมากกว่ากลุ่มบุคคลทั่วไป

การเปรียบเทียบการยอมรับลักษณะไทย ของการเจาะช่องหน้าต่างแคบและยาวมีปลายตัดระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า การยอมรับลักษณะไทยของการเจาะช่องหน้าต่างแคบและยาวมีปลายตัด ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไปมีความแตกต่างกัน

การวิเคราะห์เปรียบเทียบการยอมรับลักษณะไทยเรื่องการเจาะช่องหน้าต่าง คือ การเจาะช่องหน้าต่างแคบและยาวมีปลายแหลม ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

จากตารางที่ 5.6-4 การวิเคราะห์การยอมรับลักษณะไทย ของการเจาะช่องหน้าต่างแคบและยาวมีปลายแหลม ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเหมาะสมของการเจาะช่องหน้าต่างแคบและยาวมีปลายแหลมสูงกว่ากลุ่มสถาปนิก นั่นแสดงว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปยอมรับความเป็นลักษณะไทยของการเจาะช่องหน้าต่างแคบและยาวมีปลายแหลมมากกว่ากลุ่มสถาปนิก

การเปรียบเทียบการยอมรับลักษณะไทย ของการเจาะช่องหน้าต่างแคบและยาวมีปลายแหลมระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า การยอมรับลักษณะไทยของการเจาะช่องหน้าต่างแคบและยาวมีปลายแหลม ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไปมีความแตกต่างกัน

สรุปการวิเคราะห์เปรียบเทียบการยอมรับลักษณะไทย จากการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องการเจาะช่องหน้าต่าง ได้แก่ การเจาะช่องหน้าต่างแคบและยาวมีปลายตัด (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) และการเจาะช่องหน้าต่างแคบและยาวมีปลายแหลม (การสร้างภาพจำลอง) ตามค่าความเหมาะสม ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป พบว่า ทั้งสองกรณีมีความแตกต่างกัน โดยกลุ่มสถาปนิกมีทิศทางของการยอมรับลักษณะไทยของการเจาะช่องหน้าต่างแคบและยาวมีปลายตัด แต่กลุ่มบุคคลทั่วไปมีทิศทางการยอมรับลักษณะไทยของการเจาะช่องหน้าต่างแคบและยาวมีปลายแหลม เนื่องจากการให้คุณค่าต่อสิ่งที่รับรู้เป็นไปตามประสบการณ์ในอดีต บุคคลจะมีการรับรู้อย่างไรย่อมขึ้นอยู่กับระบบคุณค่าที่ยึดถือ (วิมลสิทธิ์ หรยางกูร, 2535: 75-77) กล่าวคือ กลุ่มสถาปนิกยอมรับว่าการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมสามารถสื่อถึงความเป็นลักษณะไทยในงานสถาปัตยกรรมได้ ดังนั้น รูปแบบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่สามารถใช้วิธีการเจาะช่องหน้าต่างแคบและยาวมีปลายตัด เพื่อให้เกิดความกลมกลืนและจังหวะขององค์ประกอบ โดยมีความเรียบง่าย และสามารถสื่อถึงความเป็นลักษณะไทย แต่กลุ่มบุคคลทั่วไปยอมรับว่า การเจาะช่องหน้าต่างแคบและยาวมีปลายแหลมมีความอ่อนช้อย สามารถแสดงออกถึงความเป็นลักษณะไทยในงานสถาปัตยกรรมได้มากกว่า โดยไม่ได้คำนึงถึงรายละเอียดอื่น ๆ ของอาคาร

ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ ได้แก่

7. รายละเอียดหน้าจั่ว

การศึกษาส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่เรื่องรายละเอียดหน้าจั่ว แบ่งออกเป็น 4 ประเด็น คือ

ก. รายละเอียดหน้าจั่วภาคเหนือ ได้แก่ รายละเอียดหน้าจั่วลายโครงสร้างและลายไม้ทางตั้ง

ข. รายละเอียดหน้าจั่วภาคกลาง ได้แก่ รายละเอียดหน้าจั่วลายไม้ทางนอนและลายลูกฟัก

ค. รายละเอียดหน้าจั่วภาคอีสาน ได้แก่ รายละเอียดหน้าจั่วลายไม้ทางนอนและลายตาเวน

ง. รายละเอียดหน้าจั่วภาคใต้ ได้แก่ รายละเอียดหน้าจั่วลายสานและลายตะวัน

ได้ผลการวิเคราะห์ ดังต่อไปนี้

ก. **รายละเอียดหน้าจั่วภาคเหนือ** ได้แก่ รายละเอียดหน้าจั่วลายโครงสร้างและลายไม้ทางตั้ง มีลักษณะทางกายภาพของส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ ดังนี้

รายละเอียดหน้าจั่วลายโครงสร้าง รายละเอียดหน้าจั่วลายไม้ทางตั้ง

รูปที่ 5.7ก รายละเอียดหน้าจั่วภาคเหนือ

7n-1 การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทย จากการใช้ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องรายละเอียดหน้าจั่วภาคเหนือ ได้แก่ รายละเอียดหน้าจั่วลายโครงสร้าง (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) เปรียบเทียบกับรายละเอียดหน้าจั่วลายไม้ทางตั้ง (การสร้างภาพจำลอง)

ตารางที่ 5.7n-1 การเปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทย จากการใช้ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องรายละเอียดหน้าจั่วภาคเหนือ ได้แก่ รายละเอียดหน้าจั่วลายโครงสร้างเปรียบเทียบกับรายละเอียดหน้าจั่วลายไม้ทางตั้ง

ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทย สมัยใหม่	กลุ่มสถาปนิก			กลุ่มบุคคลทั่วไป		
	$\bar{X}$	SD	ค่า t	$\bar{X}$	SD	ค่า t
รายละเอียดหน้าจั่วลายโครงสร้าง	3.27	0.90	5.33*	3.50	0.99	2.76*
รายละเอียดหน้าจั่วลายไม้ทางตั้ง	2.86	0.88		3.19	0.95	

* มีความแตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 (ค่า t $\geq \pm 1.96$)

การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทยของ*กลุ่มสถาปนิก*

จากตารางที่ 5.7n-1 การวิเคราะห์ค่าความเป็นลักษณะไทย เรื่องรายละเอียดหน้าจั่วภาคเหนือของกลุ่มสถาปนิก โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของรายละเอียดหน้าจั่วลายโครงสร้างสูงกว่ารายละเอียดหน้าจั่วลายไม้ทางตั้ง นั่นแสดงว่า รายละเอียดหน้าจั่วมีผลต่อการให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก

การเปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า ค่าความเป็นลักษณะไทยของรายละเอียดหน้าจั่วภาคเหนือมีความแตกต่างกัน

การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทยของ*กลุ่มบุคคลทั่วไป*

จากตารางที่ 5.7n-1 การวิเคราะห์ค่าความเป็นลักษณะไทย เรื่องรายละเอียดหน้าจั่วภาคเหนือของกลุ่มบุคคลทั่วไป โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของรายละเอียดหน้าจั่วลายโครงสร้างสูงกว่ารายละเอียดหน้าจั่วลายไม้ทางตั้ง นั่นแสดงว่า รายละเอียดหน้าจั่วมีผลต่อการให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มบุคคลทั่วไป

การเปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มบุคคลทั่วไป ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า ค่าความเป็นลักษณะไทยของรายละเอียดหน้าจั่วภาคเหนือมีความแตกต่างกัน

สรุปการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทย จากการใช้ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องรายละเอียดหน้าจั่วภาคเหนือ ได้แก่ รายละเอียดหน้าจั่วลายโครงสร้าง (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) เปรียบเทียบกับรายละเอียดหน้าจั่วลายไม้ทางตั้ง (การสร้างภาพจำลอง) พบว่า ทั้งสองกลุ่มให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของรายละเอียดหน้าจั่วลายโครงสร้าง สูงกว่าหน้าจั่วลายไม้ทางตั้ง เนื่องจากรายละเอียดหน้าจั่วลายโครงสร้างเป็นส่วนประณีตสถาปัตยกรรมอย่างหนึ่งของเรือนกาแล โดยที่เฉลียว ปิยะชน (2532: 17-19, 90-96) กล่าวว่า โครงสร้างจั่วเป็นแผงไม้รูปสามเหลี่ยมหน้าจั่ว ประกอบด้วย ไม้เป็นกรอบสามเหลี่ยม รอบนอกเป็นไม้เหลี่ยมแบนขนาดประมาณ 5×10-12.5 ซ.ม. และกรุด้วยไม้ขนาดเดียวกันหรือบางกว่า อาจมีการประดับด้วยไม้คิ้ว(ไม้ขนาดเล็กทำร่องโค้งนูนหรือเว้าลดลั่นกันไป) แผงจั่วถูกแบ่งจั่วออกเป็นช่องต่าง ๆ หรืออาจกรุด้วยการเข้าไม้แบบลูกฟัก การแบ่งช่องนี้มีข้อสังเกต คือ แบ่งช่องตามแนวตั้งจะมีได้ 3 แบบคือ แบ่งช่องล่างสุดเป็นสี่เหลี่ยม 2, 3, 4 ช่อง หรือ 5 ช่อง แต่ละช่องอาจเท่ากันหรือไม่เท่ากัน แต่ 2 ซีกมีขนาดได้สัดส่วนเหมือนกัน ส่วนสามเหลี่ยมจะมีอยู่ด้านนอกด้านละช่องเสมออยู่แล้ว การแบ่งจั่วดังกล่าวนี้เป็นการแบ่งไปตามสมัยนิยม แต่ไม่ได้สร้างรูปแบบที่คงตัวเป็นกฎเกณฑ์ขึ้นเหมือนการแบ่งช่องจั่วของเรือนไทยเดิมภาคกลาง

7ก-2 การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเหมาะสม จากการใช้ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องรายละเอียดหน้าจั่วภาคเหนือ ได้แก่ รายละเอียดหน้าจั่วลายโครงสร้าง (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) เปรียบเทียบกับรายละเอียดหน้าจั่วลายไม้ทางตั้ง (การสร้างภาพจำลอง)

ตารางที่ 5.7ก-2 การเปรียบเทียบค่าความเหมาะสม จากการใช้ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องรายละเอียดหน้าจั่วภาคเหนือ ได้แก่ รายละเอียดหน้าจั่วลายโครงสร้างเปรียบเทียบกับรายละเอียดหน้าจั่วลายไม้ทางตั้ง

ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่	กลุ่มสถาปนิก			กลุ่มบุคคลทั่วไป		
	$\bar{X}$	SD	ค่า t	$\bar{X}$	SD	ค่า t
รายละเอียดหน้าจั่วลายโครงสร้าง	3.27	0.92	3.64*	3.51	0.99	2.78*
รายละเอียดหน้าจั่วลายไม้ทางตั้ง	2.91	0.85		3.18	0.97	

* มีความแตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 (ค่า t $\geq \pm 1.96$)

การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเหมาะสมของ*กลุ่มสถาปนิก*

จากตารางที่ 5.7ก-2 การวิเคราะห์ค่าความเหมาะสม เรื่องรายละเอียดหน้าจั่วภาคเหนือของกลุ่มสถาปนิก โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเหมาะสมของรายละเอียดหน้าจั่วลายโครงสร้างสูงกว่ารายละเอียดหน้าจั่วลายไม้ทางตั้ง นั่นแสดงว่า รายละเอียดหน้าจั่วมีผลต่อการให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มสถาปนิก

การเปรียบเทียบค่าความเหมาะสมของกลุ่มสถาปนิก ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า ค่าความเหมาะสมของรายละเอียดหน้าจั่วภาคเหนือมีความแตกต่างกัน

การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเหมาะสมของกลุ่มบุคคลทั่วไป

จากตารางที่ 5.7ก-2 การวิเคราะห์ค่าความเหมาะสม เรื่องรายละเอียดหน้าจั่วภาคเหนือของกลุ่มบุคคลทั่วไป โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเหมาะสมของรายละเอียดหน้าจั่วลายโครงสร้างสูงกว่ารายละเอียดหน้าจั่วลายไม้ทางตั้ง นั่นแสดงว่า รายละเอียดหน้าจั่วมีผลต่อการให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มบุคคลทั่วไป

การเปรียบเทียบค่าความเหมาะสมของกลุ่มบุคคลทั่วไป ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า ค่าความเหมาะสมของรายละเอียดหน้าจั่วภาคเหนือมีความแตกต่างกัน

สรุปการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเหมาะสม จากการใช้ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องรายละเอียดหน้าจั่วภาคเหนือ ได้แก่ รายละเอียดหน้าจั่วลายโครงสร้าง (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) เปรียบเทียบกับรายละเอียดหน้าจั่วลายไม้ทางตั้ง (การสร้างภาพจำลอง) พบว่า ทั้งสองกลุ่มให้ค่าความเหมาะสมของรายละเอียดหน้าจั่วลายโครงสร้างสูงกว่าหน้าจั่วลายไม้ทางตั้ง เนื่องจากทั้งสองกลุ่มเห็นสอดคล้องกันว่า การมีรายละเอียดหน้าจั่วลายโครงสร้าง สามารถอ้างอิงความเป็นลักษณะไทยของสถาปัตยกรรมไทยพื้นถิ่นภาคเหนือ โดยที่การใช้รายละเอียดหน้าจั่วดังกล่าว สามารถลดทอนขนาดความใหญ่โตของหน้าจั่วและสร้างความประณีตให้กับสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่มากขึ้น

7ก-3 การวิเคราะห์เปรียบเทียบ<u>การรับรู้ลักษณะไทย</u> จากการใช้ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องรายละเอียดหน้าจั่วภาคเหนือ ได้แก่ รายละเอียดหน้าจั่วลายโครงสร้าง (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) และรายละเอียดหน้าจั่วลายไม้ทางตั้ง (การสร้างภาพจำลอง) ตามค่าความเป็นลักษณะไทย ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

ตารางที่ 5.7ก-3 การเปรียบเทียบการรับรู้ลักษณะไทย จากการใช้ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องรายละเอียดหน้าจั่วภาคเหนือ ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทย สมัยใหม่	กลุ่มสถาปนิก		กลุ่มบุคคลทั่วไป		ค่า t
	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	
รายละเอียดหน้าจั่วลายโครงสร้าง	3.27	0.90	3.50	0.99	-2.07*
รายละเอียดหน้าจั่วลายไม้ทางตั้ง	2.86	0.88	3.19	0.95	-3.14*

* มีความแตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 (ค่า t $\geq \pm 1.96$)

การวิเคราะห์เปรียบเทียบการรับรู้ลักษณะไทยเรื่องรายละเอียดหน้าจั่วภาคเหนือ คือ รายละเอียดหน้าจั่วลายโครงสร้าง ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

จากตารางที่ 5.7ก-3 การวิเคราะห์การรับรู้ลักษณะไทยของรายละเอียดหน้าจั่วลายโครงสร้าง ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของรายละเอียดหน้าจั่วลายโครงสร้างสูงกว่ากลุ่มสถาปนิก นั่นแสดงว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปรับรู้ความเป็นลักษณะไทยของรายละเอียดหน้าจั่วลายโครงสร้างได้ดีกว่ากลุ่มสถาปนิก

การเปรียบเทียบการรับรู้ลักษณะไทยของรายละเอียดหน้าจั่วลายโครงสร้าง ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า การรับรู้ลักษณะไทยของรายละเอียดหน้าจั่วลายโครงสร้าง ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไปมีความแตกต่างกัน

การวิเคราะห์เปรียบเทียบการรับรู้ลักษณะไทยเรื่องรายละเอียดหน้าจั่วภาคเหนือ คือ รายละเอียดหน้าจั่วลายไม้ทางตั้ง ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

จากตารางที่ 5.7ก-3 การวิเคราะห์การรับรู้ลักษณะไทยของรายละเอียดหน้าจั่วลายไม้ทางตั้ง ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของรายละเอียดหน้าจั่วลายไม้ทางตั้งสูงกว่ากลุ่มสถาปนิก นั่นแสดงว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปรับรู้ความเป็นลักษณะไทยของรายละเอียดหน้าจั่วลายไม้ทางตั้งได้ดีกว่ากลุ่มสถาปนิก

การเปรียบเทียบการรับรู้ลักษณะไทยของรายละเอียดหน้าจั่วลายไม้ทางตั้ง ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า การรับรู้ลักษณะไทยของรายละเอียดหน้าจั่วลายไม้ทางตั้ง ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไปมีความแตกต่างกัน

สรุปการวิเคราะห์เปรียบเทียบการรับรู้ลักษณะไทย จากการใช้ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องรายละเอียดหน้าจั่วภาคเหนือ ได้แก่ รายละเอียดหน้าจั่วลายโครงสร้าง (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) และรายละเอียดหน้าจั่วลายไม้ทางตั้ง (การสร้างภาพจำลอง) ตามค่าความเป็นลักษณะไทยระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป พบว่า การรับรู้ลักษณะไทยระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไปมีความแตกต่างกันทั้งสองกรณี เนื่องจากประสบการณ์ในอดีตของบุคคลมีอิทธิพลต่อการรับรู้สภาพแวดล้อมกายภาพ ผลของการรับรู้ที่แตกต่างกันระหว่างบุคคลต่าง ๆ มีส่วนมาจากการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน (วิมลสิทธิ์ หรยางกูร, 2535: 63-75) กล่าวคือ กลุ่มสถาปนิกย่อมมีประสบการณ์ทางด้านสถาปัตยกรรมมากกว่ากลุ่มบุคคลทั่วไป กลุ่มสถาปนิกได้รับการเรียนรู้ในเรื่องเรื่องรายละเอียดหน้าจั่วภาคเหนือ โดยที่โครงสร้างจั่วเป็นแผงไม้รูปสามเหลี่ยมหน้าจั่ว ประกอบด้วย ไม้เป็นกรอบสามเหลี่ยม รอบนอกเป็นไม้เหลี่ยมแบนขนาดประมาณ 5×10-12.5 ซ.ม. และกรุด้วยไม้ขนาดเดียวกันหรือบางกว่า อาจมีการประดับด้วยไม้คิ้ว (ไม้ขนาดเล็กทำร่องโค้งนูนหรือเว้าลดลั่นกันไป) แผงจั่วถูกแบ่งจั่วออกเป็นช่องต่าง ๆ หรืออาจกรุด้วยการเข้าไม้แบบลูกฟัก (เฉลียว ปิยะชน,

2532: 17-19, 90-96) ดังนั้น กลุ่มสถาปนิกจึงเกิดการรับรู้ภาพและพื้นรายละเอียดหน้าจั่วภาคเหนือ ได้แตกต่างจากกลุ่มบุคคลทั่วไปมีประสบการณ์การเรียนรู้ จากการรับรู้ทางทัศนาการเป็นส่วนใหญ่

7ก-4 การวิเคราะห์เปรียบเทียบการยอมรับลักษณะไทย จากการใช้ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องรายละเอียดหน้าจั่วภาคเหนือ ได้แก่ รายละเอียดหน้าจั่วลายโครงสร้าง (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) และรายละเอียดหน้าจั่วลายไม้ทางตั้ง (การสร้างภาพจำลอง) ตามค่าความเหมาะสม ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

ตารางที่ 5.7ก-4 การเปรียบเทียบการยอมรับลักษณะไทย จากการใช้ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องรายละเอียดหน้าจั่วภาคเหนือ ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทย สมัยใหม่	กลุ่มสถาปนิก		กลุ่มบุคคลทั่วไป		ค่า t
	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	
รายละเอียดหน้าจั่วลายโครงสร้าง	3.27	0.92	3.51	0.99	-2.12*
รายละเอียดหน้าจั่วลายไม้ทางตั้ง	2.91	0.85	3.18	0.97	-2.60*

* มีความแตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 (ค่า t $\geq \pm 1.96$)

การวิเคราะห์เปรียบเทียบการยอมรับลักษณะไทยเรื่องรายละเอียดหน้าจั่วภาคเหนือ คือ รายละเอียดหน้าจั่วลายโครงสร้าง ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

จากตารางที่ 5.7ก-4 การวิเคราะห์การยอมรับลักษณะไทยของรายละเอียดหน้าจั่วลายโครงสร้าง ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเหมาะสมของรายละเอียดหน้าจั่วลายโครงสร้างสูงกว่ากลุ่มสถาปนิก นั่นแสดงว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปยอมรับความเป็นลักษณะไทยของรายละเอียดหน้าจั่วลายโครงสร้างได้มากกว่ากลุ่มสถาปนิก

การเปรียบเทียบการยอมรับลักษณะไทยของรายละเอียดหน้าจั่วลายโครงสร้าง ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า การยอมรับลักษณะไทยของรายละเอียดหน้าจั่วลายโครงสร้าง ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไปมีความแตกต่างกัน

การวิเคราะห์เปรียบเทียบการยอมรับลักษณะไทยเรื่องรายละเอียดหน้าจั่วภาคเหนือ คือ รายละเอียดหน้าจั่วลายไม้ทางตั้ง ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

จากตารางที่ 5.7ก-4 การวิเคราะห์การยอมรับลักษณะไทยของรายละเอียดหน้าจั่วลายไม้ทางตั้ง ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเหมาะ

สมของรายละเอียดหน้าจั่วลายไม้ทางตั้งสูงกว่ากลุ่มสถาปนิก นั่นแสดงว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปยอมรับความเป็นลักษณะไทยของรายละเอียดหน้าจั่วลายไม้ทางตั้งได้มากกว่ากลุ่มสถาปนิก

การเปรียบเทียบการยอมรับลักษณะไทยของรายละเอียดหน้าจั่วลายไม้ทางตั้ง ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า การยอมรับลักษณะไทยของรายละเอียดหน้าจั่วลายไม้ทางตั้ง ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไปมีความแตกต่างกัน

สรุปการวิเคราะห์เปรียบเทียบการยอมรับลักษณะไทย จากการใช้ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องรายละเอียดหน้าจั่วภาคเหนือ ได้แก่ รายละเอียดหน้าจั่วลายโครงสร้าง (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) และรายละเอียดหน้าจั่วลายไม้ทางตั้ง (การสร้างภาพจำลอง) ตามค่าความเหมาะสมระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป พบว่า มีความแตกต่างกันทั้งสองกรณี แต่มีทิศทางการยอมรับลักษณะไทยของรายละเอียดหน้าจั่วลายโครงสร้างเหมือนกัน แสดงว่า การใช้ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมสามารถสื่อถึงความเป็นลักษณะไทยในงานสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ได้ ดังนั้น การใช้รายละเอียดหน้าจั่วลายโครงสร้างจึงสามารถก่อให้เกิดสุนทรียภาพจากการสื่อความหมายทางสัญลักษณ์ของความเป็นลักษณะไทยพื้นถิ่นภาคเหนือได้

ข. **รายละเอียดหน้าจั่วภาคกลาง** ได้แก่ รายละเอียดหน้าจั่วลายไม้ทางนอนและรายละเอียดหน้าจั่วลายลูกฟัก มีลักษณะทางกายภาพของส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ ดังนี้

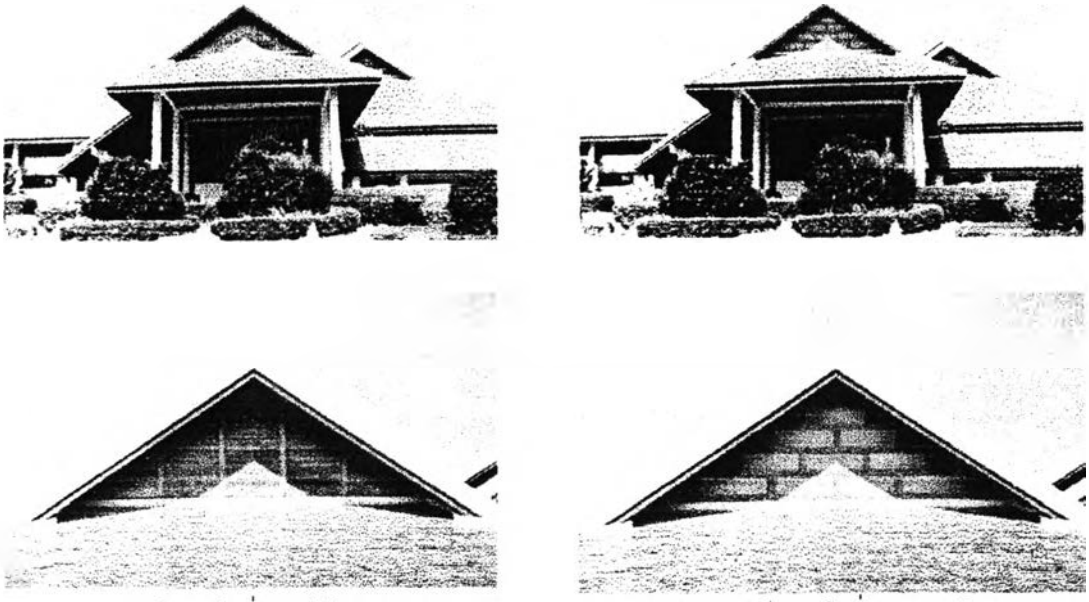

รายละเอียดหน้าจั่วลายไม้ทางนอน รายละเอียดหน้าจั่วลายลูกฟัก

รูปที่ 5.7ข รายละเอียดหน้าจั่วภาคกลาง

7ข-1 การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทย จากการใช้ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องรายละเอียดหน้าจั่วภาคกลาง ได้แก่ รายละเอียดหน้าจั่วลายทางนอน (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) เปรียบเทียบกับรายละเอียดหน้าจั่วลายลูกฟัก (การสร้างภาพจำลอง)

ตารางที่ 5.7ข-1 การเปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทย จากการใช้ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องรายละเอียดหน้าจั่วภาคกลาง ได้แก่ รายละเอียดหน้าจั่วลายลูกฟักเปรียบเทียบกับรายละเอียดหน้าจั่วลายไม้ทางนอน

ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทย สมัยใหม่	กลุ่มสถาปนิก			กลุ่มบุคคลทั่วไป		
	$\bar{X}$	SD	ค่า t	$\bar{X}$	SD	ค่า t
รายละเอียดหน้าจั่วลายไม้ทางนอน	3.21	0.77	-2.21*	3.01	0.92	-5.63*
รายละเอียดหน้าจั่วลายลูกฟัก	3.43	0.92		3.68	1.14	

* มีความแตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 (ค่า t $\geq \pm 1.96$)

การ**วิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทยของ***กลุ่มสถาปนิก*

จากตารางที่ 5.7ข-1 การวิเคราะห์ค่าความเป็นลักษณะไทย เรื่องรายละเอียดหน้าจั่วภาคกลางของกลุ่มสถาปนิก โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของรายละเอียดหน้าจั่วลายลูกฟักสูงกว่ารายละเอียดหน้าจั่วลายไม้ทางนอน นั่นแสดงว่า รายละเอียดหน้าจั่วมีผลต่อการให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก

การเปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า ค่าความเป็นลักษณะไทยของรายละเอียดหน้าจั่วภาคกลางมีความแตกต่างกัน

การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทยของ*กลุ่มบุคคลทั่วไป*

จากตารางที่ 5.7ข-1 การวิเคราะห์ค่าความเป็นลักษณะไทย เรื่องรายละเอียดหน้าจั่วภาคกลางของกลุ่มบุคคลทั่วไป โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของรายละเอียดหน้าจั่วลายลูกฟักสูงกว่ารายละเอียดหน้าจั่วลายไม้ทางนอน นั่นแสดงว่า รายละเอียดหน้าจั่วมีผลต่อการให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มบุคคลทั่วไป

การเปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มบุคคลทั่วไป ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า ค่าความเป็นลักษณะไทยของรายละเอียดหน้าจั่วภาคกลางมีความแตกต่างกัน

สรุปการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทย จากการใช้ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องรายละเอียดหน้าจั่วภาคกลาง ได้แก่ รายละเอียดหน้าจั่วลายไม้ทางนอน (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) เปรียบเทียบกับรายละเอียดหน้าจั่วลายลูกฟัก (การสร้างภาพจำลอง) พบว่า ทั้งสองกลุ่มให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของรายละเอียดหน้าจั่วลายลูกฟักสูงกว่าหน้าจั่วลายไม้ทางนอน เนื่องจากหน้าจั่วเป็นแผงไม้รูปสามเหลี่ยม สร้างขึ้นจากชิ้นไม้ในลักษณะต่าง ๆ ใช้ประโยชน์ เพื่อประกบปิดตรงส่วนที่เป็นโพรงของหลังคาทางด้านสกัดหรือด้านขื่อของเรือน มีสัดส่วนความสูงของจั่ว : ความยาวฐานจั่ว คือ 4: 5 หรือ 1: 1.25 เพื่อป้องกันลม แดด และ ฝน ที่นิยมทำ คือ รายละเอียดหน้าจั่วลูกฟักหรือจั่วพรหมพักตร์ แบ่งหน้าจั่วโดยมีแนวนอนและแนวตั้งสลับกัน คล้ายฝาปะกนแต่มีขนาดใหญ่กว่าและขยายไปตามแนวนอน แถวล่างแบ่งเป็นลูกฟัก 3-5 ช่อง แถวถัดขึ้นไปจะลดจำนวนลงตามลำดับจนเหลือหนึ่งลูก โดยช่างจะทำการผ่าลูกสุดท้ายนี้เป็นช่องเล็กโดยถือเป็นเคล็ดเรียก เบิกหน้าพรหม (ฤทัย ใจจงรัก, 2539: 179, 183)

7ข-2 การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเหมาะสม จากการใช้ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องรายละเอียดหน้าจั่วภาคกลาง ได้แก่ รายละเอียดหน้าจั่วลายไม้ทางนอน (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) เปรียบเทียบกับรายละเอียดหน้าจั่วลายลูกฟัก (การสร้างภาพจำลอง)

ตารางที่ 5.7ข-2 การเปรียบเทียบค่าความเหมาะสม จากการใช้ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องรายละเอียดหน้าจั่วภาคกลาง ได้แก่ รายละเอียดหน้าจั่วลายลูกฟักเปรียบเทียบกับรายละเอียดหน้าจั่วลายไม้ทางนอน

ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทย สมัยใหม่	กลุ่มสถาปนิก			กลุ่มบุคคลทั่วไป		
	$\bar{X}$	SD	ค่า t	$\bar{X}$	SD	ค่า t
รายละเอียดหน้าจั่วลายไม้ทางนอน	3.13	0.81	1.99*	3.01	0.97	-3.63*
รายละเอียดหน้าจั่วลายลูกฟัก	3.09	0.97		3.43	1.21	

* มีความแตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 (ค่า t $\geq \pm 1.96$)

การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเหมาะสมของ*กลุ่มสถาปนิก*

จากตารางที่ 5.7ข-2 การวิเคราะห์ค่าความเหมาะสม เรื่องรายละเอียดหน้าจั่วภาคกลางของกลุ่มสถาปนิก โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเหมาะสมของรายละเอียดหน้าจั่วลายไม้ทางนอนสูงกว่ารายละเอียดหน้าจั่วลายลูกฟัก นั่นแสดงว่า รายละเอียดหน้าจั่วมีผลต่อการให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มสถาปนิก

การเปรียบเทียบค่าความเหมาะสมของกลุ่มสถาปนิก ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า ค่าความเหมาะสมของรายละเอียดหน้าจั่วภาคกลางมีความแตกต่างกัน

การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเหมาะสมของ*กลุ่มบุคคลทั่วไป*

จากตารางที่ 5.7ข-2 การวิเคราะห์ค่าความเหมาะสม เรื่องรายละเอียดหน้าจั่วภาคกลางของกลุ่มบุคคลทั่วไป โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเหมาะสมของรายละเอียดหน้าจั่วลายลูกฟักสูงกว่ารายละเอียดหน้าจั่วลายไม้ทางนอน นั่นแสดงว่า รายละเอียดหน้าจั่วมีผลต่อการให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มบุคคลทั่วไป

การเปรียบเทียบค่าความเหมาะสมของกลุ่มบุคคลทั่วไป ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า ค่าความเหมาะสมของรายละเอียดหน้าจั่วภาคกลางมีความแตกต่างกัน

สรุปการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเหมาะสม จากการใช้ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องรายละเอียดหน้าจั่วภาคกลาง ได้แก่ รายละเอียดหน้าจั่วลายไม้ทางนอน (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) เปรียบเทียบกับรายละเอียดหน้าจั่วลายลูกฟัก (การสร้างภาพจำลอง) พบว่า ทั้งสองกรณีมีค่าความเหมาะสมแตกต่างกัน โดยทั้งสองกลุ่มมีทิศทางของค่าความเหมาะสมตรงกันข้ามกัน กล่าวคือ กลุ่มสถาปนิกมีของรายละเอียดหน้าจั่วลายไม้ทางนอนสูงกว่ารายละเอียดหน้าจั่วลายลูกฟัก เนื่องจากกลุ่มสถาปนิกเห็นสอดคล้องกันว่าการใช้รายละเอียดหน้าจั่วลายไม้ทางนอน มีความเรียบง่าย เหมาะสมกับหลังคาที่มีความเอียงลาดน้อย และ สามารถสื่อถึงความเป็นลักษณะไทยสมัยใหม่ของอาคารได้ แต่กลุ่มบุคคลทั่วไปมีทิศทางของค่าความเหมาะสมของรายละเอียดหน้าจั่วลายลูกฟักสูงกว่าหน้าจั่วลายไม้ทางนอน เนื่องจากกลุ่มบุคคลทั่วไปส่วนใหญ่เห็นสอดคล้องกันว่า รายละเอียดหน้าจั่วลายลูกฟัก ทำให้อาคารมีรายละเอียดที่ชัดเจนสวยงาม และสามารถสะท้อนความเป็นลักษณะไทยให้กับอาคารได้เป็นอย่างดี

7ข-3 การวิเคราะห์เปรียบเทียบ<u>การรับรู้ลักษณะไทย</u> จากการใช้ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องรายละเอียดหน้าจั่วภาคกลาง ได้แก่ รายละเอียดหน้าจั่วลายไม้ทางนอน (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) และรายละเอียดหน้าจั่วลายลูกฟัก (การสร้างภาพจำลอง) ตามค่าความเป็นลักษณะไทย ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

ตารางที่ 5.7ข-3 การเปรียบเทียบการรับรู้ลักษณะไทย จากการใช้ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องรายละเอียดหน้าจั่วภาคกลาง ระหว่างกลุ่ม สถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทย สมัยใหม่	กลุ่มสถาปนิก		กลุ่มบุคคลทั่วไป		ค่า t
	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	
รายละเอียดหน้าจั่วลายไม้ทางนอน	3.21	0.77	3.01	0.92	2.04*
รายละเอียดหน้าจั่วลายลูกฟัก	3.43	0.92	3.68	1.14	-2.13*

* มีความแตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 (ค่า t $\geq \pm 1.96$)

การวิเคราะห์เปรียบเทียบการรับรู้ลักษณะไทยเรื่อง*รายละเอียดหน้าจั่วภาคกลาง* คือ รายละเอียดหน้าจั่วลายไม้ทางนอน ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

จากตารางที่ 5.7ข-3 การวิเคราะห์การรับรู้ลักษณะไทยของรายละเอียดหน้าจั่วลายไม้ทางนอน ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของรายละเอียดหน้าจั่วลายไม้ทางนอนสูงกว่ากลุ่มบุคคลทั่วไป นั่นแสดงว่า กลุ่มสถาปนิกรับรู้ความเป็นลักษณะไทยของรายละเอียดหน้าจั่วลายไม้ทางนอนได้ดีกว่ากลุ่มบุคคลทั่วไป

การเปรียบเทียบการรับรู้ลักษณะไทยของรายละเอียดหน้าจั่วลายไม้ทางนอน ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า การรับรู้ลักษณะไทยของรายละเอียดหน้าจั่วลายไม้ทางนอน ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไปมีความแตกต่างกัน

การวิเคราะห์เปรียบเทียบการรับรู้ลักษณะไทยเรื่อง*รายละเอียดหน้าจั่วภาคกลาง* คือ รายละเอียดหน้าจั่วลายลูกฟัก ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

จากตารางที่ 5.7ข-3 การวิเคราะห์การรับรู้ลักษณะไทยของรายละเอียดหน้าจั่วลายลูกฟัก ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของรายละเอียดหน้าจั่วลายลูกฟักสูงกว่ากลุ่มสถาปนิก นั่นแสดงว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปรับรู้ความเป็นลักษณะไทยของรายละเอียดหน้าจั่วลายลูกฟักได้ดีกว่ากลุ่มสถาปนิก

การเปรียบเทียบการรับรู้ลักษณะไทยของรายละเอียดหน้าจั่วลายลูกฟัก ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า การรับรู้ลักษณะไทยของรายละเอียดหน้าจั่วลายลูกฟัก ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไปมีความแตกต่างกัน

สรุปการวิเคราะห์เปรียบเทียบการรับรู้ลักษณะไทย จากการใช้ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องรายละเอียดหน้าจั่วภาคกลาง ได้แก่ รายละเอียดหน้าจั่วลายไม้ทางนอน (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) และรายละเอียดหน้าจั่วลายลูกฟัก (การสร้างภาพจำลอง) ตามค่าความเป็นลักษณะไทยระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป พบว่า การรับรู้ลักษณะไทยระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไปมีความแตกต่างกันทั้งสองกรณี เนื่องจาก ประสบการณ์ในอดีตของบุคคลมีอิทธิพลต่อการรับรู้สภาพแวดล้อมกายภาพ ผลของการรับรู้ที่แตกต่างกันระหว่างบุคคลต่าง ๆ มีส่วนมาจากการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน (วิมลสิทธิ์ หรยางกูร, 2535: 63-75) กล่าวคือ กลุ่มสถาปนิกย่อมมีประสบการณ์ทางด้านสถาปัตยกรรมมากกว่ากลุ่มบุคคลทั่วไป กลุ่มสถาปนิกได้รับการเรียนรู้ในเรื่องเรื่องรายละเอียดหน้าจั่วภาคกลาง โดยที่รายละเอียดหน้าจั่วลูกฟักหรือจั่วพรหมพักตร์ แบ่งหน้าจั่วโดยมีแนวนอนและแนวตั้งสลับกัน คล้ายฝาปะกนแต่มีขนาดใหญ่กว่าและขยายไปตามแนวนอน แถวล่างแบ่งเป็นลูกฟัก 3-5 ช่อง แถวถัดขึ้นไปจะลดจำนวนลงตามลำดับจนเหลือหนึ่งลูก

โดยช่างจะทำการผ่าลูกสุดท้ายนี้เป็นช่องเล็ก โดยถือเป็นเคล็ดเรียก เบิกหน้าพรหม (ฤทัย ใจจงรัก, 2539: 179,183) ดังนั้น กลุ่มสถาปนิกจึงเกิดการรับรู้ภาพและพื้นรายละเอียดหน้าจั่วภาคกลาง ได้แตกต่างจากกลุ่มบุคคลทั่วไปมีประสบการณ์การเรียนรู้ จากการรับรู้ทางทัศนาการเป็นส่วนใหญ่

7ข-4 การวิเคราะห์เปรียบเทียบ<u>การยอมรับลักษณะไทย</u> จากการใช้ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องรายละเอียดหน้าจั่วภาคกลาง ได้แก่ รายละเอียดหน้าจั่วลายไม้ทางนอน (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) และรายละเอียดหน้าจั่วลายลูกฟัก (การสร้างภาพจำลอง) ตามค่าความเหมาะสมระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

ตารางที่ 5.7ข-4 การเปรียบเทียบการยอมรับลักษณะไทย จากการใช้ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องรายละเอียดหน้าจั่วภาคกลาง ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทย สมัยใหม่	กลุ่มสถาปนิก		กลุ่มบุคคลทั่วไป		ค่า t
	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	
รายละเอียดหน้าจั่วลายไม้ทางนอน	3.13	0.81	3.01	0.97	2.91*
รายละเอียดหน้าจั่วลายลูกฟัก	3.09	0.97	3.43	1.21	-2.74*

* มีความแตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 (ค่า $t \geq \pm 1.96$)

การวิเคราะห์เปรียบเทียบการยอมรับลักษณะไทย*เรื่องรายละเอียดหน้าจั่วภาคกลาง* คือ รายละเอียดหน้าจั่วลายไม้ทางนอน ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

จากตารางที่ 5.7ข-4 การวิเคราะห์การยอมรับลักษณะไทยของรายละเอียดหน้าจั่วลายไม้ทางนอน ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเหมาะสมของรายละเอียดหน้าจั่วลายไม้ทางนอนสูงกว่ากลุ่มบุคคลทั่วไป นั่นแสดงว่า กลุ่มสถาปนิกยอมรับความเป็นลักษณะไทยของรายละเอียดหน้าจั่วลายไม้ทางนอนได้มากกว่ากลุ่มบุคคลทั่วไป

การเปรียบเทียบการยอมรับลักษณะไทยของรายละเอียดหน้าจั่วลายไม้ทางนอน ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า การยอมรับลักษณะไทยของรายละเอียดหน้าจั่วลายไม้ทางนอน ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไปมีความแตกต่างกัน

การวิเคราะห์เปรียบเทียบการยอมรับลักษณะไทย*เรื่องรายละเอียดหน้าจั่วภาคกลาง* คือ รายละเอียดหน้าจั่วลายลูกฟัก ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

จากตารางที่ 5.7ข-4 การวิเคราะห์การยอมรับลักษณะไทยของรายละเอียดหน้าจั่วลายลูกฟัก ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเหมาะสมของ

รายละเอียดหน้าจั่วลายลูกฟักสูงกว่ากลุ่มสถาปนิก นั่นแสดงว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปยอมรับความเป็นลักษณะไทยของรายละเอียดหน้าจั่วลายลูกฟักได้มากกว่ากลุ่มสถาปนิก

การเปรียบเทียบการยอมรับลักษณะไทยของรายละเอียดหน้าจั่วลายลูกฟัก ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า การยอมรับลักษณะไทยของรายละเอียดหน้าจั่วลายลูกฟัก ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไปมีความแตกต่างกัน

สรุปการวิเคราะห์เปรียบเทียบการยอมรับลักษณะไทย จากการใช้ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องรายละเอียดหน้าจั่วภาคกลาง ได้แก่ รายละเอียดหน้าจั่วลายไม้ทางนอน (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) และรายละเอียดหน้าจั่วลายลูกฟัก (การสร้างภาพจำลอง) ตามค่าความเหมาะสมระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป พบว่า มีความแตกต่างกันทั้งสองกรณี โดยกลุ่มสถาปนิกมีทิศทางการยอมรับลักษณะไทยของรายละเอียดหน้าจั่วลายไม้ทางนอน แต่กลุ่มบุคคลทั่วไปมีทิศทางการยอมรับลักษณะไทยของรายละเอียดหน้าจั่วลายลูกฟัก เนื่องจากการให้คุณค่าต่อสิ่งที่รับรู้เป็นไปตามประสบการณ์ในอดีต บุคคลจะมีการรับรู้อย่างไรย่อมขึ้นอยู่กับระบบคุณค่าที่ยึดถือ (วิมลสิทธิ์ หรยางกูร, 2535: 75-77) กล่าวคือ กลุ่มสถาปนิกยอมรับว่า การใช้ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมที่มีความเรียบง่าย สามารถสื่อถึงความเป็นลักษณะไทยในงานสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ได้ ดังนั้น การใช้รายละเอียดหน้าจั่วลายไม้ทางนอน จึงสามารถก่อให้เกิดสุนทรียภาพจากการสื่อความหมายทางสัญลักษณ์ของความเป็นลักษณะไทยพื้นถิ่นภาคกลางได้ แต่กลุ่มบุคคลทั่วไปกลับยอมรับว่า การใช้ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมต้องมีความอ่อนช้อยและมีรายละเอียดที่ใกล้เคียงองค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยอดีต จึงจะสามารถสื่อถึงความเป็นลักษณะไทยในงานสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่

ค. รายละเอียดหน้าจั่วภาคอีสาน ได้แก่ หน้าจั่วลายไม้ทางนอนและหน้าจั่วลายตาเวน มีลักษณะทางกายภาพของส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ ดังนี้

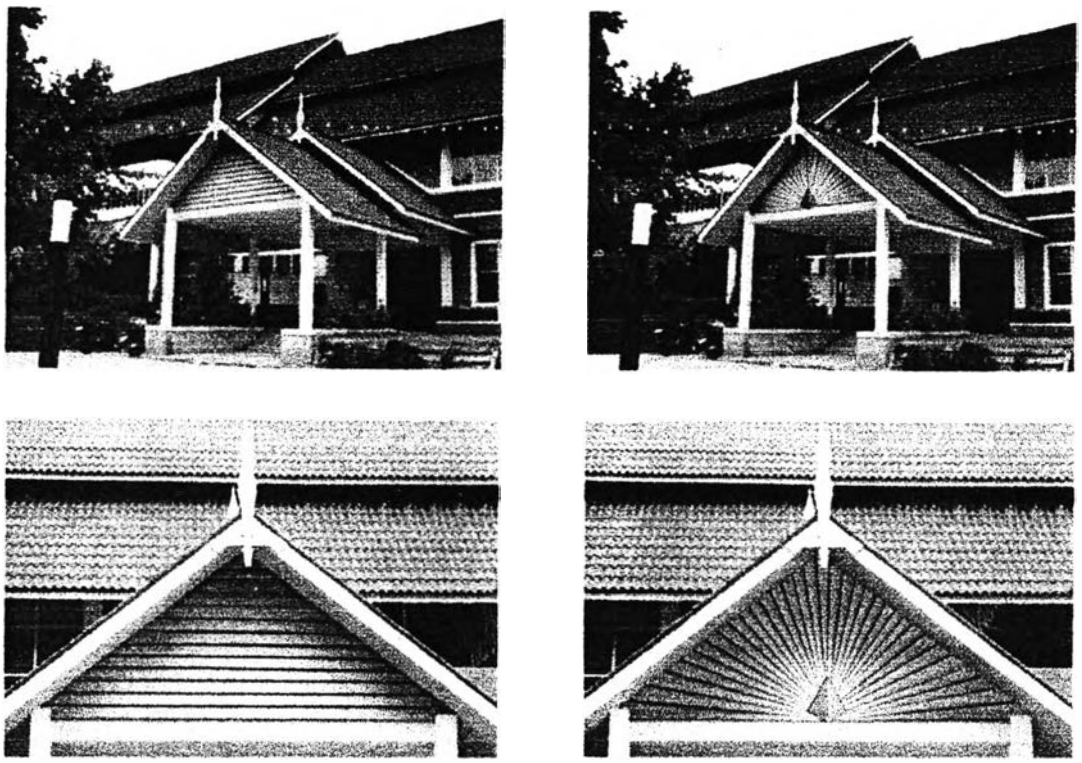

รายละเอียดหน้าจั่วลายไม้ทางนอน รายละเอียดหน้าจั่วลายตาเวน

รูปที่ 5.7ค รายละเอียดหน้าจั่วภาคอีสาน

7ค-1 การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทย จากการใช้ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องรายละเอียดหน้าจั่วภาคอีสาน ได้แก่ รายละเอียดหน้าจั่วลายทางนอน (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) เปรียบเทียบกับรายละเอียดหน้าจั่วลายตาเวน (การสร้างภาพจำลอง)

ตารางที่ 5.7ค-1 การเปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทย จากการใช้ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องรายละเอียดหน้าจั่วภาคอีสาน ได้แก่ รายละเอียดหน้าจั่วลายทางนอนเปรียบเทียบกับรายละเอียดหน้าจั่วลายตาเวน

ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่	กลุ่มสถาปนิก			กลุ่มบุคคลทั่วไป		
	$\bar{X}$	SD	ค่า t	$\bar{X}$	SD	ค่า t
รายละเอียดหน้าจั่วลายไม้ทางนอน	2.82	0.90	-8.88*	3.44	0.93	0.56
รายละเอียดหน้าจั่วลายตาเวน	3.79	0.89		3.37	1.22	

* มีความแตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 (ค่า t $\geq \pm 1.96$)

การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทยของ*กลุ่มสถาปนิก*

จากตารางที่ 5.7ค-1 การวิเคราะห์ค่าความเป็นลักษณะไทย เรื่องรายละเอียดหน้าจั่วภาคอีสานของกลุ่มสถาปนิก โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของรายละเอียดหน้าจั่วลายตาเวนสูงกว่ารายละเอียดหน้าจั่วลายไม้ทางนอน นั่นแสดงว่า รายละเอียดหน้าจั่วมีผลต่อการให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก

การเปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า ค่าความเป็นลักษณะไทยของรายละเอียดหน้าจั่วภาคอีสานมีความแตกต่างกัน

การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทยของ*กลุ่มบุคคลทั่วไป*

จากตารางที่ 5.7ค-1 การวิเคราะห์ค่าความเป็นลักษณะไทย เรื่องรายละเอียดหน้าจั่วภาคอีสานของกลุ่มบุคคลทั่วไป โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของรายละเอียดหน้าจั่วลายไม้ทางนอนสูงกว่ารายละเอียดหน้าจั่วลายตาเวน นั่นแสดงว่า รายละเอียดหน้าจั่วมีผลต่อการให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มบุคคลทั่วไป

การเปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มบุคคลทั่วไป ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า ค่าความเป็นลักษณะไทยของรายละเอียดหน้าจั่วภาคอีสานไม่มีความแตกต่างกัน

สรุปการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทย จากการใช้ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องรายละเอียดหน้าจั่วภาคอีสาน ได้แก่ รายละเอียดหน้าจั่วลายทางนอน (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) เปรียบเทียบกับรายละเอียดหน้าจั่วลายตาเวน (การสร้างภาพจำลอง) พบว่า กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของรายละเอียดหน้าจั่วลายตาเวนสูงกว่ารายละเอียดหน้าจั่วลายไม้ทางนอน เนื่องจากรายละเอียดหน้าจั่วลายตาเวนเป็นส่วนประณีตสถาปัตยกรรมอย่างหนึ่งของเรือนไทยภาคอีสาน ดังที่วิโรฒ ศรีสุโร (2536: 99) กล่าวว่า หน้าจั่วลายตาเวนหรือลายตะวัน เป็นลายที่นิยมทำกันมากมีลักษณะคล้ายหน้าจั่วพระอาทิตย์ของภาคกลาง แต่ลักษณะของไม้ตรงกลางคล้ายใบไม้ แทนที่ทำเป็นพระอาทิตย์ครึ่งดวง ส่วนรายละเอียดหน้าจั่วลายไม้ทางนอน เป็นลายไม้ที่ตีตามแนวนอนทั่วไป

7ค-2 การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเหมาะสม จากการใช้ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องรายละเอียดหน้าจั่วภาคอีสาน ได้แก่ รายละเอียดหน้าจั่วลายไม้ทางนอน (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) เปรียบเทียบกับรายละเอียดหน้าจั่วลายตาเวน (การสร้างภาพจำลอง)

ตารางที่ 5.7ค-2 การเปรียบเทียบค่าความเหมาะสม จากการใช้ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องรายละเอียดหน้าจั่วภาคอีสาน ได้แก่ รายละเอียดหน้าจั่วลายทางนอนเปรียบเทียบกับรายละเอียดหน้าจั่วลายตาเวน

ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทย สมัยใหม่	กลุ่มสถาปนิก			กลุ่มบุคคลทั่วไป		
	$\bar{X}$	SD	ค่า t	$\bar{X}$	SD	ค่า t
รายละเอียดหน้าจั่วลายไม้ทางนอน	2.81	0.98	-6.21*	3.25	0.93	-0.63
รายละเอียดหน้าจั่วลายตาเวน	3.59	0.97		3.33	1.19	

* มีความแตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 (ค่า t $\geq \pm 1.96$)

การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเหมาะสมของ*กลุ่มสถาปนิก*

จากตารางที่ 5.7ค-2 การวิเคราะห์ค่าความเหมาะสม เรื่องรายละเอียดหน้าจั่วภาคอีสานของกลุ่มสถาปนิก โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเหมาะสมของรายละเอียดหน้าจั่วลายตาเวนสูงกว่ารายละเอียดหน้าจั่วลายไม้ทางนอน นั่นแสดงว่า รายละเอียดหน้าจั่วมีผลต่อการให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มสถาปนิก

การเปรียบเทียบค่าความเหมาะสมของกลุ่มสถาปนิก ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า ค่าความเหมาะสมของรายละเอียดหน้าจั่วภาคอีสานมีความแตกต่างกัน

การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเหมาะสมของ*กลุ่มบุคคลทั่วไป*

จากตารางที่ 5.7ค-2 การวิเคราะห์ค่าความเหมาะสม เรื่องรายละเอียดหน้าจั่วภาคอีสานของกลุ่มบุคคลทั่วไป โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเหมาะสมของรายละเอียดหน้าจั่วลายตาเวนสูงกว่ารายละเอียดหน้าจั่วลายไม้ทางนอน นั่นแสดงว่า รายละเอียดหน้าจั่วมีผลต่อการให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มบุคคลทั่วไป

การเปรียบเทียบค่าความเหมาะสมของกลุ่มบุคคลทั่วไป ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า ค่าความเหมาะสมของรายละเอียดหน้าจั่วภาคอีสานไม่มีความแตกต่างกัน

สรุปการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเหมาะสม จากการใช้ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องรายละเอียดหน้าจั่วภาคอีสาน ได้แก่ รายละเอียดหน้าจั่วลายทางนอน(สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) เปรียบเทียบกับรายละเอียดหน้าจั่วลายตาเวน (การสร้างภาพจำลอง) พบว่า ค่าความเหมาะสมไม่มีความแตกต่างกันสำหรับกลุ่มบุคคลทั่วไป และสำหรับกลุ่มสถาปนิกมีค่าความเหมาะสมแตกต่างกัน โดยเป็นไปในทิศทางของค่าความเหมาะสมของรายละเอียดหน้าจั่วลายตาเวนสูงกว่ารายละเอียดหน้าจั่วลายไม้ทางนอน ด้วยเหตุผลที่ว่า กลุ่มสถาปนิกส่วนใหญ่เห็นสอดคล้องกันว่า รายละเอียดหน้าจั่วลายตาเวน สามารถสื่อถึงความเป็นลักษณะไทยในงานสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ โดยที่การใช้รายละเอียดหน้าจั่วดังกล่าวควรคำนึงถึงสถานที่ตั้งของตัวอาคาร เพื่อให้เกิดความต่อเนื่องของวัฒนธรรมและเอกลักษณ์พื้นถิ่นภาคอีสาน แต่กลุ่มบุคคลทั่วไปให้เหตุผลของค่าความเหมาะสมไม่แตกต่างกันว่า รายละเอียดหน้าจั่วลายไม้ทางนอน มีความเรียบง่าย เหมาะสมกับรูปแบบของอาคารมากกว่ารายละเอียดหน้าจั่วลายตาเวน แต่รายละเอียดหน้าจั่วลายตาเวนสามารถสื่อถึงความเป็นลักษณะไทยได้ดีกว่า

7ค-3 การวิเคราะห์เปรียบเทียบ<u>การรับรู้ลักษณะไทย</u> จากการใช้ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องรายละเอียดหน้าจั่วภาคอีสาน ได้แก่ รายละเอียดหน้าจั่วลายไม้ทางนอน (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) และรายละเอียดหน้าจั่วลายตาเวน (การสร้างภาพจำลอง) ตามค่าความเป็นลักษณะไทยระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

ตารางที่ 5.7ค-3 การเปรียบเทียบการรับรู้ลักษณะไทย จากการใช้ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องรายละเอียดหน้าจั่วภาคอีสาน ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทย สมัยใหม่	กลุ่มสถาปนิก		กลุ่มบุคคลทั่วไป		ค่า t
	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	
รายละเอียดหน้าจั่วลายไม้ทางนอน	2.82	0.90	3.44	0.93	-5.87*
รายละเอียดหน้าจั่วลายตาเวน	3.79	0.89	3.37	1.22	3.41*

* มีความแตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 (ค่า t $\geq \pm 1.96$)

การวิเคราะห์เปรียบเทียบการรับรู้ลักษณะไทยเรื่อง*รายละเอียดหน้าจั่วภาคอีสาน* คือ รายละเอียดหน้าจั่วลายไม้ทางนอน ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

จากตารางที่ 5.7ค-3 การวิเคราะห์การรับรู้ลักษณะไทยของรายละเอียดหน้าจั่วลายไม้ทางนอน ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของรายละเอียดหน้าจั่วลายไม้ทางนอนสูงกว่ากลุ่มสถาปนิก นั่นแสดงว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปรับรู้ความเป็นลักษณะไทยของรายละเอียดหน้าจั่วลายไม้ทางนอนได้ดีกว่ากลุ่มสถาปนิก

การเปรียบเทียบการรับรู้ลักษณะไทยของรายละเอียดหน้าจั่วลายไม้ทางนอน ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า การรับรู้ลักษณะไทยของรายละเอียดหน้าจั่วลายไม้ทางนอน ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไปมีความแตกต่างกัน

การวิเคราะห์เปรียบเทียบการรับรู้ลักษณะไทยเรื่อง*รายละเอียดหน้าจั่วภาคอีสาน* คือ รายละเอียดหน้าจั่วลายตาเวน ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

จากตารางที่ 5.7ค-3 การวิเคราะห์การรับรู้ลักษณะไทยของรายละเอียดหน้าจั่วลายตาเวน ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของรายละเอียดหน้าจั่วลายตาเวนสูงกว่ากลุ่มบุคคลทั่วไป นั่นแสดงว่า กลุ่มสถาปนิกรับรู้ลักษณะไทยของรายละเอียดหน้าจั่วลายตาเวนได้ดีกว่ากลุ่มบุคคลทั่วไป

การเปรียบเทียบการรับรู้ลักษณะไทยของรายละเอียดหน้าจั่วลายตาเวน ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า การรับรู้ลักษณะไทยของรายละเอียดหน้าจั่วลายตาเวน ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไปมีความแตกต่างกัน

สรุปการวิเคราะห์เปรียบเทียบการรับรู้ลักษณะไทย จากการใช้ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องรายละเอียดหน้าจั่วภาคอีสาน ได้แก่ รายละเอียดหน้าจั่วลายไม้ทางนอน (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) และรายละเอียดหน้าจั่วลายตาเวน (การสร้างภาพจำลอง) ตามค่าความเป็นลักษณะไทยระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป พบว่า การรับรู้ลักษณะไทยระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไปมีความแตกต่างกันทั้งสองกรณี เนื่องจากประสบการณ์ในอดีตของบุคคลมีอิทธิพลต่อการรับรู้สภาพแวดล้อมกายภาพ ผลของการรับรู้ที่แตกต่างกันระหว่างบุคคลต่าง ๆ มีส่วนมาจากการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน (วิมลสิทธิ์ หรยางกูร, 2535: 63-75) กล่าวคือ กลุ่มสถาปนิกย่อมมีประสบการณ์ทางด้านสถาปัตยกรรมมากกว่ากลุ่มบุคคลทั่วไป กลุ่มสถาปนิกได้รับการเรียนรู้ในเรื่องรายละเอียดหน้าจั่วลายตาเวน โดยที่รายละเอียดหน้าจั่วลายตาเวนหรือลายตะวัน เป็นลายที่นิยมทำกันมากมีลักษณะคล้ายหน้าจั่วพระอาทิตย์ของภาคกลาง แต่ลักษณะของไม้ตรงกลางคล้ายใบไม้ แทนที่ทำเป็นพระอาทิตย์ครึ่งดวง (วิโรฒ ศรีสุโร, 2536: 99) ดังนั้น กลุ่มสถาปนิกจึงเกิดการรับรู้ภาพและพื้นที่เกิดจากรายละเอียดหน้าจั่วภาคอีสาน ได้แตกต่างจากกลุ่มบุคคลทั่วไปมีประสบการณ์การเรียนรู้จากการรับรู้ทางทัศนาการเป็นส่วนใหญ่

7ค-4 การวิเคราะห์เปรียบเทียบ<u>การยอมรับลักษณะไทย</u> จากการใช้ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องรายละเอียดหน้าจั่วภาคอีสาน ได้แก่ รายละเอียดหน้าจั่วลายไม้ทางนอน (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) และรายละเอียดหน้าจั่วลายตาเวน (การสร้างภาพจำลอง) ตามค่าความเหมาะสม ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

ตารางที่ 5-7ค-4 การเปรียบเทียบการยอมรับลักษณะไทย จากการใช้ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องรายละเอียดหน้าจั่วภาคอีสาน ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทย สมัยใหม่	กลุ่มสถาปนิก		กลุ่มบุคคลทั่วไป		ค่า t
	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	
รายละเอียดหน้าจั่วลายไม้ทางนอน	2.81	0.98	3.25	0.93	-4.05*
รายละเอียดหน้าจั่วลายตาเวน	3.59	0.97	3.33	1.19	2.08*

* มีความแตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 (ค่า t $\geq \pm 1.96$)

การวิเคราะห์เปรียบเทียบการยอมรับลักษณะไทย*เรื่องรายละเอียดหน้าจั่วภาคอีสาน* คือ รายละเอียดหน้าจั่วลายไม้ทางนอน ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

จากตารางที่ 5.7ค-4 การวิเคราะห์การยอมรับลักษณะไทยของรายละเอียดหน้าจั่วลายไม้ทางนอน ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเหมาะสมของรายละเอียดหน้าจั่วลายไม้ทางนอนสูงกว่ากลุ่มสถาปนิก นั่นแสดงว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปยอมรับลักษณะไทยของรายละเอียดหน้าจั่วลายไม้ทางนอนได้มากกว่ากลุ่มสถาปนิก

การเปรียบเทียบการยอมรับลักษณะไทยของรายละเอียดหน้าจั่วลายไม้ทางนอน ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า การยอมรับลักษณะไทยของรายละเอียดหน้าจั่วลายไม้ทางนอน ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไปมีความแตกต่างกัน

การวิเคราะห์เปรียบเทียบการยอมรับลักษณะไทย*เรื่องรายละเอียดหน้าจั่วภาคอีสาน* คือ รายละเอียดหน้าจั่วลายตาเวน ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

จากตารางที่ 5.7ค-4 การวิเคราะห์การยอมรับลักษณะไทยของรายละเอียดหน้าจั่วลายตาเวน ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเหมาะสมของรายละเอียดหน้าจั่วลายตาเวนกว่าสูงกลุ่มบุคคลทั่วไป นั่นแสดงว่า กลุ่มสถาปนิกยอมรับลักษณะไทยของรายละเอียดหน้าจั่วลายตาเวนได้มากกว่ากลุ่มบุคคลทั่วไป

การเปรียบเทียบการยอมรับลักษณะไทยของรายละเอียดหน้าจั่วลายตาเวน ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า การยอมรับลักษณะไทยของรายละเอียดหน้าจั่วลายตาเวน ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไปมีความแตกต่างกัน

สรุปการวิเคราะห์เปรียบเทียบการยอมรับลักษณะไทย จากการใช้ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องรายละเอียดหน้าจั่วภาคอีสาน ได้แก่ รายละเอียดหน้าจั่วลายไม้ทางนอน (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) และรายละเอียดหน้าจั่วลายตาเวน (การสร้างภาพจำลอง) ตามค่าความเหมาะสมระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป พบว่า มีความแตกต่างกันทั้งสองกรณี โดยกลุ่มสถาปนิกมีทิศทางการยอมรับลักษณะไทยของรายละเอียดหน้าจั่วลายตาเวน แต่กลุ่มบุคคลทั่วไปมีทิศทางการยอมรับลักษณะไทยของรายละเอียดหน้าจั่วลายไม้ทางนอน เนื่องจากการให้คุณค่าต่อสิ่งที่รับรู้เป็นไปตามประสบการณ์ในอดีต บุคคลจะมีการรับรู้อย่างไรย่อมขึ้นอยู่กับระบบคุณค่าที่ยึดถือ (วิมลสิทธิ์ หรยางกูร, 2535: 75-77) กล่าวคือ กลุ่มสถาปนิกยอมรับว่า การประยุกต์ใช้ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมที่มีรายละเอียดใกล้เคียงองค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยอดีต จึงสามารถสื่อความเป็นลักษณะไทยในงานสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ได้ ดังนั้น การมีรายละเอียดหน้าจั่วลายตาเวน จึงสามารถก่อให้เกิดสุนทรียภาพจากการสื่อความหมายทางสัญลักษณ์ของความเป็นลักษณะไทยพื้นถิ่นภาคอีสานได้ แต่กลุ่มบุคคลทั่วไปกลับยอมรับว่า การใช้ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมที่มีความเรียบง่ายสามารถสื่อถึงความเป็นลักษณะไทยในงานสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ได้เช่นกัน

ง. รายละเอียดหน้าจั่วภาคใต้ ได้แก่ หน้าจั่วลายไม้สานและหน้าจั่วลายตะวัน มีลักษณะทางกายภาพของส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ ดังนี้

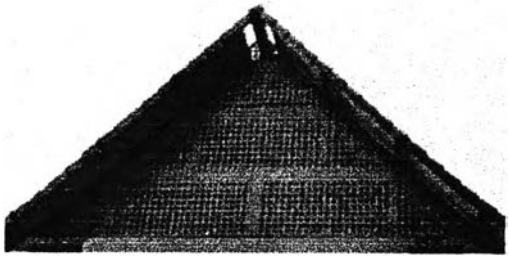

รายละเอียดหน้าจั่วลายสาน รายละเอียดหน้าจั่วลายตะวัน

รูปที่ 5.7ง รายละเอียดหน้าจั่วภาคใต้

7ง-1 การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทย จากการใช้ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องรายละเอียดหน้าจั่วภาคใต้ ได้แก่ รายละเอียดหน้าจั่วลายสาน (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) เปรียบเทียบกับรายละเอียดหน้าจั่วลายตะวัน (การสร้างภาพจำลอง)

ตารางที่ 5.7ง-1 การเปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทย จากการใช้ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องรายละเอียดหน้าจั่วภาคใต้ ได้แก่ รายละเอียดหน้าจั่วลายสานเปรียบเทียบกับรายละเอียดหน้าจั่วลายตะวัน

ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่	กลุ่มสถาปนิก			กลุ่มบุคคลทั่วไป		
	$\bar{X}$	SD	ค่า t	$\bar{X}$	SD	ค่า t
รายละเอียดหน้าจั่วลายสาน	3.01	1.02	-2.08*	3.19	1.07	-2.42*
รายละเอียดหน้าจั่วลายตะวัน	3.26	1.05		3.51	1.14	

* มีความแตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 (ค่า t $\geq \pm 1.96$)

การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทยของ*กลุ่มสถาปนิก*

จากตารางที่ 5.7ง-1 การวิเคราะห์ค่าความเป็นลักษณะไทย เรื่องรายละเอียดหน้าจั่วภาคใต้ของกลุ่มสถาปนิก โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของรายละเอียดหน้าจั่วลายตะวันสูงกว่ารายละเอียดหน้าจั่วลายสาน นั่นแสดงว่า รายละเอียดหน้าจั่วมีผลต่อการให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก

การเปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า ค่าความเป็นลักษณะไทยของรายละเอียดหน้าจั่วภาคใต้มีความแตกต่างกัน

การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทยของ*กลุ่มบุคคลทั่วไป*

จากตารางที่ 5.7ง-1 การวิเคราะห์ค่าความเป็นลักษณะไทย เรื่องรายละเอียดหน้าจั่วภาคใต้ของกลุ่มบุคคลทั่วไป โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของหน้าจั่วลายตะวันสูงกว่าหน้าจั่วลายสาน นั่นแสดงว่า รายละเอียดหน้าจั่วมีผลต่อการให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มบุคคลทั่วไป

การเปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มบุคคลทั่วไป ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า ค่าความเป็นลักษณะไทยของรายละเอียดหน้าจั่วภาคใต้มีความแตกต่างกัน

สรุปการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทย จากการใช้ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องรายละเอียดหน้าจั่วภาคใต้ ได้แก่ รายละเอียดหน้าจั่วลายสาน (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) เปรียบเทียบกับรายละเอียดหน้าจั่วลายตะวัน (การสร้างภาพจำลอง) พบว่า ทั้งสองกลุ่มให้ให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของรายละเอียดหน้าจั่วลายตะวันสูงกว่ารายละเอียดหน้าจั่วลายสาน เนื่องจากรายละเอียดหน้าจั่วลายตะวันเป็นส่วนประณีตสถาปัตยกรรมอย่างหนึ่งของเรือนไทยภาคใต้ โดยที่เขต รัตนจรณะ และคณะ (2527: 61) กล่าวว่า เรือนไทยภาคใต้ นิยมตกแต่งหน้าจั่วเป็นลักษณะต่างๆ กัน เช่น ตกแต่งเป็นรูปรัศมีดวงอาทิตย์ โดยใช้ไม้กรงดานตีซ้อนแทบมองเห็นรัศมีชัดเจน และกฤษฎา พิณศรี (2540: 92) ได้กล่าวสอดคล้องกันว่า จั่วของเรือนไทยภาคใต้นิยมกั้นทึบ โดยใช้จากกั้นหรือไม้กระดานกั้นแบบตีเกล็ด มีลักษณะเฉียงหรือตีทับแนวเป็นรูปรัศมีดวงอาทิตย์

7ง-2 การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเหมาะสม จากการใช้ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องรายละเอียดหน้าจั่วภาคใต้ ได้แก่ รายละเอียดหน้าจั่วลายสาน (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) เปรียบเทียบกับรายละเอียดหน้าจั่วลายตะวัน (การสร้างภาพจำลอง)

ตารางที่ 5.7ง-2 การเปรียบเทียบค่าความเหมาะสม จากการใช้ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องรายละเอียดหน้าจั่วภาคใต้ ได้แก่ รายละเอียดหน้าจั่วลายสานเปรียบเทียบกับรายละเอียดหน้าจั่วลายตะวัน

ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทย สมัยใหม่	กลุ่มสถาปนิก			กลุ่มบุคคลทั่วไป		
	$\bar{X}$	SD	ค่า t	$\bar{X}$	SD	ค่า t
รายละเอียดหน้าจั่วลายลาน	3.34	0.97	4.77*	2.99	1.04	-1.32
รายละเอียดหน้าจั่วลายตะวัน	2.75	1.09		3.15	1.22	

* มีความแตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 (ค่า t $\geq \pm 1.96$)

การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเหมาะสมของ*กลุ่มสถาปนิก*

จากตารางที่ 5.7ง-2 การวิเคราะห์ค่าความเหมาะสม เรื่องรายละเอียดหน้าจั่วภาคใต้ของกลุ่มสถาปนิก โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเหมาะสมของรายละเอียดหน้าจั่วลายสานสูงกว่ารายละเอียดหน้าจั่วลายตะวัน นั่นแสดงว่า รายละเอียดหน้าจั่วมีผลต่อการให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มสถาปนิก

การเปรียบเทียบค่าความเหมาะสมของกลุ่มสถาปนิก ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า ค่าความเหมาะสมของรายละเอียดหน้าจั่วภาคใต้มีความแตกต่างกัน

การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเหมาะสมของ*กลุ่มบุคคลทั่วไป*

จากตารางที่ 5.7ง-2 การวิเคราะห์ค่าความเหมาะสม เรื่องรายละเอียดหน้าจั่วภาคใต้ของกลุ่มบุคคลทั่วไป โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเหมาะสมของรายละเอียดหน้าจั่วลายตะวันสูงกว่ารายละเอียดหน้าจั่วลายสาน นั่นแสดงว่า รายละเอียดหน้าจั่วมีผลต่อการให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มบุคคลทั่วไป

การเปรียบเทียบค่าความเหมาะสมของกลุ่มบุคคลทั่วไป ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า ค่าความเหมาะสมของรายละเอียดหน้าจั่วภาคใต้ไม่มีความแตกต่างกัน

สรุปการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเหมาะสม จากการใช้ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องรายละเอียดหน้าจั่วภาคใต้ ได้แก่ รายละเอียดหน้าจั่วลายสาน (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) เปรียบเทียบกับรายละเอียดหน้าจั่วลายตะวัน (การสร้างภาพจำลอง) พบว่า ค่าความเหมาะสมไม่มีความแตกต่างกันสำหรับกลุ่มบุคคลทั่วไป และสำหรับกลุ่มสถาปนิกมีค่าความเหมาะสมแตกต่างกัน โดยมีทิศทางของค่าความเหมาะสมของรายละเอียดหน้าจั่วสานเวนสูงกว่ารายละเอียดหน้าจั่วลายตะวัน ด้วยเหตุผลที่ว่า กลุ่มสถาปนิกส่วนใหญ่เห็นสอดคล้องกันว่า รายละเอียดหน้าจั่วลายสานมีความเรียบง่าย เหมาะสมกับรูปแบบอาคาร และสามารถอ้างอิงความเป็นลักษณะไทยสมัยใหม่ได้ แต่กลุ่มบุคคลทั่วไปให้เหตุผลของค่าความเหมาะสมไม่แตกต่างกันว่า การมีรายละเอียดหน้าจั่วลายตะวัน ทำให้อาคารมีรายละเอียดน่าสนใจและสวยงามมากขึ้น และสามารถสะท้อนความเป็นลักษณะไทยให้กับอาคารเพิ่มมากขึ้น และรายละเอียดหน้าจั่วลายสาน มีความเรียบง่าย เหมาะสมกับรูปแบบของอาคารมากกว่ารายละเอียดหน้าจั่วลายตะวัน

7ง-3 การวิเคราะห์เปรียบเทียบ<u>การรับรู้ลักษณะไทย</u> จากการใช้ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องรายละเอียดหน้าจั่วภาคใต้ ได้แก่ รายละเอียดหน้าจั่วลายสาน (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) และรายละเอียดหน้าจั่วลายตะวัน (การสร้างภาพจำลอง) ตามค่าความเป็นลักษณะไทย ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

ตารางที่ 5.7ง-3 การเปรียบเทียบการรับรู้ลักษณะไทย จากการใช้ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องรายละเอียดหน้าจั่วภาคใต้ ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทย สมัยใหม่	กลุ่มสถาปนิก		กลุ่มบุคคลทั่วไป		ค่า t
	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	
รายละเอียดหน้าจั่วลายสาน	3.01	1.02	3.19	1.07	-1.43
รายละเอียดหน้าจั่วลายตะวัน	3.26	1.05	3.51	1.14	-2.01*

* มีความแตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 (ค่า t $\geq \pm 1.96$)

การวิเคราะห์เปรียบเทียบการรับรู้ลักษณะไทย*เรื่องรายละเอียดหน้าจั่วภาคใต้* คือ รายละเอียดหน้าจั่วลายสาน ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

จากตารางที่ 5.7ง-3 การวิเคราะห์การรับรู้ลักษณะไทยของรายละเอียดหน้าจั่วลายสานระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของรายละเอียดหน้าจั่วลายสานสูงกว่ากลุ่มสถาปนิก นั่นแสดงว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปรับรู้ลักษณะไทยของรายละเอียดหน้าจั่วลายสานได้ดีกว่ากลุ่มสถาปนิก

การเปรียบเทียบการรับรู้ลักษณะไทยของรายละเอียดหน้าจั่วลายสาน ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า การรับรู้ลักษณะไทยของรายละเอียดหน้าจั่วลายสาน ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไปไม่มีความแตกต่างกัน

การวิเคราะห์เปรียบเทียบการรับรู้ลักษณะไทยเรื่อง*รายละเอียดหน้าจั่วภาคใต้* คือ รายละเอียดหน้าจั่วลายตะวัน ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

จากตารางที่ 5.7ง-3 การวิเคราะห์การรับรู้ลักษณะไทยของรายละเอียดหน้าจั่วลายตะวัน ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของรายละเอียดหน้าจั่วลายตะวันสูงกว่ากลุ่มสถาปนิก นั่นแสดงว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปรับรู้ลักษณะไทยของรายละเอียดหน้าจั่วลายตะวันได้ดีกว่ากลุ่มสถาปนิก

การเปรียบเทียบการรับรู้ลักษณะไทยของรายละเอียดหน้าจั่วลายตะวัน ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า การรับรู้ลักษณะไทยของรายละเอียดหน้าจั่วลายตะวัน ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไปมีความแตกต่างกัน

สรุปการวิเคราะห์เปรียบเทียบการรับรู้ลักษณะไทย จากการใช้ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องรายละเอียดหน้าจั่วภาคใต้ ได้แก่ รายละเอียดหน้าจั่วลายสาน (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) และรายละเอียดหน้าจั่วลายตะวัน (การสร้างภาพจำลอง) ตามค่าความเป็นลักษณะไทย ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป พบว่า การรับรู้ลักษณะไทยระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไปมีความแตกต่างกัน ในเรื่องรายละเอียดหน้าจั่วลายตะวัน เนื่องจากประสบการณ์ในอดีตของบุคคลมีอิทธิพลต่อการรับรู้สภาพแวดล้อมกายภาพ ผลของการรับรู้ที่แตกต่างกันระหว่างบุคคลต่าง ๆ มีส่วนมาจากการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน (วิมลสิทธิ์ หรยางกูร, 2535: 63-75) กล่าวคือ กลุ่มสถาปนิกย่อมมีประสบการณ์ทางด้านสถาปัตยกรรมมากกว่ากลุ่มบุคคลทั่วไป กลุ่มสถาปนิกได้รับการเรียนรู้ในเรื่องเรื่องรายละเอียดหน้าจั่วภาคใต้ โดยที่หน้าจั่วของเรือนไทยภาคใต้นิยมกั้นทึบ โดยใช้จากกั้นหรือไม้กระดานกั้นแบบตีเกล็ด มีลักษณะเฉียงหรือตีทับแนวเป็นรูปรัศมีดวงอาทิตย์ (กฤษฎา พิณศรี, 2540: 92) ดังนั้น กลุ่มสถาปนิกจึงเกิดการรับรู้ภาพและพื้นของรายละเอียดหน้าจั่วภาคใต้ได้แตกต่างจากกลุ่มบุคคลทั่วไปมีประสบการณ์การเรียนรู้ จากการรับรู้ทางทัศนาการเป็นส่วนใหญ่

7ง-4 การวิเคราะห์เปรียบเทียบ<u>การยอมรับลักษณะไทย</u> จากการใช้ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่เรื่องรายละเอียดหน้าจั่วภาคใต้ ได้แก่ รายละเอียดหน้าจั่วลายสาน (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) และรายละเอียดหน้าจั่วลายตะวัน (การสร้างภาพจำลอง) ตามค่าความเหมาะสม ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

ตารางที่ 5.7ง-4 การเปรียบเทียบการยอมรับลักษณะไทย จากการใช้ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องรายละเอียดหน้าจั่วภาคใต้ ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทย สมัยใหม่	กลุ่มสถาปนิก		กลุ่มบุคคลทั่วไป		ค่า t
	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	
รายละเอียดหน้าจั่วลายสาน	3.34	0.97	2.99	1.04	3.04*
รายละเอียดหน้าจั่วลายตะวัน	2.75	1.09	3.15	1.22	-2.94*

* มีความแตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 (ค่า t $\geq \pm 1.96$)

การวิเคราะห์เปรียบเทียบการยอมรับลักษณะไทย*เรื่องรายละเอียดหน้าจั่วภาคใต้* คือ รายละเอียดหน้าจั่วลายสาน ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

จากตารางที่ 5.7ง-4 การวิเคราะห์การยอมรับลักษณะไทยของรายละเอียดหน้าจั่วลายสานระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเหมาะสมของรายละเอียดหน้าจั่วลายสานสูงกว่ากลุ่มบุคคลทั่วไป นั่นแสดงว่า กลุ่มสถาปนิกยอมรับลักษณะไทยของรายละเอียดหน้าจั่วลายสานได้มากกว่ากลุ่มบุคคลทั่วไป

การเปรียบเทียบการยอมรับลักษณะไทยของรายละเอียดหน้าจั่วลายสาน ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า การยอมรับลักษณะไทยของรายละเอียดหน้าจั่วลายสาน ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไปมีความแตกต่างกัน

การวิเคราะห์เปรียบเทียบการยอมรับลักษณะไทยเรื่อง*รายละเอียดหน้าจั่วภาคใต้* คือ รายละเอียดหน้าจั่วลายตะวัน ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

จากตารางที่ 5.7ง-4 การวิเคราะห์การยอมรับลักษณะไทยของรายละเอียดหน้าจั่วลายตะวัน ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเหมาะสมของรายละเอียดหน้าจั่วลายตะวันสูงกว่ากลุ่มสถาปนิก นั่นแสดงว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปยอมรับลักษณะไทยของรายละเอียดหน้าจั่วลายตะวันได้มากกว่ากลุ่มสถาปนิก

การเปรียบเทียบการยอมรับลักษณะไทยของรายละเอียดหน้าจั่วลายตะวัน ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า การยอมรับลักษณะไทยของรายละเอียดหน้าจั่วลายตะวัน ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไปมีความแตกต่างกัน

สรุปการวิเคราะห์เปรียบเทียบการยอมรับลักษณะไทย จากการใช้ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องรายละเอียดหน้าจั่วภาคใต้ ได้แก่ รายละเอียดหน้าจั่วลายสาน (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) และรายละเอียดหน้าจั่วลายตะวัน (การสร้างภาพจำลอง) ตามค่าความเหมาะสม ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป พบว่า มีความแตกต่างกันทั้งสองกรณี โดยกลุ่มสถาปนิกมีทิศทางการยอมรับลักษณะไทยของรายละเอียดหน้าจั่วสาน แต่กลุ่มบุคคลทั่วไปมีทิศทางการยอมรับลักษณะไทยของรายละเอียดหน้าจั่วลายตะวัน เนื่องจากการให้คุณค่าต่อสิ่งที่รับรู้เป็นไปตามประสบการณ์ในอดีต บุคคลจะมีการรับรู้อย่างไรย่อมขึ้นอยู่กับระบบคุณค่าที่ยึดถือ (วิมลสิทธิ์ หรยางกูร, 2535: 75-77) กล่าวคือ กลุ่มสถาปนิกยอมรับว่าการใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมที่มีความเรียบง่าย สามารถสื่อถึงความเป็นลักษณะไทยในงานสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ได้ ดังนั้น การมีรายละเอียดหน้าจั่วลายสาน จึงสามารถก่อให้เกิดสุนทรียภาพจากการสื่อความหมายทางสัญลักษณ์ของความเป็นลักษณะไทยพื้นถิ่นภาคใต้ได้ แต่กลุ่มบุคคลทั่วไปกลับยอมรับว่า การใช้องค์ประกอบสถาปัตยกรรมต้องมีความอ่อนช้อยและมีรายละเอียดที่ใกล้เคียงองค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยอดีต จึงจะสามารถสื่อถึงความเป็นลักษณะไทยในงานสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ได้

8. รายละเอียดหัวเสา

การศึกษาส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่เรื่องรายละเอียดหัวเสา คือ รายละเอียดหัวเสาแบบอ้อยควั่นและรายละเอียดหัวเสาแบบบัว มีลักษณะทางกายภาพของส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ดังนี้

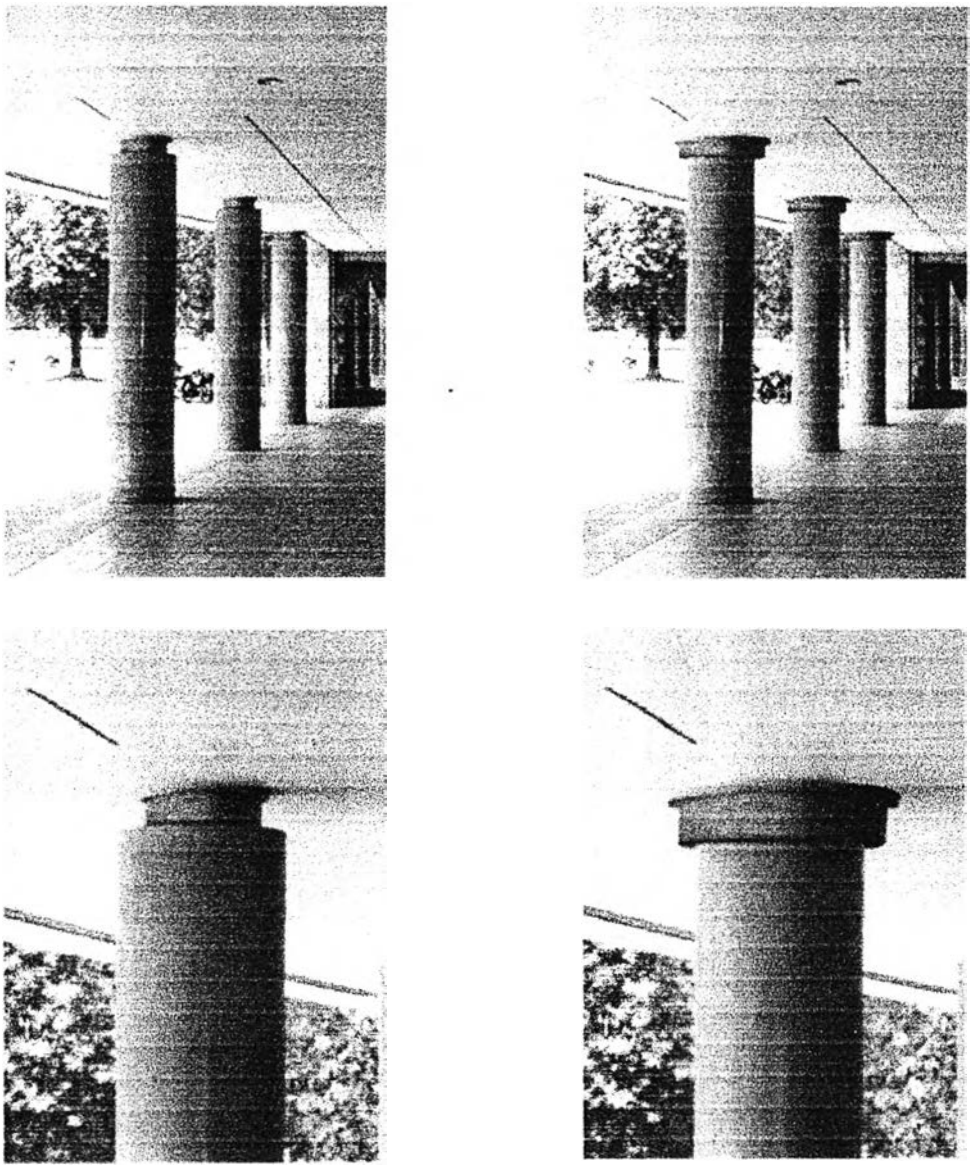

รายละเอียดหัวเสา แบบอ้อยควั่น รายละเอียดหัวเสา แบบบัว

รูปที่ 5.8 รายละเอียดหัวเสา

8-1 การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทย จากการใช้ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องรายละเอียดหัวเสาได้แก่ รายละเอียดหัวเสาแบบอ้อยควั่น (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) เปรียบเทียบกับรายละเอียดหัวเสาแบบบัว (การสร้างภาพจำลอง)

ตารางที่ 5.8-1 การเปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทย จากการใช้ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องรายละเอียดหัวเสา ได้แก่ รายละเอียดหัวเสาแบบอ้อยควั่นเปรียบเทียบกับรายละเอียดหัวเสาแบบบัว

ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทย สมัยใหม่	กลุ่มสถาปนิก			กลุ่มบุคคลทั่วไป		
	$\bar{X}$	SD	ค่า t	$\bar{X}$	SD	ค่า t
รายละเอียดหัวเสาแบบอ้อยควั่น	2.84	1.04	-1.95	2.72	0.90	-8.40*
รายละเอียดหัวเสาแบบบัว	3.06	0.98		3.58	1.06	

* มีความแตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 (ค่า t $\geq \pm 1.96$)

การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทยของ*กลุ่มสถาปนิก*

จากตารางที่ 5.8-1 การวิเคราะห์ค่าความเป็นลักษณะไทย เรื่องรายละเอียดหัวเสาของกลุ่มสถาปนิก โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของรายละเอียดหัวเสาแบบบัวสูงกว่ารายละเอียดหัวเสาแบบออ้อยควั่น นั่นแสดงว่า รายละเอียดหัวเสามีผลต่อการให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก

การเปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า ค่าความเป็นลักษณะไทยของรายละเอียดหัวเสาไม่มีความแตกต่างกัน

การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทยของ*กลุ่มบุคคลทั่วไป*

จากตารางที่ 5.8-1 การวิเคราะห์ค่าความเป็นลักษณะไทย เรื่องรายละเอียดหัวเสาของกลุ่มบุคคลทั่วไป โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของรายละเอียดหัวเสาแบบบัวสูงกว่ารายละเอียดหัวเสาแบบออ้อยควั่น นั่นแสดงว่า รายละเอียดหัวเสามีผลต่อการให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มบุคคลทั่วไป

การเปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มบุคคลทั่วไป ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า ค่าความเป็นลักษณะไทยของรายละเอียดหัวเสามีความแตกต่างกัน

สรุปการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทย จากการใช้ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องรายละเอียดหัวเสาได้แก่ รายละเอียดหัวเสาแบบอ้อยควั่น (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) เปรียบเทียบกับรายละเอียดหัวเสาแบบบัว (การสร้างภาพจำลอง) พบว่า ค่าความเป็นลักษณะไทยของรายละเอียดหัวเสาแบบบัวสูงกว่ารายละเอียดหัวเสาแบบอ้อยควั่น เนื่องจากรายละเอียดหัวเสาแบบบัวเป็นส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทย โดยที่นิจ หิญชีระนันทน์ (2537: 25-27) กล่าวว่า หัวเสาในสถาปัตยกรรมไทยทำขึ้นเพื่อต้องการให้อาคารมีลักษณะที่มีความเบา ทั้งนี้เพราะเป้าหมายของสถาปัตยกรรมไทย คือ การสร้างสรรค์ความเบาให้ปรากฏโดยใช้วิธีสร้างปรากฏการณ์เหนือธรรมชาติ นั่นคือบัวหัวเสาหรือบัวจงกล โดยความจริงเสานี้รองรับน้ำหนักของเครื่องบนไม่ว่าจะเป็นคาน ขื่อ หรือจะเส อย่างเต็มที่ แต่การรับรู้ผ่านทางจักษุ ประสาท เข้าสู่จิตวิญญาณ กลับทำให้เห็นเป็นว่า เครื่องบนนั้นเบาและไร้น้ำหนัก เพราะวางอยู่บนดอกบัว ซึ่งโดยธรรมชาติย่อมประกอบด้วย กลีบอันอ่อนนุ่ม บอบบางและอ่อนสลวย ดอกบัวจะรับน้ำหนักอะไรได้ จะพอรับได้ก็แต่สิ่งที่เบาอย่างนุ่นเท่านั้น

8-2 การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเหมาะสม จากการใช้ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องรายละเอียดหัวเสาได้แก่ รายละเอียดหัวเสาแบบอ้อยควั่น (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) เปรียบเทียบกับรายละเอียดหัวเสาแบบบัว (การสร้างภาพจำลอง)

ตารางที่ 5.8-2 การเปรียบเทียบค่าความเหมาะสม จากการใช้ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องรายละเอียดหัวเสาได้แก่ รายละเอียดหัวเสาแบบอ้อยควั่นเปรียบเทียบกับรายละเอียดหัวเสาแบบบัว

ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทย สมัยใหม่	กลุ่มสถาปนิก			กลุ่มบุคคลทั่วไป		
	$\bar{X}$	SD	ค่า t	$\bar{X}$	SD	ค่า t
รายละเอียดหัวเสาแบบอ้อยควั่น	3.07	0.93	1.40	2.91	0.94	-5.45*
รายละเอียดหัวเสาแบบบัว	2.91	0.96		3.55	1.04	

* มีความแตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 (ค่า t $\geq \pm 1.96$)

การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเหมาะสมของ*กลุ่มสถาปนิก*

จากตารางที่ 5.8-2 การวิเคราะห์ค่าความเหมาะสม เรื่องรายละเอียดหัวเสาของกลุ่มสถาปนิก โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเหมาะสมของรายละเอียดหัวเสาแบบอ้อยควั่นสูงกว่ารายละเอียดหัวเสาแบบบัว นั่นแสดงว่า รายละเอียดหัวเสามีผลต่อการให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มสถาปนิก

การเปรียบเทียบค่าความเหมาะสมของกลุ่มสถาปนิก ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า ค่าความเหมาะสมของรายละเอียดหัวเสาไม่มีความแตกต่างกัน

การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเหมาะสมของ*กลุ่มบุคคลทั่วไป*

จากตารางที่ 5.8-2 การวิเคราะห์ค่าความเหมาะสม เรื่องรายละเอียดหัวเสาของกลุ่มบุคคลทั่วไป โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเหมาะสมของรายละเอียดหัวเสาแบบบัวสูงกว่ารายละเอียดหัวเสาแบบอ้อยควั่น นั่นแสดงว่า รายละเอียดหัวเสามีผลต่อการให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มบุคคลทั่วไป

การเปรียบเทียบค่าความเหมาะสมของกลุ่มบุคคลทั่วไป ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า ค่าความเหมาะสมของรายละเอียดหัวเสามีความแตกต่างกัน

สรุปการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเหมาะสม จากการใช้ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องรายละเอียดหัวเสาได้แก่ รายละเอียดหัวเสาแบบอ้อยควั่น (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) เปรียบเทียบกับรายละเอียดหัวเสาแบบบัว (การสร้างภาพจำลอง) พบว่า มีค่าความเหมาะสมไม่มีความแตกต่างกันสำหรับกลุ่มสถาปนิก และค่าความเหมาะสมมีความแตกต่างกันสำหรับกลุ่มบุคคลทั่วไป โดยมีทิศทางการให้ค่าความเหมาะสมกับรายละเอียดหัวเสาสูงกว่ารายละเอียดหัวเสาแบบอ้อยควั่น ด้วยเหตุผลว่า รายละเอียดหัวเสาแบบบัวทำให้เกิดความรู้สึกมั่นคงแข็งแรงของโครงสร้าง และสามารถสะท้อนความเป็นลักษณะไทยให้กับอาคารเพิ่มขึ้น แต่กลุ่มสถาปนิกให้เหตุผลของการให้ค่าความเหมาะสมไม่แตกต่างกันว่า รายละเอียดหัวเสาแบบอ้อยควั่นมีความเรียบง่าย ทำให้รู้สึกเบาและสามารถเข้ากับรูปแบบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ได้ แต่รายละเอียดหัวเสาแบบบัวมีความมั่นคงแข็งแรงสามารถรับน้ำหนักได้ดี และสามารถแสดงความเป็นลักษณะไทยให้กับอาคารเพิ่มขึ้นได้

8-3 การวิเคราะห์เปรียบเทียบ<u>การรับรู้ลักษณะไทย</u> จากการใช้ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องรายละเอียดหัวเสา ได้แก่ รายละเอียดหัวเสาแบบอ้อยควั่น (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) และรายละเอียดหัวเสาแบบบัว (การสร้างภาพจำลอง) ตามค่าความเป็นลักษณะไทย ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

ตารางที่ 5.8-3 การเปรียบเทียบการรับรู้ลักษณะไทย จากการใช้ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องรายละเอียดหัวเสา ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทย สมัยใหม่	กลุ่มสถาปนิก		กลุ่มบุคคลทั่วไป		ค่า t
	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	
รายละเอียดหัวเสาแบบอ้อยควั่น	2.84	1.04	2.72	0.90	1.07
รายละเอียดหัวเสาแบบบัว	3.06	0.98	3.58	1.06	-4.41*

* มีความแตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 (ค่า t $\geq \pm 1.96$)

การวิเคราะห์เปรียบเทียบการรับรู้ลักษณะไทย*เรื่องรายละเอียดหัวเสา* คือ รายละเอียดหัวเสาแบบอ้อยควั่นระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

จากตารางที่ 5.8-3 การวิเคราะห์การรับรู้ลักษณะไทยของรายละเอียดหัวเสาแบบอ้อยควั่นระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของรายละเอียดหัวเสาแบบอ้อยควั่นสูงกว่ากลุ่มบุคคลทั่วไป นั่นแสดงว่า กลุ่มสถาปนิกรับรู้ลักษณะไทยของรายละเอียดหัวเสาแบบอ้อยควั่นได้ดีกว่ากลุ่มบุคคลทั่วไป

การเปรียบเทียบการรับรู้ลักษณะไทยของรายละเอียดหัวเสาแบบอ้อยควั่น ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า การรับรู้ลักษณะไทยของรายละเอียดหัวเสาแบบอ้อยควั่น ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไปไม่มีความแตกต่างกัน

การวิเคราะห์เปรียบเทียบการรับรู้ลักษณะไทย*เรื่องรายละเอียดหัวเสา* ได้แก่ รายละเอียดหัวเสาแบบบัว ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

จากตารางที่ 5.8-3 การวิเคราะห์การรับรู้ลักษณะไทยของรายละเอียดหัวเสาแบบบัวระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของรายละเอียดหัวเสาแบบบัวสูงกว่ากลุ่มสถาปนิก นั่นแสดงว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปรับรู้ลักษณะไทยของรายละเอียดหัวเสาแบบบัวได้ดีกว่ากลุ่มสถาปนิก

การเปรียบเทียบการรับรู้ลักษณะไทยของรายละเอียดหัวเสาแบบบัว ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า การรับรู้ลักษณะไทยของรายละเอียดหัวเสาแบบบัว ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไปมีความแตกต่างกัน

สรุปการวิเคราะห์เปรียบเทียบการรับรู้ลักษณะไทย จากการใช้ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องรายละเอียดหัวเสาได้แก่ รายละเอียดหัวเสาแบบอ้อยควั่น (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) และรายละเอียดหัวเสาแบบบัว (การสร้างภาพจำลอง) ตามค่าความเป็นลักษณะไทย ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป พบว่า การรับรู้ลักษณะไทยระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไปมีความแตกต่างกันในเรื่องรายละเอียดหัวเสาแบบบัว เนื่องจากประสบการณ์ในอดีตของบุคคลมีอิทธิพลต่อการรับรู้สภาพแวดล้อมกายภาพ ผลของการรับรู้ที่แตกต่างกันระหว่างบุคคลต่าง ๆ มีส่วนมาจากการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน (วิมลสิทธิ์ หรยางกูร, 2535: 63-75) กล่าวคือ กลุ่มสถาปนิกย่อมมีประสบการณ์ทางด้านสถาปัตยกรรมมากกว่ากลุ่มบุคคลทั่วไป กลุ่มสถาปนิกได้รับการเรียนรู้ในเรื่องรายละเอียดหัวเสา โดยที่หัวเสาในสถาปัตยกรรมไทยทำขึ้นเพื่อต้องการให้อาคารมีลักษณะที่มีความเบา ทั้งนี้เพราะเป้าหมายของสถาปัตยกรรมไทย คือ การสร้างสรรค์ความเบาให้ปรากฏโดยใช้วิธีสร้างปรากฏการณ์เหนือธรรมชาติ นั่นคือบัวหัวเสาหรือบัวจงกล (นิจ หิญชีระนันทน์,

2537: 25-27) ดังนั้น กลุ่มสถาปนิกจึงสามารถรับรู้รายละเอียดหัวเสาแบบบัว ได้แตกต่างจากกลุ่มบุคคลทั่วไป มีประสบการณ์การเรียนรู้ จากการรับรู้ทางทัศนาการเป็นส่วนใหญ่

8-4 การวิเคราะห์เปรียบเทียบ<u>การยอมรับลักษณะไทย</u> จากการใช้ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องรายละเอียดหัวเสา ได้แก่ รายละเอียดหัวเสาแบบอ้อยควั่น (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) และรายละเอียดหัวเสาแบบบัว (การสร้างภาพจำลอง) ตามค่าความเหมาะสม ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

ตารางที่ 5.8-4 การเปรียบเทียบการยอมรับลักษณะไทย จากการใช้ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องรายละเอียดหัวเสา ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทย สมัยใหม่	กลุ่มสถาปนิก		กลุ่มบุคคลทั่วไป		ค่า t
	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	
รายละเอียดหัวเสาแบบอ้อยควั่น	3.07	0.93	2.91	0.94	1.54
รายละเอียดหัวเสาแบบบัว	2.91	0.96	3.55	1.04	-5.58*

* มีความแตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 (ค่า t $\geq \pm 1.96$)

การวิเคราะห์เปรียบเทียบการยอมรับลักษณะไทย*เรื่องรายละเอียดหัวเสา* คือ รายละเอียดหัวเสาแบบอ้อยควั่น ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

จากตารางที่ 5.8-4 การวิเคราะห์การยอมรับลักษณะไทยของรายละเอียดหัวเสาแบบอ้อยควั่น ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเหมาะสมของรายละเอียดหัวเสาแบบอ้อยควั่นสูงกว่ากลุ่มบุคคลทั่วไป นั่นแสดงว่า กลุ่มสถาปนิกยอมรับลักษณะไทยของรายละเอียดหัวเสาแบบอ้อยควั่นได้มากกว่ากลุ่มบุคคลทั่วไป

การเปรียบเทียบการยอมรับลักษณะไทยของรายละเอียดหัวเสาแบบอ้อยควั่น ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า การยอมรับลักษณะไทยของรายละเอียดหัวเสาแบบอ้อยควั่น ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไปไม่มีความแตกต่างกัน

การวิเคราะห์เปรียบเทียบการยอมรับลักษณะไทย*เรื่องรายละเอียดหัวเสา* คือ รายละเอียดหัวเสาแบบบัว ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

จากตารางที่ 5.8-4 การวิเคราะห์การยอมรับลักษณะไทยของรายละเอียดหัวเสาแบบบัว ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเหมาะสมของราย

ละเอียดหัวเสาแบบบัวสูงกว่ากลุ่มสถาปนิก นั่นแสดงว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปยอมรับลักษณะไทยของรายละเอียดหัวเสาแบบบัวได้มากกว่ากลุ่มสถาปนิก

การเปรียบเทียบการยอมรับลักษณะไทยของรายละเอียดหัวเสาแบบบัว ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า การยอมรับลักษณะไทยของรายละเอียดหัวเสาแบบบัว ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไปมีความแตกต่างกัน

สรุปการวิเคราะห์เปรียบเทียบการยอมรับลักษณะไทย จากการใช้ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องรายละเอียดหัวเสาได้แก่ รายละเอียดหัวเสาแบบอ้อยควั่น(สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) และรายละเอียดหัวเสาแบบบัว (การสร้างภาพจำลอง) ตามค่าความเหมาะสม ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป พบว่า การยอมรับลักษณะไทยจากการมีหัวเสาแบบอ้อยควั่นไม่แตกต่างกัน และการยอมรับลักษณะไทยจากการมีหัวเสาแบบบัวแตกต่างกัน เนื่องจากการให้คุณค่าต่อสิ่งที่รับรู้เป็นไปตามประสบการณ์ในอดีต บุคคลจะมีการรับรู้อย่างไรย่อมขึ้นอยู่กับระบบคุณค่าที่ยึดถือ (วิมลสิทธิ์ หรยางกูร, 2535: 75-77) กลุ่มบุคคลทั่วไปยอมรับว่า การใช้ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมต้องมีความอ่อนช้อยและมีรายละเอียดที่ใกล้เคียงองค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยอดีต จึงจะสามารถสื่อถึงความเป็นลักษณะไทยในงานสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ได้ แต่กลุ่มสถาปนิกยอมรับลักษณะไทยในทิศทางตรงกันข้าม จึงยอมรับว่า การใช้ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมที่มีความเรียบง่าย สามารถสื่อถึงความเป็นลักษณะไทยในงานสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ได้

ก. **รายละเอียดเสามีย่อมุมและรายละเอียดเสาไม่มีย่อมุม** มีลักษณะทางกายภาพของส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ ดังนี้

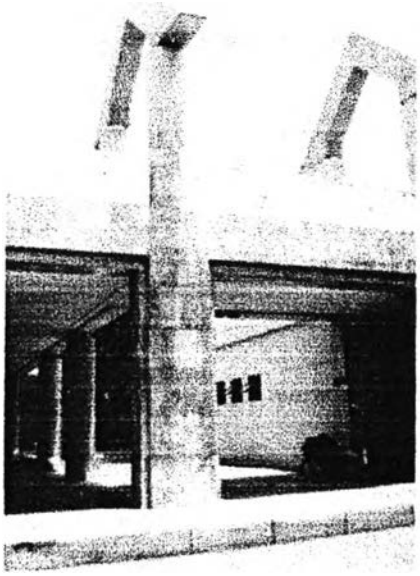

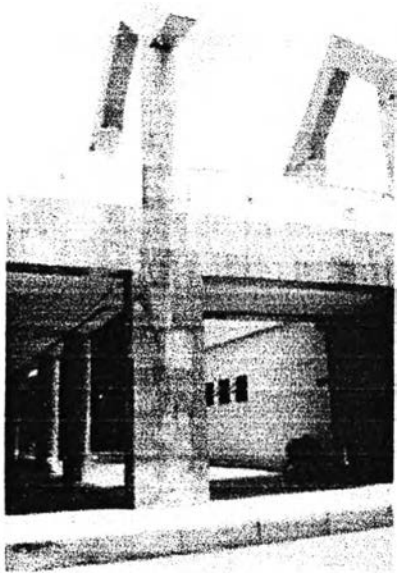

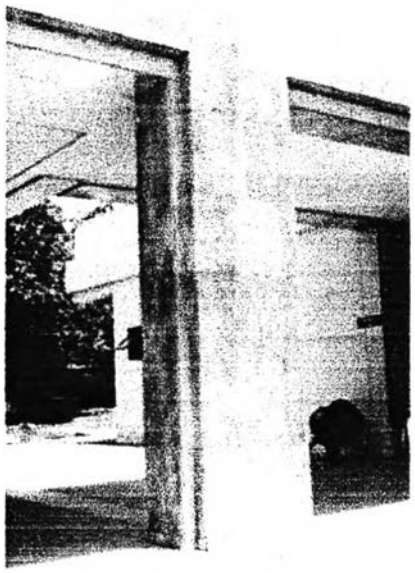

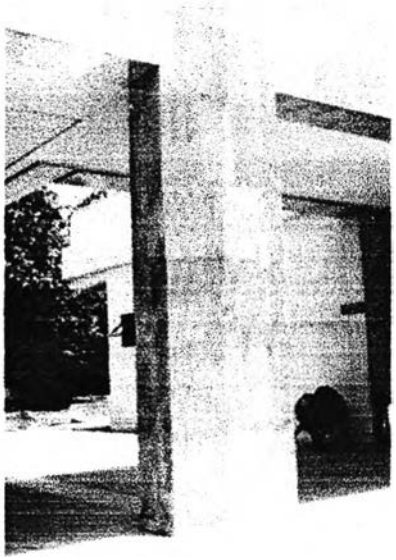

รายละเอียดเสามีย่อมุม รายละเอียดเสาไม่มีย่อมุม

รูปที่ 5.9ก รายละเอียดเสามีย่อมุมและรายละเอียดเสาไม่มีย่อมุม

9ก-1 การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทย จากการใช้ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องรายละเอียดเสามีย่อมุม (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) เปรียบเทียบกับรายละเอียดเสาไม่มีย่อมุม (การสร้างภาพจำลอง)

ตารางที่ 5.9ก-1 การเปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทย จากการใช้ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องรายละเอียดเสามีย่อมุมเปรียบเทียบกับรายละเอียดเสาไม่มีย่อมุม

ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทย สมัยใหม่	กลุ่มสถาปนิก			กลุ่มบุคคลทั่วไป		
	$\bar{X}$	SD	ค่า t	$\bar{X}$	SD	ค่า t
รายละเอียดเสามีย่อมุม	3.82	0.82	18.79*	3.55	0.95	9.17*
รายละเอียดเสาไม่มีย่อมุม	2.35	0.80		2.62	0.92	

* มีความแตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 (ค่า t $\geq \pm 1.96$)

การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทยของ*กลุ่มสถาปนิก*

จากตารางที่ 5.9ก-1 การวิเคราะห์ค่าความเป็นลักษณะไทย เรื่องรายละเอียดเสามีย่อมุมเปรียบเทียบกับรายละเอียดเสาไม่มีย่อมุมของกลุ่มสถาปนิก โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของรายละเอียดเสามีย่อมุมสูงกว่ารายละเอียดเสาไม่มีย่อมุม นั่นแสดงว่า การย่อมุมมีผลต่อการให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก

การเปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า ค่าความเป็นลักษณะไทยของรายละเอียดเสามีย่อมุมเปรียบเทียบกับรายละเอียดเสาไม่มีย่อมุมมีความแตกต่างกัน

การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทยของ*กลุ่มบุคคลทั่วไป*

จากตารางที่ 5.9ก-1 การวิเคราะห์ค่าความเป็นลักษณะไทย เรื่องรายละเอียดเสามีย่อมุมเปรียบเทียบกับรายละเอียดเสาไม่มีย่อมุมของกลุ่มบุคคลทั่วไป โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของรายละเอียดเสามีย่อมุมสูงกว่ารายละเอียดเสาไม่มีย่อมุม นั่นแสดงว่า การย่อมุมมีผลต่อการให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของอาคาร ที่มีรูปแบบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่

การเปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มบุคคลทั่วไป ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า ค่าความเป็นลักษณะไทยของรายละเอียดเสามีย่อมุมเปรียบเทียบกับรายละเอียดเสาไม่มีย่อมุมมีความแตกต่างกัน

สรุปการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทย จากการใช้ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องรายละเอียดเสามีย่อมุม (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) เปรียบเทียบกับรายละเอียดเสาไม่มีย่อมุม (การสร้างภาพจำลอง) พบว่า ค่าความเป็นลักษณะไทยของรายละเอียดเสามีย่อมุมสูงกว่ารายละเอียดเสาไม่มีย่อมุม เนื่องจากการย่อมุมใช้สร้างสรรค์ความเบาให้กับองค์ประกอบของอาคาร นอกเหนือจากความงดงาม อ่อนช้อย และสงบของสถาปัตยกรรมไทย โดยวิธีแตกปริมาตร หรือพื้นที่ใหญ่ ออกเป็นปริมาตรหรือพื้นที่ที่มีขนาดเล็ก ๆ หลายส่วนประกอบกัน (นิจ หิญชีระนันทน์, 2537: 25-26)

9n-2 การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเหมาะสม จากการใช้ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องรายละเอียดเสามีย่อมุม (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) เปรียบเทียบกับรายละเอียดเสาไม่มีย่อมุม (การสร้างภาพจำลอง)

ตารางที่ 5.9n-2 การเปรียบเทียบค่าความเหมาะสม จากการใช้ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องรายละเอียดเสามีย่อมุมเปรียบเทียบกับรายละเอียดเสาไม่มีย่อมุม

ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทย สมัยใหม่	กลุ่มสถาปนิก			กลุ่มบุคคลทั่วไป		
	$\bar{X}$	SD	ค่า t	$\bar{X}$	SD	ค่า t
รายละเอียดเสามีย่อมุม	3.77	0.73	13.46*	3.57	0.88	8.60*
รายละเอียดเสาไม่มีย่อมุม	2.45	0.94		2.71	0.95	

* มีความแตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 (ค่า t $\geq \pm 1.96$)

การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเหมาะสมของ*กลุ่มสถาปนิก*

จากตารางที่ 5.9n-2 การวิเคราะห์ค่าความเหมาะสม เรื่องรายละเอียดเสามีย่อมุมเปรียบเทียบกับรายละเอียดเสาไม่มีย่อมุมของกลุ่มสถาปนิก โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเหมาะสมของรายละเอียดเสามีย่อมุมสูงกว่ารายละเอียดเสาไม่มีย่อมุม นั่นแสดงว่า รายละเอียดการย่อมุมเสามีผลต่อการให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มสถาปนิก

การเปรียบเทียบค่าความเหมาะสมของกลุ่มสถาปนิก ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า ค่าความเหมาะสมของรายละเอียดเสามีย่อมุมเปรียบเทียบกับรายละเอียดเสาไม่มีย่อมุมมีความแตกต่างกัน

การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเหมาะสมของ*กลุ่มบุคคลทั่วไป*

จากตารางที่ 5.9n-2 การวิเคราะห์ค่าความเหมาะสม เรื่องรายละเอียดเสามีย่อมุมเปรียบเทียบกับรายละเอียดเสาไม่มีย่อมุมของกลุ่มบุคคลทั่วไป โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเหมาะ

สมของรายละเอียดเสามีย่อมุมสูงกว่ารายละเอียดเสาไม่มีย่อมุม นั่นแสดงว่า รายละเอียดการย่อมุมเสามีผลต่อการให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มบุคคลทั่วไป

การเปรียบเทียบค่าความเหมาะสมของกลุ่มบุคคลทั่วไป ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า ค่าความเหมาะสมของรายละเอียดเสามีย่อมุมเปรียบเทียบกับรายละเอียดเสาไม่มีย่อมุมมีความแตกต่างกัน

สรุปการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเหมาะสม จากการใช้ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องรายละเอียดเสามีย่อมุม (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) เปรียบเทียบกับรายละเอียดเสาไม่มีย่อมุม (การสร้างภาพจำลอง) พบว่า ทั้งสองกลุ่มให้ค่าความเหมาะสมของรายละเอียดเสามีย่อมุมสูงกว่ารายละเอียดเสาไม่มีย่อมุม เนื่องจากทั้งสองกลุ่มเห็นสอดคล้องกันว่า รายละเอียดเสามีย่อมุมสามารถลดความใหญ่โตของเสา ทำให้เสามีความประณีตละเอียดอ่อนและสวยงามขึ้น และสามารถแสดงออกถึงความเป็นลักษณะไทยได้

9ก-3 การวิเคราะห์เปรียบเทียบ<u>การรับรู้ลักษณะไทย</u> จากการใช้ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องรายละเอียดเสามีย่อมุม (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) และรายละเอียดเสาไม่มีย่อมุม (การสร้างภาพจำลอง) ตามค่าความเป็นลักษณะไทย ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

ตารางที่ 5.9ก-3 การเปรียบเทียบการรับรู้ลักษณะไทย จากการใช้ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องรายละเอียดเสามีย่อมุมและรายละเอียดเสาไม่มีย่อมุม ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทย สมัยใหม่	กลุ่มสถาปนิก		กลุ่มบุคคลทั่วไป		ค่า t
	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	
รายละเอียดเสามีย่อมุม	3.82	0.82	3.55	0.95	2.66*
รายละเอียดเสาไม่มีย่อมุม	2.35	0.80	2.62	0.92	-2.76*

* มีความแตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 (ค่า t $\geq \pm 1.96$)

การวิเคราะห์เปรียบเทียบการรับรู้ลักษณะไทยเรื่อง*รายละเอียดเสามีย่อมุม* ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

จากตารางที่ 5.9ก-3 การวิเคราะห์การรับรู้ลักษณะไทยเรื่องรายละเอียดเสามีย่อมุม ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของรายละเอียดเสามีย่อมุมสูงกว่ากลุ่มบุคคลทั่วไป นั่นแสดงว่า กลุ่มสถาปนิกสามารถรับรู้ลักษณะไทยของรายละเอียดเสามีย่อมุมได้ดีกว่ากลุ่มบุคคลทั่วไป

การเปรียบเทียบการรับรู้ลักษณะไทยเรื่องรายละเอียดเสามีย่อมุม ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า การรับรู้ลักษณะไทย เรื่องรายละเอียดเสามีย่อมุม ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไปมีความแตกต่างกัน

การวิเคราะห์เปรียบเทียบการรับรู้ลักษณะไทยเรื่อง*รายละเอียดเสาไม่มีย่อมุม* ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

จากตารางที่ 5.9ก-3 การวิเคราะห์การรับรู้ลักษณะไทยเรื่องรายละเอียดเสาไม่มีย่อมุม ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของรายละเอียดเสาไม่มีย่อมุมสูงกว่ากลุ่มสถาปนิก นั่นแสดงว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปสามารถรับรู้ความเป็นลักษณะไทยของรายละเอียดเสาไม่มีย่อมุมได้ดีกว่ากลุ่มสถาปนิก

การเปรียบเทียบการรับรู้ลักษณะไทยเรื่องรายละเอียดเสาไม่มีย่อมุม ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า การรับรู้ลักษณะไทยของรายละเอียดเสาไม่มีย่อมุม ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไปมีความแตกต่างกัน

สรุปการวิเคราะห์เปรียบเทียบการรับรู้ลักษณะไทย จากการใช้ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องรายละเอียดเสามีย่อมุม (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) และรายละเอียดเสาไม่มีย่อมุม (การสร้างภาพจำลอง) ตามค่าความเป็นลักษณะไทย ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป พบว่า การรับรู้ลักษณะไทยระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไปมีความแตกต่างกันทั้งสองกรณี เนื่องจากประสบการณ์ในอดีตของบุคคลมีอิทธิพลต่อการรับรู้สภาพแวดล้อมกายภาพ ผลของการรับรู้ที่แตกต่างกันระหว่างบุคคลต่าง ๆ มีส่วนมาจากการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน (วิมลสิทธิ์ หรยางกูร, 2535: 63-75) กล่าวคือ กลุ่มสถาปนิกย่อมมีประสบการณ์ทางด้านสถาปัตยกรรมมากกว่ากลุ่มบุคคลทั่วไป กลุ่มสถาปนิกได้รับการเรียนรู้ในเรื่องรายละเอียดเสามีย่อมุม จากการศึกษาและประกอบวิชาชีพสถาปัตยกรรมโดยตรง เนื่องจากการย่อมุมใช้สร้างสรรค์ความเบาให้กับองค์ประกอบของอาคาร นอกเหนือจาก ความงดงาม อ่อนช้อย และ สงบ ของสถาปัตยกรรมไทย โดยวิธีแตกปริมาตร หรือพื้นที่ใหญ่ ออกเป็นปริมาตรหรือพื้นที่ที่มีขนาดเล็ก ๆ หลายส่วนประกอบกัน (นิจ หิญชีระนันทน์, 2537: 25-26) ดังนั้น กลุ่มสถาปนิกจึงสามารถรับรู้ลักษณะไทย จากการใช้รายละเอียดเสามีย่อมุมได้ดีกว่ากลุ่มบุคคลทั่วไป ที่มีประสบการณ์การเรียนรู้จากการรับรู้ทางทัศนาการเป็นส่วนใหญ่

9ก-4 การวิเคราะห์เปรียบเทียบการยอมรับลักษณะไทย จากการใช้ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องรายละเอียดเสามีย่อมุม (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) และรายละเอียดเสาไม่มีย่อมุม (การสร้างภาพจำลอง) ตามค่าความเหมาะสม ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

ตารางที่ 5.9ก-4 การเปรียบเทียบการยอมรับลักษณะไทย จากการใช้ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องรายละเอียดเสามีย่อมุมและรายละเอียดเสาไม่มีย่อมุม ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทย สมัยใหม่	กลุ่มสถาปนิก		กลุ่มบุคคลทั่วไป		ค่า t
	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	
รายละเอียดเสามีย่อมุม	3.77	0.73	3.57	0.88	2.66*
รายละเอียดเสาไม่มีย่อมุม	2.45	0.94	2.71	0.95	-2.76*

* มีความแตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 (ค่า t $\geq \pm 1.96$)

การวิเคราะห์เปรียบเทียบการยอมรับลักษณะไทยเรื่อง*รายละเอียดเสามีย่อมุม* ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

จากตารางที่ 5.9ก-4 การวิเคราะห์การยอมรับลักษณะไทย เรื่องรายละเอียดเสามีย่อมุม ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเหมาะสมของรายละเอียดเสามีย่อมุมสูงกว่ากลุ่มบุคคลทั่วไป นั่นแสดงว่า กลุ่มสถาปนิกยอมรับลักษณะไทยเรื่องรายละเอียดเสามีย่อมุมมากกว่ากลุ่มบุคคลทั่วไป

การเปรียบเทียบการยอมรับลักษณะไทย เรื่องรายละเอียดเสามีย่อมุม ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า การยอมรับลักษณะไทยของรายละเอียดเสามีย่อมุม ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไปมีความแตกต่างกัน

การวิเคราะห์เปรียบเทียบการยอมรับลักษณะไทยเรื่อง*รายละเอียดเสาไม่มีย่อมุม* ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

จากตารางที่ 5.9ก-4 การวิเคราะห์การยอมรับลักษณะไทย เรื่องรายละเอียดเสาไม่มีย่อมุม ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเหมาะสมของรายละเอียดเสาไม่มีย่อมุมสูงกว่ากลุ่มสถาปนิก นั่นแสดงว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปยอมรับลักษณะไทยเรื่องรายละเอียดเสาไม่มีย่อมุมมากกว่ากลุ่มสถาปนิก

การเปรียบเทียบการยอมรับลักษณะไทย เรื่องรายละเอียดเสาไม่มีย่อมุม ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า การยอมรับลักษณะไทยเรื่องรายละเอียดเสาไม่มีย่อมุม ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไปมีความแตกต่างกัน

สรุปการวิเคราะห์เปรียบเทียบการยอมรับลักษณะไทย จากการใช้ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องรายละเอียดเสามีย่อมุม (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) และรายละเอียดเสาไม่มีย่อมุม (การสร้างภาพจำลอง) ตามค่าความเหมาะสม ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป พบว่า มีความแตกต่างกันทั้งสองกรณี โดยมีทิศทางของการยอมรับลักษณะไทยของรายละเอียดเสามีย่อมุมทั้งสองกลุ่ม นั่นแสดงว่า รายละเอียดเสามีย่อมุม เป็นที่ยอมรับโดยทั่วไปว่าสามารถสื่อถึงความเป็นลักษณะไทยในงานสถาปัตยกรรมได้ ดังนั้น รูปแบบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่สามารถใช้รายละเอียดเสามีย่อมุมได้

ข. รายละเอียดเสามีย่อมุมหนึ่งชั้นและรายละเอียดเสามีย่อมุมสองชั้น มีลักษณะทางกายภาพของส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ ดังนี้

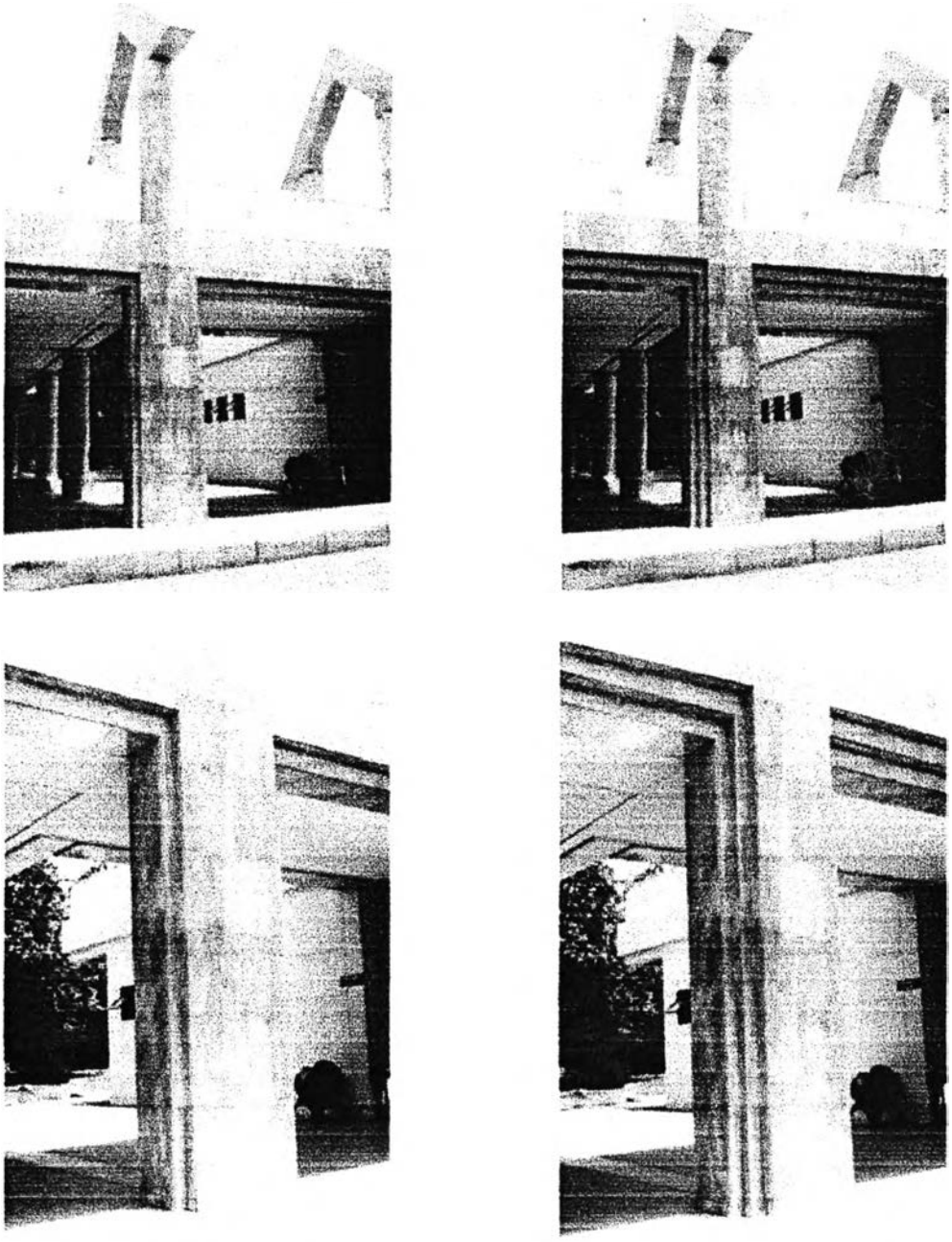

รายละเอียดเสามีย่อมุมหนึ่งชั้น รายละเอียดเสามีย่อมุมสองชั้น

รูปที่ 5-9ข รายละเอียดเสามีย่อมุมหนึ่งชั้นและรายละเอียดเสามีย่อมุมสองชั้น

9ข-1 การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทย จากการใช้ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องรายละเอียดเสามีย่อมุมหนึ่งชั้น (สถาปนิกสร้างสรรค์ชิ้น) เปรียบเทียบกับรายละเอียดเสามีย่อมุมสองชั้น (การสร้างภาพจำลอง)

ตารางที่ 5.9ข-1 การเปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทย จากการใช้ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องรายละเอียดเสามีย่อมุมหนึ่งชั้นเปรียบเทียบกับรายละเอียดเสามีย่อมุมสองชั้น

ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทย สมัยใหม่	กลุ่มสถาปนิก			กลุ่มบุคคลทั่วไป		
	$\bar{X}$	SD	ค่า t	$\bar{X}$	SD	ค่า t
รายละเอียดเสามีย่อมุมหนึ่งชั้น	3.37	0.81	-5.21*	3.16	0.91	-3.88*
รายละเอียดเสามีย่อมุมสองชั้น	3.84	0.85		3.58	1.01	

* *มีความแตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 (ค่า t $\geq \pm 1.96$)*

การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทยของ*กลุ่มสถาปนิก*

จากตารางที่ 5.9ข-1 การวิเคราะห์ค่าความเป็นลักษณะไทย เรื่องรายละเอียดเสามีย่อมุมหนึ่งชั้นเปรียบเทียบกับรายละเอียดเสามีย่อมุมสองชั้นของกลุ่มสถาปนิก โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของรายละเอียดเสามีย่อมุมสองชั้นสูงกว่ารายละเอียดเสามีย่อมุมหนึ่งชั้น นั่นแสดงว่าลักษณะการย่อมุมมีผลต่อการให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก

การเปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มสถาปนิก ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า ค่าความเป็นลักษณะไทยของรายละเอียดเสามีย่อมุมหนึ่งชั้นเปรียบเทียบกับรายละเอียดเสามีย่อมุมสองชั้นมีความแตกต่างกัน

การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทยของ*กลุ่มบุคคลทั่วไป*

จากตารางที่ 5.9ข-1 การวิเคราะห์ค่าความเป็นลักษณะไทย เรื่องรายละเอียดเสามีย่อมุมหนึ่งชั้นเปรียบเทียบกับรายละเอียดเสามีย่อมุมสองชั้นของกลุ่มบุคคลทั่วไป โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของรายละเอียดเสามีย่อมุมสองชั้นสูงกว่ารายละเอียดเสามีย่อมุมหนึ่งชั้น นั่นแสดงว่าลักษณะการย่อมุมมีผลต่อการให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มบุคคลทั่วไป

การเปรียบเทียบค่าความเป็นลักษณะไทยของกลุ่มบุคคลทั่วไป ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า ค่าความเป็นลักษณะไทยของรายละเอียดเสามีย่อมุมหนึ่งชั้นเปรียบเทียบกับรายละเอียดเสามีย่อมุมสองชั้นมีความแตกต่างกัน

ต้นฉบับ หน้าขาดหาย

การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเหมาะสมของ*กลุ่มบุคคลทั่วไป*

จากตารางที่ 5.9ข-2 การวิเคราะห์ค่าความเหมาะสม เรื่องรายละเอียดเสามีย่อมุมหนึ่งชั้นเปรียบเทียบกับรายละเอียดเสามีย่อมุมสองชั้นของกลุ่มบุคคลทั่วไป โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเหมาะสมของรายละเอียดเสามีย่อมุมสองชั้นสูงกว่ารายละเอียดเสามีย่อมุมหนึ่งชั้น นั่นแสดงว่า รายละเอียดการย่อมุมเสามีผลต่อการให้ค่าความเหมาะสมของกลุ่มบุคคลทั่วไป

การเปรียบเทียบค่าความเหมาะสมของกลุ่มบุคคลทั่วไป ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า ค่าความเหมาะสมของรายละเอียดเสามีย่อมุมหนึ่งชั้นเปรียบเทียบกับรายละเอียดเสามีย่อมุมสองชั้นไม่มีความแตกต่างกัน

สรุปการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าความเหมาะสม จากการใช้ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องรายละเอียดเสามีย่อมุมหนึ่งชั้น (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) เปรียบเทียบกับรายละเอียดเสามีย่อมุมสองชั้น (การสร้างภาพจำลอง) พบว่า ค่าความเหมาะสมไม่มีความแตกต่างกันสำหรับกลุ่มบุคคลทั่วไป สำหรับกลุ่มสถาปนิกมีค่าความเหมาะสมแตกต่างกัน โดยเป็นไปในทิศทางของค่าความเหมาะสมของรายละเอียดเสามีย่อมุมหนึ่งชั้น ด้วยเหตุผลของกลุ่มสถาปนิกส่วนใหญ่เห็นสอดคล้องกันว่า รูปแบบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ ควรมีรายละเอียดขององค์ประกอบที่เรียบง่าย ไม่ซับซ้อน และสามารถแสดงออกถึงความเป็นลักษณะไทยได้ นอกจากนี้การย่อมุมอาคารมากไป จะก่อให้เกิดความยุ่งยากในการก่อสร้าง แต่กลุ่มบุคคลทั่วไปให้เหตุผลของค่าความเหมาะสมไม่แตกต่างกันว่า รายละเอียดการย่อมุมเสาทั้งสองแบบ ทำให้อาคารมีความประณีตละเอียดอ่อนและสวยงามขึ้น สามารถสื่อถึงความเป็นลักษณะไทยได้อย่างชัดเจน

9ข-3 การวิเคราะห์เปรียบเทียบ<u>การรับรู้ลักษณะไทย</u> จากการใช้ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องรายละเอียดเสามีย่อมุมหนึ่งชั้น (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) และรายละเอียดเสาไม่มีย่อมุมสองชั้น (การสร้างภาพจำลอง) ตามค่าความเป็นลักษณะไทย ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

ตารางที่ 5.9ข-3 การเปรียบเทียบการรับรู้ลักษณะไทย จากการใช้ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องรายละเอียดเสามีย่อมุมหนึ่งชั้นและรายละเอียดเสามีย่อมุมสองชั้น ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทย สมัยใหม่	กลุ่มสถาปนิก		กลุ่มบุคคลทั่วไป		ค่า t
	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	
รายละเอียดเสามีย่อมุมหนึ่งชั้น	3.37	0.81	3.16	0.91	2.15*
รายละเอียดเสามีย่อมุมสองชั้น	3.84	0.85	3.58	1.01	2.42*

* มีความแตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 (ค่า t $\geq \pm 1.96$)

การวิเคราะห์เปรียบเทียบการรับรู้ลักษณะไทยเรื่องรายละเอียดเสามีย่อมุมหนึ่งชั้น ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

จากตารางที่ 5.9ข-3 การวิเคราะห์การรับรู้ลักษณะไทยเรื่องรายละเอียดเสามีย่อมุมหนึ่งชั้น ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของรายละเอียดเสามีย่อมุมหนึ่งชั้นสูงกว่ากลุ่มบุคคลทั่วไป นั่นแสดงว่า กลุ่มสถาปนิกสามารถรับรู้ลักษณะไทยของรายละเอียดเสามีย่อมุมหนึ่งชั้นได้ดีกว่ากลุ่มบุคคลทั่วไป

การเปรียบเทียบการรับรู้ลักษณะไทยเรื่องรายละเอียดเสามีย่อมุมหนึ่งชั้นระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า การรับรู้ลักษณะไทยเรื่องรายละเอียดเสามีย่อมุมหนึ่งชั้น ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไปมีความแตกต่างกัน

การวิเคราะห์เปรียบเทียบการรับรู้ลักษณะไทยเรื่องรายละเอียดเสามีย่อมุมสองชั้น ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

จากตารางที่ 5.9ข-3 การวิเคราะห์การรับรู้ลักษณะไทยเรื่องรายละเอียดเสามีย่อมุมสองชั้น ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเป็นลักษณะไทยของรายละเอียดเสามีย่อมุมสองชั้นสูงกว่ากลุ่มบุคคลทั่วไป นั่นแสดงว่า กลุ่มสถาปนิกสามารถรับรู้ลักษณะไทยของรายละเอียดเสามีย่อมุมสองชั้นได้ดีกว่ากลุ่มบุคคลทั่วไป

การเปรียบเทียบการรับรู้ลักษณะไทยเรื่องรายละเอียดเสามีย่อมุมสองชั้น ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า การรับรู้ลักษณะไทย เรื่องรายละเอียดเสามีย่อมุมสองชั้น ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไปมีความแตกต่างกัน

สรุปการวิเคราะห์เปรียบเทียบการรับรู้ลักษณะไทย จากการใช้ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องรายละเอียดเสามีย่อมุมหนึ่งชั้น (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) และรายละเอียดเสาไม่มีย่อมุมสองชั้น (การสร้างภาพจำลอง) ตามค่าความเป็นลักษณะไทย ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป พบว่า การรับรู้ลักษณะไทยระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไปมีความแตกต่างกันทั้งสองกรณี เนื่องจากประสบการณ์ในอดีตของบุคคลมีอิทธิพลต่อการรับรู้สภาพแวดล้อมกายภาพ ผลของการรับรู้ที่แตกต่างกันระหว่างบุคคลต่าง ๆ มีส่วนมาจากการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน (วิมลสิทธิ์ หรยางกูร, 2535: 63-75) กล่าวคือ กลุ่มสถาปนิกย่อมมีประสบการณ์ทางด้านสถาปัตยกรรมมากกว่ากลุ่มบุคคลทั่วไป กลุ่มสถาปนิกได้รับการเรียนรู้ในเรื่องรายละเอียดเสามีย่อมุม จากการศึกษาและประกอบวิชาชีพสถาปัตยกรรมโดยตรง เนื่องจากเสาย่อมุมเป็นเสาก่ออิฐฉาบปูนที่แต่งลบมุมคมของรูปเสาสี่เหลี่ยมออกเป็นมุมแทรกเพิ่มเป็น 2 หรือ 3 มุม ถ้าแทรกเพิ่ม 2 มุม เรียกว่า เสาย่อมุมไม้แปด และถ้าแทรกเพิ่ม 3 มุม เรียกว่า เสาย่อมุมไม้สิบสอง (โชติ กัลยานมิตร, 2539: 47)

ดังนั้น กลุ่มสถาปนิกจึงสามารถรับรู้ลักษณะไทย จากการใช้รายละเอียดเสามีย่อมุมทั้งสองแบบได้ดีกว่ากลุ่มบุคคลทั่วไป

9ข-4 การวิเคราะห์เปรียบเทียบการยอมรับลักษณะไทย จากการใช้ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องรายละเอียดเสามีย่อมุมหนึ่งชั้น (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) และรายละเอียดเสามีย่อมุมสองชั้น (การสร้างภาพจำลอง) ตามค่าความเหมาะสม ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

ตารางที่ 5.9ข-4 การเปรียบเทียบการยอมรับลักษณะไทย จากการใช้ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องรายละเอียดเสามีย่อมุมหนึ่งชั้นและรายละเอียดเสามีย่อมุมสองชั้น ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทย สมัยใหม่	กลุ่มสถาปนิก		กลุ่มบุคคลทั่วไป		ค่า t
	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	
รายละเอียดเสามีย่อมุมหนึ่งชั้น	3.35	0.90	3.23	0.94	1.20
รายละเอียดเสามีย่อมุมสองชั้น	3.07	0.93	3.36	1.02	-2.60*

* มีความแตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 (ค่า t $\geq \pm 1.96$)

การวิเคราะห์เปรียบเทียบการยอมรับลักษณะไทยเรื่อง*รายละเอียดเสามีย่อมุมหนึ่งชั้น* ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

จากตารางที่ 5.9ข-4 การวิเคราะห์การยอมรับลักษณะไทยเรื่องรายละเอียดเสามีย่อมุมหนึ่งชั้น ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มสถาปนิกให้ค่าความเหมาะสมของรายละเอียดเสามีย่อมุมหนึ่งชั้นสูงกว่ากลุ่มบุคคลทั่วไป นั่นแสดงว่า กลุ่มสถาปนิกยอมรับลักษณะไทยเรื่องรายละเอียดเสามีย่อมุมหนึ่งชั้นมากกว่ากลุ่มบุคคลทั่วไป

การเปรียบเทียบการยอมรับลักษณะไทยเรื่องรายละเอียดเสามีย่อมุมหนึ่งชั้น ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า การยอมรับลักษณะไทยของรายละเอียดเสามีย่อมุมหนึ่งชั้น ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไปไม่มีความแตกต่างกัน

การวิเคราะห์เปรียบเทียบการยอมรับลักษณะไทยเรื่อง*รายละเอียดเสามีย่อมุมสองชั้น* ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

จากตารางที่ 5.9ข-4 การวิเคราะห์การยอมรับลักษณะไทยเรื่องรายละเอียดเสามีย่อมุมสองชั้น ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ค่าความเหมาะสมของ

รายละเอียดเสามีย่อมุมสองชั้นสูงกว่ากลุ่มสถาปนิก นั่นแสดงว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปยอมรับลักษณะไทยเรื่องรายละเอียดเสามีย่อมุมสองชั้นมากกว่ากลุ่มสถาปนิก

การเปรียบเทียบการยอมรับลักษณะไทยเรื่องรายละเอียดเสามีย่อมุมสองชั้น ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า การยอมรับลักษณะไทยเรื่องรายละเอียดเสามีย่อมุมสองชั้น ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไปมีความแตกต่างกัน

สรุปการวิเคราะห์เปรียบเทียบการยอมรับลักษณะไทย จากการใช้ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรื่องรายละเอียดเสามีย่อมุมหนึ่งชั้น (สถาปนิกสร้างสรรค์ขึ้น) และรายละเอียดเสาไม่มีย่อมุมสองชั้น (การสร้างภาพจำลอง) ตามค่าความเหมาะสม ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป พบว่า การยอมรับลักษณะไทยจากการมีรายละเอียดเสามีย่อมุมหนึ่งชั้นไม่แตกต่างกัน และการยอมรับลักษณะไทยจากการมีรายละเอียดเสามีย่อมุมสองชั้นแตกต่างกัน เนื่องจากการให้คุณค่าต่อสิ่งที่รับรู้เป็นไปตามประสบการณ์ในอดีต บุคคลจะมีการรับรู้อย่างไรย่อมขึ้นอยู่กับระบบคุณค่าที่ยึดถือ (วิมลสิทธิ์ หรยางกูร, 2535: 75-77) กลุ่มบุคคลทั่วไปยอมรับว่า การใช้ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมต้องมีความอ่อนช้อยและมีรายละเอียดที่ใกล้เคียงองค์ประกอบสถาปัตยกรรมไทยอดีต จึงจะสามารถสื่อถึงความเป็นลักษณะไทยในงานสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ได้ แต่กลุ่มสถาปนิกยอมรับลักษณะไทยในทิศทางตรงกันข้าม จึงยอมรับว่า การใช้ส่วนประณีตสถาปัตยกรรมที่มีความเรียบง่าย สามารถสื่อถึงความเป็นลักษณะไทยในงานสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ได้

การวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นทั่วไป และแนวทางการพัฒนารูปแบบสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ ด้านองค์ประกอบและส่วนประณีตสถาปัตยกรรม แบ่งออกเป็น 3 ประเด็น ดังต่อไปนี้

1. **การวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับค่าความเป็นลักษณะไทย จากการใช้องค์ประกอบและส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ใกล้เคียงหรือไม่ใกล้เคียงกับองค์ประกอบและส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยในอดีต** ได้ผลการวิเคราะห์ ดังนี้

ตารางที่ 5.1-5(1) การเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับค่าความเป็นลักษณะไทย จากการใช้องค์ประกอบและส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ ของกลุ่มสถาปนิกและกลุ่มบุคคลทั่วไป

ความคิดเห็นเกี่ยวกับค่าความเป็นลักษณะไทย จากการใช้ องค์ประกอบและส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่	กลุ่มสถาปนิก			กลุ่มบุคคลทั่วไป		
	$\bar{X}$	SD	ค่า t	$\bar{X}$	SD	ค่า t
การใช้องค์ประกอบและส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ **ใกล้เคียง**กับองค์ประกอบและส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยในอดีต	3.73	0.84	12.20*	3.86	0.82	14.49*
การใช้องค์ประกอบและส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ **ไม่ใกล้เคียง**กับองค์ประกอบและส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยในอดีต	2.44	0.95		2.36	0.83	

* มีความแตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 (ค่า t $\geq \pm 1.96$)

การวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับค่าความเป็นลักษณะไทย จากการใช้องค์ประกอบและส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ใกล้เคียงหรือไม่ใกล้เคียงกับองค์ประกอบและส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยในอดีตของ*กลุ่มสถาปนิก*

จากตารางที่ 5.1-5(1) การเปรียบเทียบวิเคราะห์ความคิดเห็นเกี่ยวกับค่าความเป็นลักษณะไทย จากการใช้องค์ประกอบและส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ใกล้เคียงหรือไม่ใกล้เคียงกับองค์ประกอบและส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยในอดีตของกลุ่มสถาปนิก โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มสถาปนิกมีความคิดเห็นเกี่ยวกับค่าความเป็นลักษณะไทย จากการใช้องค์ประกอบและส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ใกล้เคียงองค์ประกอบและส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยในอดีต มีค่าความเป็นลักษณะไทยสูงกว่าการใช้องค์ประกอบและส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ไม่ใกล้เคียงองค์ประกอบและส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยในอดีต นั่นแสดงว่า ตามความคิดเห็นของกลุ่มสถาปนิกความใกล้เคียงหรือไม่ใกล้เคียงกับองค์ประกอบและส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยในอดีต มีผลกระทบต่อค่าความเป็นลักษณะไทย

ต้นฉบับ หน้าขาดหาย

การวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับค่าความเป็นลักษณะไทย จากการใช้องค์ประกอบและส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ใกล้เคียงหรือไม่ใกล้เคียงกับองค์ประกอบและส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยในอดีต *ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป*

ตารางที่ 5.1-5(2) การเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับค่าความเป็นลักษณะไทย จากการใช้องค์ประกอบและส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

ความคิดเห็นเกี่ยวกับค่าความเป็นลักษณะไทย จากการใช้ องค์ประกอบและส่วนประณีต สถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่	กลุ่มสถาปนิก		กลุ่มบุคคลทั่วไป		ค่า t
	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	
การใช้องค์ประกอบและส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่**ใกล้เคียง**กับองค์ประกอบและส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยในอดีต	3.73	0.84	3.86	0.82	-1.32*
การใช้องค์ประกอบและส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่**ไม่ใกล้เคียง**กับองค์ประกอบและส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยในอดีต	2.44	0.95	2.36	0.83	0.78*

* ไม่มีความแตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 (ค่า $t \leq \pm 1.96$)

การวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับค่าความเป็นลักษณะไทย จากการใช้องค์ประกอบและส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ ใกล้เคียงกับองค์ประกอบและส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยในอดีต *ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป*

จากตารางที่ 5.1-5(2) การวิเคราะห์ความคิดเห็นเกี่ยวกับค่าความเป็นลักษณะไทย จากการใช้องค์ประกอบและส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ใกล้เคียงองค์ประกอบและส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยในอดีต ระหว่างกลุ่มสถาปนิกและกลุ่มบุคคลทั่วไป โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มบุคคลทั่วไปมีความคิดเห็นเกี่ยวกับค่าความเป็นลักษณะไทย จากการใช้องค์ประกอบและส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ใกล้เคียงองค์ประกอบและส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยในอดีต มากกว่ากลุ่มสถาปนิก

การเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับค่าความเป็นลักษณะไทย ระหว่างกลุ่มสถาปนิกและกลุ่มบุคคลทั่วไป ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า ความคิดเห็นเกี่ยวกับค่าความเป็นลักษณะไทย จากการใช้องค์ประกอบและส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ใกล้เคียงกับองค์ประกอบและส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยในอดีต ระหว่างกลุ่มสถาปนิกและกลุ่มบุคคลทั่วไป ไม่มีความแตกต่างกัน

การวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับค่าความเป็นลักษณะไทย จากการใช้องค์ประกอบและส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ ไม่ใกล้เคียงกับองค์ประกอบและส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยในอดีต ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

จากตารางที่ 5.1-5(2) สามารถวิเคราะห์ความคิดเห็นเกี่ยวกับค่าความเป็นลักษณะไทย จากการใช้องค์ประกอบและส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ไม่ใกล้เคียงองค์ประกอบและส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยในอดีต ระหว่างกลุ่มสถาปนิกและกลุ่มบุคคลทั่วไป โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มสถาปนิกมีความคิดเห็นเกี่ยวกับค่าความเป็นลักษณะไทย จากการใช้องค์ประกอบและส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ไม่ใกล้เคียงองค์ประกอบและส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยในอดีต มากกว่ากลุ่มบุคคลทั่วไป

การเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับค่าความเป็นลักษณะไทย ระหว่างกลุ่มสถาปนิกและกลุ่มบุคคลทั่วไป ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า ความคิดเห็นเกี่ยวกับค่าความเป็นลักษณะไทย จากการใช้องค์ประกอบและส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ไม่ใกล้เคียงกับองค์ประกอบและส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยในอดีต ระหว่างกลุ่มสถาปนิกและกลุ่มบุคคลทั่วไป ไม่มีความแตกต่างกัน

สรุปการวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับค่าความเป็นลักษณะไทย จากการใช้องค์ประกอบและส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ใกล้เคียงและไม่ใกล้เคียงกับองค์ประกอบและส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยในอดีต *ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป* พบว่า ทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน นั่นแสดงว่า ทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นสอดคล้องกัน เกี่ยวกับการใช้องค์ประกอบและส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ใกล้เคียงองค์ประกอบและส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยในอดีต มีค่าความเป็นลักษณะไทยสูงกว่าการใช้องค์ประกอบและส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ไม่ใกล้เคียงองค์ประกอบและส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยในอดีต ซึ่งความคิดเห็นของทั้งสองกลุ่มดังกล่าว จึงสนับสนุนความถูกต้องและน่าเชื่อถือของสมมุติฐานการวิจัยมากยิ่งขึ้น

2. **การวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับการพัฒนารูปแบบองค์ประกอบและส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ พัฒนาจากองค์ประกอบและส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยในอดีตร่วมกับวัสดุและเทคโนโลยีสมัยใหม่ ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป** ได้ผลการวิเคราะห์ ดังนี้

ตารางที่ 5.2-5 การเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับการพัฒนารูปแบบองค์ประกอบและส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

ความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนารูปแบบองค์ประกอบและส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่	กลุ่มสถาปนิก		กลุ่มบุคคลทั่วไป		ค่า t
	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	
การพัฒนารูปแบบองค์ประกอบและส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ พัฒนาจากองค์ประกอบและส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยในอดีต ร่วมกับวัสดุและเทคโนโลยีสมัยใหม่	4.07	0.90	3.74	0.96	3.04*

* มีความแตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 (ค่า t $\geq \pm 1.96$)

การวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับการพัฒนารูปแบบองค์ประกอบและส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ มาจากองค์ประกอบและส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยในอดีตร่วมกับวัสดุและเทคโนโลยีสมัยใหม่ ***ระหว่างกลุ่มสถาปนิกและกลุ่มบุคคลทั่วไป***

จากตารางที่ 5.2-5 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็น เกี่ยวกับการพัฒนารูปแบบองค์ประกอบและส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ โดยพิจารณาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) พบว่า กลุ่มสถาปนิกมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการพัฒนารูปแบบองค์ประกอบและส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ มาจากองค์ประกอบและส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยในอดีตร่วมกับวัสดุและเทคโนโลยีสมัยใหม่ มากกว่ากลุ่มบุคคลทั่วไป

การเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับการพัฒนารูปแบบองค์ประกอบและส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ ระหว่างกลุ่มสถาปนิกและกลุ่มบุคคลทั่วไป ด้วยวิธีการทางสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า ความคิดเห็นเกี่ยวกับการพัฒนารูปแบบองค์ประกอบและส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ มาจากองค์ประกอบและส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยในอดีตร่วมกับวัสดุและเทคโนโลยีสมัยใหม่ ระหว่างกลุ่มสถาปนิกและกลุ่มบุคคลทั่วไปมีความแตกต่างกัน

สรุปการวิเคราะห์เปรียบเทียบความคิดเห็น เกี่ยวกับการพัฒนารูปแบบองค์ประกอบและส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ มาจากองค์ประกอบและส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยในอดีตร่วมกับวัสดุและเทคโนโลยีสมัยใหม่ ***ระหว่างกลุ่มสถาปนิกและกลุ่มบุคคลทั่วไป*** พบว่า ความคิดเกี่ยวกับการพัฒนารูปแบบองค์ประกอบและส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่มีความแตกต่างกัน เนื่องจากกลุ่มสถาปนิกมีประสบการณ์ทางด้านสถาปัตยกรรม ที่เกิดจากการศึกษาและประกอบวิชาชีพสถาปัตยกรรมโดย

ตรง จึงมีความเข้าใจเกี่ยวกับองค์ประกอบและส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยในอดีต ตลอดจนแนวทางการพัฒนารูปแบบองค์ประกอบและส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ ได้ดีกว่ากลุ่มบุคคลทั่วไป

แนวทางการพัฒนารูปแบบองค์ประกอบและส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ มาจากองค์ประกอบและส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยในอดีตร่วมกับวัสดุและเทคโนโลยีสมัยใหม่ สอดคล้องกับวิมลสิทธิ์ หรยางกูร (2537: 93) ได้กล่าวว่า *"เมื่อสังคมไทยได้เปลี่ยนแปลงไปเป็นสังคมไทยสมัยใหม่ ที่เริ่มเป็นส่วนหนึ่งของสังคมนานาชาติมากขึ้น ๆ รูปแบบสถาปัตยกรรมคงต้องเปลี่ยนไปพร้อมกับสภาพของสังคม ในการพัฒนารูปแบบสถาปัตยกรรม เราไม่อาจอาศัยประวัติศาสตร์เป็นแกนนำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงสู่อนาคต แต่ประวัติศาสตร์ย่อมมีประโยชน์ต่อการกำหนดทิศทาง ต่อการสืบสานให้เกิดความต่อเนื่องในการเปลี่ยนแปลง ดังนั้น การพัฒนารูปแบบองค์ประกอบและส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ ควรเป็นงานสร้างสรรค์ใหม่ เป็นการคิดค้นใหม่ ไม่ใช่การทำตามรูปแบบเดิมหรือการพยายามเอารูปแบบเดิมมาใช้ในลักษณะการปรับแต่ง แต่เป็นการปรุงกันใหม่"* (2539: 51, 61) และสมภพ ภิรมย์ (2531: 18) ได้กล่าวเสริมว่า *"สถาปัตยกรรมสมัยใหม่ให้เหมาะสมกับสังคมปัจจุบันบ้างหรือไฉน ถ้าจะไม่กินมรดกเก่าคิดทำใหม่ก็ขอให้มีอะไรบ้างอย่างที่แสดงออกถึงเป็นไทยจริง ยาก ก็ควรพยายาม แต่การที่ท่านจะคิดใหม่ ทำใหม่นั้น ท่านต้อง แม่นยำของเก่าก่อน หรือถ้าจะสร้างสรรค์สถาปัตยกรรมไทยใหม่ ท่านต้องศึกษาวิญญาณสถาปัตยกรรมของปู่ พ่อ ให้เข้าใจถ่องแท้ก่อน"* นอกจากเหตุผลดังกล่าว ตรึงใจ บูรณสมภพ (2533: 115) ได้กล่าวว่า การที่เคร่งครัดกับการอนุรักษ์ด้วยการลอกเลียนแบบอย่างไม่ลืมหูลืมตา เพื่อให้เหมือนอาคารไทยโบราณทุกกระเบียนนิ้ว ทั้ง ๆ ที่สังคมเศรษฐกิจได้เปลี่ยนแปลงไปมากแล้ว คนรุ่นใหม่ก็คงเดาไม่ออกอีกเหมือนกันว่า อาคารหลังนี้สร้างในสมัยไหนกันแน่ ดังที่วิมลสิทธิ์ หรยางกูร (2535: 95, 2539: 63) ได้กล่าวว่า งานออกแบบสภาพแวดล้อมต้องมีความสอดคล้องกับประสบการณ์ในอดีตของบุคคล นั่นแสดงว่า การพัฒนารูปแบบองค์ประกอบและส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ ควรเป็นการพัฒนาอย่างมีรากเหง้า เพื่อให้บุคคลสามารถลำดับการรับรู้ให้ต่อเนื่องกับประสบการณ์ในอดีตของบุคคล ส่วนในด้านวัสดุและเทคโนโลยีสมัยใหม่ กล่าวไว้ว่า *"ในกระแสโลกาภิวัฒน์ที่เคลื่อนตัวด้วยความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี งานสถาปัตยกรรมย่อมต้องก้าวไปในทิศทางเดียวกัน และจำเป็นต้องอาศัยความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เป็นปัจจัยในการสร้างสรรค์ "*

3. **การวิเคราะห์เปรียบเทียบลำดับความคิดเห็นเกี่ยวกับวิธีการต่าง ๆ ในการพัฒนารูปแบบองค์ประกอบและส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยในอดีตร่วมกับวัสดุและเทคโนโลยีสมัยใหม่มาประยุกต์ใช้ในงานสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป** ได้ผลการวิเคราะห์ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 5.3-5 การเปรียบเทียบลำดับความคิดเห็นเกี่ยวกับวิธีการต่าง ๆ ในการพัฒนารูปแบบองค์ประกอบและส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยในอดีตร่วมกับวัสดุและเทคโนโลยีสมัยใหม่ มาใช้ประยุกต์ในงานสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป

วิธีการพัฒนารูปแบบองค์ประกอบ และส่วนประณีต สถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่	ลำดับความคิดเห็น		ค่าChi-Square
	กลุ่มสถาปนิก	กลุ่มบุคคลทั่วไป	
นำรูปแบบในอดีตมาใช้โดยไม่มีการตัดทอนหรือเปลี่ยนแปลงรายละเอียด ร่วมกับวัสดุและเทคโนโลยีสมัยใหม่	3	3	35.69*
นำรูปแบบในอดีตมาใช้โดยมีการตัดทอนหรือเปลี่ยนแปลงรายละเอียดให้น้อยลง ร่วมกับวัสดุและเทคโนโลยีสมัยใหม่	2	1	68.14*
รูปแบบที่จะนำมาใช้เกิดจากความคิดสร้างสรรค์ใหม่ แต่ยังคงเค้าโครงของลักษณะไทย ร่วมกับวัสดุและเทคโนโลยีสมัยใหม่	1	2	56.17*

* มีความแตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 (ค่า Chi-Square $\geq \pm 7.82$)

การเปรียบเทียบลำดับความคิดเห็นเกี่ยวกับวิธีการพัฒนาพัฒนารูปแบบองค์ประกอบและส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยในอดีตร่วมกับวัสดุและเทคโนโลยีสมัยใหม่ มาใช้ในงานสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ของ*กลุ่มสถาปนิก*

จากตารางที่ 5.3-5 กลุ่มสถาปนิกมีวิธีการพัฒนารูปแบบองค์ประกอบและส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยในอดีตร่วมกับวัสดุและเทคโนโลยีสมัยใหม่ มาใช้ในงานสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรียงตามลำดับดังนี้

1. รูปแบบที่จะนำมาใช้เกิดจากความคิดสร้างสรรค์ใหม่ แต่ยังคงเค้าโครงของลักษณะไทย ร่วมกับวัสดุและเทคโนโลยีสมัยใหม่
2. นำรูปแบบในอดีตมาใช้โดยมีการตัดทอนหรือเปลี่ยนแปลงรายละเอียดให้น้อยลง ร่วมกับวัสดุและเทคโนโลยีสมัยใหม่
3. นำรูปแบบในอดีตมาใช้โดยไม่มีการตัดทอนหรือเปลี่ยนแปลงรายละเอียด ร่วมกับวัสดุและเทคโนโลยีสมัยใหม่

การเปรียบเทียบลำดับความคิดเห็นเกี่ยวกับวิธีการพัฒนาพัฒนารูปแบบองค์ประกอบและส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยในอดีตร่วมกับวัสดุและเทคโนโลยีสมัยใหม่ มาใช้ในงานสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ของ*กลุ่มบุคคลทั่วไป*

จากตารางที่ 5.3-5 กลุ่มบุคคลทั่วไปมีวิธีการพัฒนารูปแบบองค์ประกอบและส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยในอดีตร่วมกับวัสดุและเทคโนโลยีสมัยใหม่ มาใช้ในงานสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ เรียงตามลำดับดังนี้

1. นำรูปแบบในอดีตมาใช้โดยมีการตัดทอนหรือเปลี่ยนแปลงรายละเอียดให้น้อยลง ร่วมกับวัสดุและเทคโนโลยีสมัยใหม่
2. รูปแบบที่จะนำมาใช้เกิดจากความคิดสร้างสรรค์ใหม่ แต่ยังคงเค้าโครงของลักษณะไทย ร่วมกับวัสดุและเทคโนโลยีสมัยใหม่
3. นำรูปแบบในอดีตมาใช้โดยไม่มีการตัดทอนหรือเปลี่ยนแปลงรายละเอียด ร่วมกับวัสดุและเทคโนโลยีสมัยใหม่

การเปรียบเทียบลำดับความคิดเห็นเกี่ยวกับวิธีการพัฒนาพัฒนารูปแบบองค์ประกอบและส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยในอดีตร่วมกับวัสดุและเทคโนโลยีสมัยใหม่ มาใช้ในงานสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่*ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป*

จากตารางที่ 5.3-5 การเปรียบเทียบลำดับความคิดเห็นเกี่ยวกับวิธีการพัฒนารูปแบบองค์ประกอบและส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยในอดีตร่วมกับวัสดุและเทคโนโลยี มาใช้ในงานสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ระหว่างกลุ่มสถาปนิกและกลุ่มบุคคลทั่วไป ด้วยวิธีการทางสถิติ Chi-Square ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สรุปผลได้ว่า ในแต่ละวิธีการการพัฒนารูปแบบองค์ประกอบและส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยในอดีตร่วมกับวัสดุและเทคโนโลยี มาใช้ในงานสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ ระหว่างกลุ่มสถาปนิกและกลุ่มบุคคลทั่วไปมีความแตกต่างกัน

สรุปการวิเคราะห์ความคิดเห็นเกี่ยวกับวิธีการพัฒนาพัฒนารูปแบบองค์ประกอบและส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยในอดีตร่วมกับวัสดุและเทคโนโลยีสมัยใหม่ มาใช้ในงานสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ระหว่างกลุ่มสถาปนิกกับกลุ่มบุคคลทั่วไป พบว่า ความคิดเห็นระหว่างกลุ่มสถาปนิกและกลุ่มบุคคลทั่วไปมีความแตกต่างกัน ในวิธีการแรกของการพัฒนา รูปแบบองค์ประกอบและส่วนประณีตสถาปัตยกรรมสมัยใหม่ กล่าวคือ กลุ่มสถาปนิกให้ความคิดเห็นว่า การพัฒนาควรเกิดจากความคิดสร้างสรรค์ใหม่ แต่ยังคงเค้าโครงของลักษณะไทย แต่กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ความคิดเห็นว่า ควรนำรูปแบบในอดีตมาใช้โดยมีการตัดทอนหรือเปลี่ยนแปลงรายละเอียดให้น้อยลง เนื่องจากเป็นรูปแบบที่มีการเปลี่ยนแปลงไปจากรูปแบบในอดีตไม่มากนัก จึงสามารถทำความเข้าใจได้ง่ายกว่า โดยไม่ต้องมีการตีความลักษณะไทยที่เกิดขึ้น ส่วนวิธีการที่ทั้งสองกลุ่มเลือกเป็นลำดับสุดท้าย คือ การนำรูปแบบในอดีตมาใช้โดยไม่มีการตัดทอนหรือเปลี่ยนแปลงรายละเอียดให้น้อยลง กลุ่มสถาปนิกมีความเห็นว่าเป็นการลอกเลียนรูปแบบในอดีต โดยใช้วัสดุและเทคโนโลยีสมัยใหม่เท่านั้น ไม่อาจ

ก่อให้เกิดการพัฒนาทางด้านรูปแบบองค์ประกอบและส่วนประณีตสถาปัตยกรรมสมัยใหม่ขึ้นมาได้ จากความแตกต่างของความคิดเห็นในการพัฒนารูปแบบองค์ประกอบและส่วนประณีตสถาปัตยกรรมไทยในอดีต เนื่องจากประสบการณ์ในอดีตของบุคคลมีอิทธิพลต่อการรับรู้สภาพแวดล้อมกายภาพ ผลของการรับรู้ที่แตกต่างกันระหว่างบุคคลต่าง ๆ มีส่วนมาจากการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน (วิมลสิทธิ์ หรยางกูร, 2535: 63-75) นั่นคือ กลุ่มสถาปนิกย่อมมีประสบการณ์ทางด้านสถาปัตยกรรม ที่เกิดจากการศึกษาทางด้านสถาปัตยกรรมและประกอบวิชาชีพโดยตรง ส่วนในด้านวัสดุและเทคโนโลยีสมัยใหม่ กลุ่มสถาปนิกและกลุ่มบุคคลทั่วไปยอมรับสอดคล้องกันว่า วัสดุและเทคโนโลยีจัดเป็นปัจจัยหลักประการหนึ่งที่มีผลกระทบต่อรูปแบบงานสถาปัตยกรรม ดังนั้นงานสถาปัตยกรรมไทยสมัยใหม่ต้องอาศัยวัสดุและเทคโนโลยีเป็นแกนนำในการผลักดันให้เกิดการพัฒนา เพื่อให้เกิดงานสถาปัตยกรรมที่เหมาะสมกับยุคสมัย มีความสอดคล้องกับวิมลสิทธิ์ หรยางกูร (2539: 63) กล่าวว่า *" ในกระแสโลกาภิวัฒน์ที่เคลื่อนตัวด้วยความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี งานสถาปัตยกรรมย่อมต้องก้าวไปในทิศทางเดียวกัน และจำเป็นต้องอาศัยความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เป็นปัจจัยในการสร้างสรรค์ "*